

U S T A W A

z dnia

o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.

2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) strategiczna inwestycja w sektorze naftowym – inwestycja zawarta w wykazie określonym w załączniku do ustawy;
- 2) kataster nieruchomości – kataster w rozumieniu ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1669);
- 3) inwestor – PERN Spółka Akcyjna z siedzibą w Płocku;
- 4) uzbrojenie terenu – urządzenia infrastruktury technicznej, o których mowa w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2204 i 2348), oraz ropociągi;
- 5) infrastruktura niezbędna do obsługi – obiekty, urządzenia, sieci i instalacje służące do budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, użytkowania, zmiany sposobu użytkowania, eksploatacji lub rozbiórki rurociągów, w szczególności: pompownie, stacje zaworów (zasuw), stacje ochrony katodowej, obiekty sieci gazowej, sieci i przyłącza elektroenergetyczne, wodociągowe, kanalizacyjne, ciepłne, telekomunikacyjne i teleinformatyczne, infrastruktura drogowa lub kolejowa, place składowe, obiekty magazynowe, budynki produkcyjne, montownie oraz wytwórnie.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, ustawę z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, ustawę z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym oraz ustawę z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących.

Art. 2. Strategiczne inwestycje w sektorze naftowym są celami publicznymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Rozdział 2

Przygotowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym

Art. 3. 1. Decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, na wniosek inwestora, wydaje właściwy miejscowo wojewoda. Wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym może odnosić się do całości lub części tej inwestycji.

2. Wojewoda wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, w odniesieniu do tej części strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, która jest zlokalizowana na obszarze danego województwa.

3. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody w sprawach lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.

4. Wojewoda niezwłocznie zawiadamia organ wyższego stopnia o złożeniu wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz o wydaniu takiej decyzji.

Art. 4. 1. Wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zawiera:

- 1) określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub w przypadku jej braku, na kopii mapy ewidencyjnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:5000 lub większej;
- 2) określenie lokalizacji sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń oraz kabli i rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego, za pomocą współrzędnych geocentrycznych geodezyjnych naniesionych na mapę morską, i ich charakterystyczne parametry techniczne;
- 3) określenie zmian w dotychczasowym sposobie zagospodarowania i uzbrojeniu terenu;
- 4) analizę powiązania inwestycji z uzbrojeniem terenu;

- 5) charakterystykę inwestycji, obejmującą określenie:
 - a) zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie uzbrojenia terenu, a w razie potrzeby również sposobu zagospodarowywania odpadów,
 - b) planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych, przedstawione w formie opisowej i graficznej,
 - c) charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji oraz danych charakteryzujących jej wpływ na środowisko;
- 6) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081 oraz z 2019 r. poz. ...), z uwzględnieniem art. 21 – jeżeli jest ona wymagana;
- 7) mapy z projektami podziału nieruchomości, w przypadku konieczności dokonania podziału nieruchomości, sporządzone zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne;
- 8) wskazanie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 26 ust. 3 i 6;
- 9) wskazanie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 26 ust. 7;
- 10) wskazanie ujawnionych ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości wskazane zgodnie z pkt 8 i 9;
- 11) wskazanie nieruchomości, w tym gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, jeżeli strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga przejścia przez te grunty, a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy również, jeżeli strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1; jeżeli strategiczna inwestycja w

sektorze naftowym wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy bądź grunty objęte obszarem kolejowym, inwestor określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń; w przypadku gdy strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, inwestor określa także parametry techniczne zjazdów, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów również ich lokalizację;

- 12) wskazanie podmiotów innych niż inwestor, na rzecz których ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości ma nastąpić zgodnie z art. 30 ust. 2, oraz zgodę tych podmiotów na takie ograniczenie na ich rzecz sposobu korzystania z nieruchomości;
- 13) wskazanie okresu, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywoływać skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1, w przypadku gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 30 ust. 1, ma nastąpić na czas określony;
- 14) opinie, o których mowa w ust. 3;
- 15) uzgodnienia, o których mowa w ust. 5 i 6, albo informację o nieprzedstawieniu przez właściwego zarządcę drogi krajowej albo przez właściwego zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym stanowiska w terminie, o którym mowa w ust. 7;
- 16) wypisy z rejestru gruntów wraz z wyrysami z mapy ewidencyjnej dla terenu objętego wnioskiem.

2. Nie można uzależniać ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym od zobowiązania inwestora do spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń lub warunków.

3. Przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym inwestor występuje o opinie:

- 1) ministra właściwego do spraw zdrowia – w odniesieniu do inwestycji lokalizowanych na obszarach, którym został nadany status uzdrowiska albo status obszaru ochrony uzdrowiskowej, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1056);
- 2) ministrów właściwych do spraw gospodarki morskiej, energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, spraw wewnętrznych, Ministra Obrony Narodowej oraz właściwego dyrektora urzędu morskiego –

- w odniesieniu do wznoszenia lub wykorzystywania sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 2214 oraz z 2019 r. poz. 125);
- 3) właściwego dyrektora urzędu morskiego, ministrów właściwych do spraw energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, gospodarki wodnej, spraw wewnętrznych, Ministra Obrony Narodowej, oraz, w zakresie stwierdzenia zgodności z ustaleniami koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego – w odniesieniu do układania i utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej; w przypadku gdy kable lub rurociągi będą przebiegały również na odcinku lądowym, inwestor występuje także o opinię właściwego wójta, burmistrza albo prezydenta miasta;
 - 4) właściwego dyrektora urzędu morskiego – w odniesieniu do obszarów pasa technicznego, pasa ochronnego, morskich portów i przystani, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
 - 5) organu właściwego w sprawach terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych – w odniesieniu do terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych;
 - 6) organów właściwych w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych – w odniesieniu do gruntów wykorzystywanych na cele rolne i leśne, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1161) oraz zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2018 r. poz. 2268 oraz z 2019 r. poz. 125);
 - 7) właściwego komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej – w odniesieniu do wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, w szczególności zapewnienia wody do celów przeciwpożarowych i dojazdu dla pojazdów jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz wymagań dotyczących lokalizacji inwestycji w bezpiecznej odległości od zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;
 - 8) dyrektora właściwej regionalnej dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe – w odniesieniu do gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa;

- 9) właściwego organu nadzoru nad gospodarką leśną – w odniesieniu do gruntów leśnych innych niż określone w pkt 8;
- 10) właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków – w odniesieniu do zabytków chronionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067 i 2245);
- 11) właściwego zarządcy drogi – w odniesieniu do obszarów pasa drogowego, w tym w zakresie parametrów technicznych zjazdów oraz sposobu, miejsca i warunków umieszczenia w pasie drogowym obiektów lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów również w zakresie ich lokalizacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068), z zastrzeżeniem ust. 5;
- 12) właściwego miejscowo zarządu województwa, zarządu powiatu oraz wójta (burmistrza, prezydenta miasta);
- 13) Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego – w odniesieniu do obiektów budowanych na terenach pozostających w zasięgu ograniczeń wysokości zabudowy na lotnisku i w jego otoczeniu, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629 i 1637);
- 14) ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej – w odniesieniu do nieruchomości, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich (Dz. U. z 2017 r. poz. 1933);
- 15) dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do obszarów położonych w granicach parku i jego otuliny, zgodnie z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 r. poz. 1614, 2244 i 2340);
- 16) Ministra Obrony Narodowej – w odniesieniu do inwestycji mogących oddziaływać na tereny zamknięte niezbędne dla obronności państwa, ustalone na podstawie ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, oraz na ich strefy ochronne, o których mowa w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945 oraz z 2019 r. poz. 60);
- 17) właściwego podmiotu wykonującego prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami – w odniesieniu do sposobu, miejsca i warunków umieszczenia inwestycji na tych gruntach.

4. Właściwy organ wydaje opinię, o której mowa w ust. 3, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Niewydanie opinii w tym terminie traktuje się jako brak zastrzeżeń do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Kopię opinii właściwy organ przekazuje wojewodzie.

5. W odniesieniu do gruntów stanowiących pas drogowy drogi krajowej, przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, inwestor występuje do właściwego zarządcy drogi krajowej o uzgodnienie parametrów technicznych zjazdów oraz sposobu, miejsca i warunków umieszczenia w pasie drogowym obiektów lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a jeżeli wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym dotyczy budowy zjazdów również ich lokalizacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

6. W odniesieniu do gruntów objętych obszarem kolejowym, przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, inwestor występuje do właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym o uzgodnienie sposobu, miejsca i warunków umieszczenia inwestycji w obszarze kolejowym.

7. Właściwy zarządca drogi krajowej lub właściwy zarządca infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym dokonuje uzgodnienia w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia otrzymania wystąpienia inwestora o uzgodnienie. Niezajęcie stanowiska w tym terminie traktuje się jako dokonanie uzgodnienia. Kopię uzgodnienia właściwy zarządca drogi krajowej lub właściwy zarządca infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym przekazuje wojewodzie.

8. Opinie, o których mowa w ust. 3, i uzgodnienia, o których mowa w ust. 5 i 6, zastępują uzgodnienia, pozwolenia, opinie, zgody bądź stanowiska właściwych organów, wymagane odrębnymi przepisami dla lokalizacji inwestycji.

Art. 5. 1. Decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydaje się w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 1. W przypadku niewydania decyzji w terminie wskazanym w zdaniu pierwszym minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa wymierza wojewodzie, w drodze postanowienia, co do którego przysługuje

wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, karę w wysokości 1000 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar stanowią dochód budżetu państwa.

2. Karę uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w ust. 1. W przypadku nieuiszczenia kary, o której mowa w ust. 1, podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

3. Do terminu, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Art. 6. 1. Wojewoda zawiadamia o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym:

- 1) wnioskodawcę, wysyłając zawiadomienie na adres wskazany we wniosku;
- 2) właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem, przy czym zawiadomienia wysyła się na adres określony w katastrze nieruchomości ze skutkiem doręczenia;
- 3) pozostałe strony, w drodze obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim i urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim; w obwieszczeniu zamieszcza się oznaczenia nieruchomości objętych wnioskiem według katastru nieruchomości oraz numery ksiąg wieczystych, które zgodnie z danymi zawartymi w ich dziale pierwszym są prowadzone dla tych nieruchomości, a także informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy;
- 4) właściwe miejscowo organy w sprawach, o których mowa w ust. 3 pkt 2–4, przy czym wójt (burmistrz, prezydent miasta) niezwłocznie ogłasza o wszczęciu postępowania w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu gminy.

2. W przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, do zawiadomienia właściciela lub użytkownika wieczystego o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio.

3. Z dniem doręczenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1:

- 1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, objęte wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, nie mogą być przedmiotem obrotu w rozumieniu przepisów o gospodarce nieruchomościami;
- 2) w odniesieniu do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, do czasu wydania takiej decyzji, nie wydaje się decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego; toczące się postępowania ulegają zawieszeniu z mocy prawa do czasu wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;
- 3) w odniesieniu do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, do czasu wydania takiej decyzji, zawieszają się postępowania o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w rozumieniu ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
- 4) w odniesieniu do obszarów morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, do czasu wydania takiej decyzji, zawieszają się postępowania o wydanie pozwolenia na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich lub wydanie pozwolenia ustalającego lokalizację i warunki utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, na wniosek strony postępowania, po uzyskaniu zgody inwestora, organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w odniesieniu do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym podejmie zawieszone postępowanie.

5. W przypadku gdy po doręczeniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, nastąpi:

- 1) zbycie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym,

2) przeniesienie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem, o którym mowa w pkt 1, wskutek innego zdarzenia prawnego

– nabywca, a w przypadku, o którym mowa w pkt 1, nabywca i zbywca, są obowiązani do zgłoszenia właściwemu wojewodzie danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego.

6. Niedokonanie zgłoszenia zgodnie z ust. 5 i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania.

7. Czynność prawna dokonana z naruszeniem ust. 3 pkt 1 jest nieważna.

Art. 7. W postępowaniu o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym:

- 1) przepisu art. 31 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60), zwanej dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”, nie stosuje się;
- 2) w przypadkach określonych w art. 97 § 1 pkt 1–3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie zawieszają się postępowania;
- 3) przepisów art. 30 § 5 i art. 34 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się; w przypadkach określonych w tych przepisach organ prowadzący postępowanie wyznacza z urzędu przedstawiciela uprawnionego do działania w postępowaniu, jeżeli jest to konieczne dla przeprowadzenia postępowania.

Art. 8. 1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym określa i zawiera:

- 1) określenie terenu objętego inwestycją, w tym linii rozgraniczających teren inwestycji;
- 2) warunki techniczne realizacji inwestycji;
- 3) warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska i ochrony zabytków, w tym dotyczące przeciwdziałania poważnym awariom przemysłowym;
- 4) warunki ochrony przeciwpożarowej dla inwestycji;
- 5) wymagania dotyczące ochrony interesów osób trzecich;
- 6) zatwierdzenie podziału nieruchomości, o którym mowa w art. 26 ust. 1;
- 7) oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 26 ust. 3 i 6;

- 8) oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 26 ust. 7;
- 9) oznaczenie nieruchomości, w tym gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, jeżeli strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga przejścia przez te grunty, a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy również, jeżeli strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1; jeżeli strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy bądź grunty objęte obszarem kolejowym, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń; w przypadku gdy strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym określa także parametry techniczne zjazdów, a jeżeli dotyczy budowy zjazdów również ich lokalizację;
- 10) wskazanie podmiotów innych niż inwestor, na rzecz których ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości ma nastąpić zgodnie z art. 30 ust. 2;
- 11) wskazanie okresu, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywoływać skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1, w przypadku gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 30 ust. 1, ma nastąpić na czas określony;
- 12) termin wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń;
- 13) lokalizację sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń oraz kabli i rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego, określoną za pomocą współrzędnych geocentrycznych geodezyjnych, ich charakterystyczne parametry techniczne, szczegółowe warunki i wymagania wynikające z przepisów odrębnych, a w szczególności w zakresie, o którym mowa w art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.

2. Sporządzenie projektu decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym powierza się osobie, o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003

r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, albo osobie wpisanej na listę izby samorządu zawodowego architektów posiadającej uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej.

Art. 9. 1. Nieuregulowany stan prawny nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub brak danych w katastrze nieruchomości pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz wydania i doręczenia decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz zawiadomienia o jej wydaniu.

2. Przez nieuregulowany stan prawny należy rozumieć także sytuację, kiedy dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje, a spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku.

Art. 10. 1. Wojewoda doręcza decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wnioskodawcy oraz zawiadamia pozostałe strony o jej wydaniu, w drodze obwieszczenia, w urzędzie wojewódzkim i urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronach podmiotowych urzędów tych gmin oraz urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim, ze skutkiem doręczenia na dzień obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim. Właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zawiadomienie o wydaniu decyzji wysła się na adres określony w katastrze nieruchomości ze skutkiem doręczenia.

2. W przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, do zawiadomienia właściciela lub użytkownika wieczystego o decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przepis ust. 1 zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio.

3. Zawiadomienie o wydaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zawiera informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do doręczenia decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydanej przez organ wyższego stopnia i zawiadomienia stron o jej wydaniu.

5. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do:

- 1) zawiadamiania stron o wniesieniu odwołania od decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub o wniesieniu zażalenia na postanowienie wydane w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;
- 2) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie uchylecia lub zmiany decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;
- 3) zawiadamiania stron o wznowieniu postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;
- 4) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;
- 5) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;
- 6) doręczeń decyzji wydanych w sprawach, o których mowa w pkt 1–5, oraz do zawiadamiania o ich wydaniu;
- 7) doręczeń postanowień wydanych w toku postępowań w sprawach, o których mowa w pkt 1–5, od których przysługuje zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, oraz do zawiadamiania o ich wydaniu.

Art. 11. 1. Przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie mają zastosowania w sprawach określonych w niniejszym rozdziale, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które stosuje się do decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

2. W sprawach określonych w niniejszym rozdziale nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1398).

3. Decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wiąże właściwe organy przy sporządzaniu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Wojewoda

przekazuje niezwłocznie wydane decyzje o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym właściwym wójtom (burmistrzom, prezydentom miasta).

4. Decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym jest wiążąca dla właściwych organów w zakresie wydawania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej oraz decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Art. 12. 1. Ostateczna decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stanowi podstawę do dokonywania wpisów w księdze wieczystej i w katastrze nieruchomości.

2. Wpisy, o których mowa w ust. 1, dokonywane są na wniosek złożony przez właściwego wojewodę.

3. Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 30 ust. 1, w przypadku ustanowienia go na czas określony, wygasa z upływem okresu określonego w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 11. Po wygaśnięciu tego ograniczenia wojewoda występuje z wnioskiem o jego wykreślenie z księgi wieczystej.

Art. 13. Z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym inwestor jest uprawniony do wystąpienia w szczególności o wydanie decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu, o której mowa w art. 28 ust. 1, zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 31 ust. 1, oraz zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 32 ust. 1.

Art. 14. Do strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, nie stosuje się przepisów odrębnych ustaw w zakresie, w jakim uzależniają one przygotowanie lub realizację tej inwestycji lub jej części od uzyskania innej decyzji administracyjnej lub innego rozstrzygnięcia, z wyłączeniem zgody wodnoprawnej, o której mowa w art. 20 ust. 1, zezwoleń, o których mowa w art. 56 ust. 1, 2, 2b i 2c ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, oraz decyzji o warunkach prowadzenia działań, o której mowa w art. 118 ust. 8 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Art. 15. W przypadku gdy inwestor, przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, uzyskał inną decyzję administracyjną lub inne rozstrzygnięcie, o których mowa w art. 14, do postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze

naftowym w zakresie objętym uzyskaną decyzją administracyjną lub innym rozstrzygnięciem nie stosuje się przepisów art. 4 ust. 1 pkt 14 i 15, ust. 3, 5 i 6 oraz art. 8 ust. 1.

Art. 16. Do usuwania drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nie stosuje się ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w zakresie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na ich usunięcie oraz opłat z tym związanych, z wyjątkiem drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków.

Art. 17. Do gruntów rolnych i leśnych objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nie stosuje się przepisów o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Art. 18. 1. Pozwolenie na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydaje wojewoda na zasadach i w trybie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej „Prawem budowlanym”, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

2. Decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wiąże wojewodę wydającego pozwolenie na budowę.

3. Pozwolenie na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym może, w zależności od żądania wniosku, obejmować całe zamierzenie budowlane położone na obszarze danego województwa lub jego część.

4. Do postępowania w sprawie pozwolenia na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przepisy art. 5, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 oraz art. 10 stosuje się odpowiednio, z tym że karę, o której mowa w art. 5 ust. 1, wymierza Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.

5. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody w sprawach pozwolenia na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.

6. Ilekroć w przepisach Prawa budowlanego jest mowa o decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, rozumie się przez to także decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

7. Do strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nie stosuje się przepisu art. 32 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1276, 1496, 1669 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 51 i ...

8. Zmiana oznaczenia w katastrze nieruchomości, dotycząca nieruchomości objętej decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dokonana po wydaniu tej decyzji, wynikająca w szczególności z podziału nieruchomości, scalenia i podziału nieruchomości, scalenia i wymiany gruntów lub aktualizacji operatu ewidencyjnego, nie stanowi przeszkody do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę.

9. Odstąpienie od zatwierzonego projektu budowlanego strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, w zakresie objętym projektem zagospodarowania działki lub terenu w liniach rozgraniczających teren tej inwestycji, nie stanowi istotnego odstąpienia, o którym mowa w art. 36a Prawa budowlanego, jeżeli:

- 1) nie prowadzi do zwiększenia obszaru oddziaływania inwestycji na nieruchomościach sąsiednich;
- 2) nie narusza innych rozstrzygnięć dotyczących inwestycji;
- 3) nie wymaga uzyskania opinii, uzgodnień, pozwoleń i innych dokumentów, wymaganych przepisami szczególnymi.

Art. 19. 1. Pozwolenie na użytkowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydaje właściwy wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego na zasadach i w trybie uregulowanym w Prawie budowlanym, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

2. Do wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przepisy art. 5 stosuje się odpowiednio, z tym że karę, o której mowa w art. 5 ust. 1, wymierza Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.

3. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego w sprawach dotyczących pozwolenia na użytkowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.

4. Właściwy wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego obowiązany jest przeprowadzić obowiązkową kontrolę przed upływem 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie pozwolenia na użytkowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. O terminie obowiązkowej kontroli właściwy wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego zawiadamia inwestora w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

Art. 20. 1. Jeżeli realizacja strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wymaga zgody wodnoprawnej, zgodę tę wydaje właściwy organ Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W

sprawach dotyczących wydania zgody wodnoprawnej nie stosuje się przepisów art. 407 ust. 2 pkt 3 i art. 422 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

2. Zgoda wodnoprawna w odniesieniu do strategicznych inwestycji w sektorze naftowym może być udzielona przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

3. Stan prawny nieruchomości, o których mowa w art. 409 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, ustala się na podstawie ksiąg wieczystych, a siedziby i adresy właścicieli i użytkowników wieczystych określa się według katastru nieruchomości. Przepisy art. 6 ust. 1 i 2, art. 9 i art. 10 stosuje się odpowiednio.

4. Przepis art. 401 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne ma zastosowanie również w tych postępowaniach, w których liczba stron nie przekracza 10.

5. W sprawach określonych w ust. 1, w stosunku do:

- 1) wnioskodawcy, stosuje się odpowiednio przepis art. 6 ust. 1 pkt 1;
- 2) właściciela wody, stosuje się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz art. 10.

Art. 21. 1. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszej ustawy, wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym następuje zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

2. Organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie zawiadamia organ wyższego stopnia o złożeniu wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz o wydaniu takiej decyzji.

3. Termin wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, wynosi 45 dni od dnia złożenia wniosku.

4. Termin rozpatrzenia przez organ wyższego stopnia odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, wynosi 45 dni od dnia otrzymania odwołania.

5. Do terminów, o których mowa w ust. 3 i 4, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, w szczególności w ramach postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

6. Organ właściwy do:

- 1) wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie po jej wydaniu przekazuje jej kopię ministrowi właściwemu do spraw transportu;
- 2) rozpatrzenia odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie przekazuje kopię decyzji wydanej w wyniku rozpatrzenia tego odwołania ministrowi właściwemu do spraw transportu.

7. O każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o której mowa w ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia strony postępowania, ministra właściwego do spraw środowiska, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej oraz Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

8. O każdym przypadku nierozpatrzenia w terminie odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia strony postępowania, ministra właściwego do spraw środowiska oraz Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

Art. 22. 1. Jeżeli do przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, o których mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub do przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 lub art. 21 ust. 1, polegających w szczególności na wykonaniu badań archeologicznych, geologicznych, hydrogeologicznych lub określeniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektu, konieczne jest wejście na teren cudzej nieruchomości, inwestor może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo wojewody o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren tej nieruchomości.

2. Przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, inwestor jest obowiązany wystąpić do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości.

3. W przypadku gruntów stanowiących pas drogowy lub objętych obszarem kolejowym, przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1,

inwestor jest obowiązany wystąpić odpowiednio do właściwego zarządcy drogi, zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości.

4. W przypadku niezyskania zgody, o której mowa w ust. 2 albo 3, w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości albo właściwego zarządcę drogi, zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym wystąpienia inwestora o taką zgodę, wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1.

5. Wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) ogólną charakterystykę planowanej strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;
- 2) określenie granic terenu objętego wnioskiem;
- 3) oznaczenie nieruchomości lub ich części, na które wejście jest konieczne w celu sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, lub wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 lub art. 21 ust. 1;
- 4) wskazanie prac, które mają być przeprowadzone przez inwestora;
- 5) oświadczenie inwestora o braku zgody, o której mowa w ust. 2 albo 3.

6. Decyzja o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, określa sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości.

7. W przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości, o której mowa w ust. 1, lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, o której mowa w ust. 1, przepisów ust. 2 i ust. 5 pkt 5 nie stosuje się, a wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku przez inwestora.

8. Sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości uzgodnione na podstawie ust. 2 albo 3 albo określone w decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, nie mogą powodować:

- 1) zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub kolejowego;
- 2) wstrzymania ruchu kolejowego;
- 3) zamknięcia dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym, chyba że istnieje możliwość zorganizowania objazdów.

Art. 23. 1. Do postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu, o której mowa w art. 22 ust. 1, przepisy art. 3 ust. 3 i 4, art. 5, art. 6 ust. 1 i 2, art. 9 oraz art. 10 stosuje się odpowiednio.

2. Decyzję o zezwoleniu, o której mowa w art. 22 ust. 1, wydaje się na czas określony, nie dłuższy niż 3 lata.

3. Do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji o zezwoleniu, o której mowa w art. 22 ust. 1, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 24. 1. Inwestor po zakończeniu pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, o których mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub po przeprowadzeniu prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 lub art. 21 ust. 1, jest obowiązany przywrócić nieruchomość do stanu poprzedniego. Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe, właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości przysługuje odszkodowanie.

2. Decyzję w zakresie odszkodowania wydaje wojewoda. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. Inwestor, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowań.

3. Odszkodowanie powinno odpowiadać wartości poniesionych szkód. Jeżeli wskutek poniesionych szkód zmniejszy się wartość nieruchomości, w odszkodowaniu uwzględnia się kwotę odpowiadającą temu zmniejszeniu.

4. Do określenia wysokości odszkodowania przepisy art. 130, art. 134 i art. 135 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.

Art. 25. Do wydania warunków przyłączenia do sieci, o których mowa w art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm.³⁾), nie jest wymagane posiadanie przez inwestora tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości, do których paliwa gazowe lub energia mają być dostarczane. Przepisu art. 7 ust. 8d pkt 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne nie stosuje się.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629, 1637 i 2348 oraz z 2019 r. poz. 42 i 125.

Rozdział 3

Nabywanie tytułu prawnego do nieruchomości i realizacja strategicznej inwestycji w sektorze naftowym

Art. 26. 1. Decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zatwierdza się podział nieruchomości. Mapy z projektami podziału nieruchomości stanowią integralną część decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

2. Linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stanowią linie podziału nieruchomości w zakresie, w jakim inwestor wystąpił o zatwierdzenie podziału nieruchomości, przedstawiając mapy, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 7.

3. Nieruchomości znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji w zakresie oznaczonym w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna, za odszkodowaniem.

4. Jeżeli nieruchomości, o których mowa w ust. 3 lub 7, lub prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości są obciążone ograniczonymi prawami rzeczowymi, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna, prawa te wygasają za odszkodowaniem.

5. W przypadku gdy nieruchomość podlegająca podziałowi zgodnie z ust. 1 jest obciążona hipoteką, hipoteka wygasa wyłącznie w stosunku do części nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

6. Inwestor nabywa z mocy prawa z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna, prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych, określonych w ust. 3, oraz prawo własności budynków, innych urządzeń trwale z gruntem związanych i lokali znajdujących się na tych nieruchomościach.

7. Inwestor nabywa z mocy prawa z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna, prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych należących w chwili złożenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym do Skarbu Państwa, znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji w zakresie oznaczonym

w tej decyzji zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 8, oraz prawo własności budynków, innych urządzeń trwale z gruntem związanych i lokali znajdujących się na tych nieruchomościach.

8. Nabycie prawa użytkowania wieczystego, prawa własności budynków, innych urządzeń trwale z gruntem związanych i lokali stwierdza wojewoda w drodze decyzji.

9. Opłaty z tytułu ustanowienia użytkowania wieczystego są naliczane i nakładane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

10. W decyzji, o której mowa w ust. 8, ustala się odpowiednio warunki użytkowania wieczystego, z zachowaniem zasad określonych w art. 62 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami i w art. 236 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, 1104, 1629, 2073 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 80), oraz kwotę należną za nabycie własności.

11. W stosunku do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nie stosuje się przepisów art. 4 i art. 4a ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich oraz art. 109 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

12. Jeżeli przeznaczona na strategiczną inwestycję w sektorze naftowym nieruchomość gruntowa stanowiąca własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego została oddana w użytkowanie wieczyste, w zakresie wskazanym w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, użytkowanie to wygasa za odszkodowaniem, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna.

13. Do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania w przypadkach, o których mowa w ust. 3, 4 i 12, stosuje się odpowiednio przepisy o gospodarce nieruchomościami, z zastrzeżeniem art. 29 i art. 30.

14. Z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym inwestor uzyskuje prawo do dysponowania nieruchomościami, o których mowa w ust. 3 i 7 oraz w art. 30 ust. 1, na cele budowlane niezbędne do realizacji i eksploatacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 27. Do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 28. 1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stanowi podstawę do wydania przez wojewodę decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu ustanowionego na nieruchomościach wskazanych w treści decyzji zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 i 8, przeznaczonych na strategiczną inwestycję w sektorze naftowym, lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie parków narodowych.

2. Jeżeli przeznaczona na strategiczną inwestycję w sektorze naftowym nieruchomość oznaczona w treści decyzji zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 i 8 została uprzednio wydzierżawiona, wynajęta lub użyczona, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stanowi podstawę do wypowiedzenia przez inwestora umowy dzierżawy, najmu lub użyczenia ze skutkiem natychmiastowym. Za straty poniesione na skutek rozwiązania umowy przysługuje odszkodowanie od inwestora.

Art. 29. 1. Za nieruchomości, użytkowanie wieczyste oraz ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, o których mowa w art. 26 ust. 3, 4 i 12, przysługuje odszkodowanie w wysokości uzgodnionej między wojewodą a dotychczasowym właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub osobą, której przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości. Uzgodnienia dokonuje się w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

2. Jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna, nie dojdzie do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, wysokość odszkodowania ustala wojewoda w drodze decyzji, w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania.

3. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1 i 2, ustala się na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego, według stanu nieruchomości w dniu wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przez organ pierwszej instancji oraz według jej wartości w dniu uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, albo w dniu wydania decyzji ustalającej wysokość odszkodowania. Odszkodowanie podlega waloryzacji na dzień wypłaty, według zasad obowiązujących w przypadku zwrotu wywłaszczonych nieruchomości.

4. W przypadku, o którym mowa w art. 26 ust. 4, wysokość odszkodowania przysługującego dotychczasowemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu zmniejsza się o kwotę równą wartości odszkodowania ustalonego z tytułu wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych.

5. Suma wysokości odszkodowania przysługującego dotychczasowemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu, z wyłączeniem kwot, o których mowa w ust. 8 i 9, i wysokości odszkodowania z tytułu wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych ustanowionych na tej nieruchomości lub na prawie użytkowania wieczystego nie może przekroczyć wartości nieruchomości lub wartości prawa użytkowania wieczystego. Roszczenia osób uprawnionych z tytułu ograniczonych praw rzeczowych zaspokajają się według pierwszeństwa tych praw, ustalonego zgodnie z odrębnymi przepisami.

6. Jeżeli na nieruchomościach, o których mowa w art. 26 ust. 3 lub 7, lub na prawie użytkowania wieczystego tych nieruchomości jest ustanowiona hipoteka, wysokość odszkodowania z tytułu wygaśnięcia hipoteki ustala się w wysokości świadczenia głównego wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, w zakresie, w jakim wierzytelność ta nie wygasła, wraz z odsetkami zabezpieczonymi tą hipoteką obliczonymi na dzień spłaty wierzyciela hipotecznego. Odszkodowanie to podlega zaliczeniu na spłatę świadczenia głównego wierzytelności zabezpieczonej hipoteką wraz z odsetkami.

7. Odszkodowania z tytułu wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych w wysokości ustalonej zgodnie z ust. 3 wypłaca się osobom, którym te prawa przysługiwały.

8. Jeżeli dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości objętej decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wyda tę nieruchomość lub wyda nieruchomość i opróżni lokal oraz inne pomieszczenia niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 28 dni od dnia otrzymania od inwestora wezwania do wydania nieruchomości, to wysokość odszkodowania powiększa się o kwotę równą 5% wartości nieruchomości lub wartości prawa użytkowania wieczystego, określonej w operacie, o którym mowa w ust. 3.

9. W przypadku gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym dotyczy nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym albo budynkiem, w którym został wyodrębniony lokal mieszkalny, wysokość odszkodowania przysługującego dotychczasowemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu tej nieruchomości, zamieszkałemu w tym budynku albo lokalu, powiększa się o kwotę 10 000 zł w odniesieniu do tej nieruchomości.

10. Odszkodowania za nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym podlegają przekazaniu do depozytu sądowego na okres 10 lat.

11. Jeżeli na nieruchomościach, o których mowa w art. 26 ust. 3, są zlokalizowane obiekty infrastruktury służące wykonywaniu przez jednostki samorządu terytorialnego zadań

własnych, zrealizowane lub realizowane przy wykorzystaniu środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub innych źródeł zagranicznych, odszkodowanie powiększa się o kwotę podlegających zwrotowi środków pochodzących z dofinansowania wraz z odsetkami należnymi zgodnie z przepisami regulującymi zasady zwrotu dofinansowania. Odszkodowanie w części przenoszącej odszkodowanie należne na zasadach wynikających z ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami przyznaje się pod warunkiem rozwiązującym dokonania przez jednostkę samorządu terytorialnego, w trybie i terminie wynikającym z właściwych przepisów, zwrotu dofinansowania wraz z należnymi odsetkami.

12. Organem właściwym do wypłaty odszkodowań jest wojewoda. Inwestor, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowań. Przepisu art. 132 ust. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami nie stosuje się.

Art. 30. 1. W odniesieniu do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, oznaczonych zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 9, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii, wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ograniczy, za odszkodowaniem, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń. Przepisy art. 124 ust. 4–7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

2. Na wniosek inwestora ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na rzecz innego niż inwestor podmiotu, w szczególności przedsiębiorstwa energetycznego, przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego lub przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.

3. Na wniosek inwestora ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na czas określony.

4. Decyzje w zakresie odszkodowań wydaje wojewoda. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża podmiot, na rzecz którego następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Inwestor albo podmiot, na rzecz którego następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywają koszty ustalenia wysokości odszkodowań.

5. Przepis ust. 1 stosuje się z uwzględnieniem warunków wejścia na teren określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, o ile jest ona wymagana.

Art. 31. 1. Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 30 ust. 1, w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, uprawnia inwestora do wystąpienia, odpowiednio do właściwego podmiotu wykonującego prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym, o zawarciu porozumienia określającego warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na te grunty.

2. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1, nie może przewidywać opłat za wykonywanie przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty.

3. W przypadku niezawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez odpowiednio właściwy podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcę drogi, właściwego zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, inwestor jest uprawniony do złożenia wniosku do wojewody o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, nie może przewidywać opłat za wykonywanie przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty.

5. Warunki zawarte w porozumieniu, o którym mowa w ust. 1, albo określone w decyzji, o której mowa w ust. 3, nie mogą powodować:

- 1) zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub kolejowego;
- 2) wstrzymania ruchu kolejowego;

3) zamknięcia dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym, chyba że istnieje możliwość zorganizowania objazdów.

6. Stronami postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, są wyłącznie inwestor oraz odpowiednio właściwy podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwy zarządca drogi, właściwy zarządca infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym.

7. Do postępowania w sprawie decyzji, o której mowa w ust. 3, przepisy art. 3 ust. 4 i art. 5 stosuje się odpowiednio.

8. W przypadku zawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 1, albo uzyskania decyzji, o której mowa w ust. 3, w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, przepisu art. 261 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne nie stosuje się.

Art. 32. 1. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe zarządzające, na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2018 r. poz. 2129 i 2161 oraz z 2019 r. poz. 83 i 125), nieruchomościami objętymi decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym jest obowiązane do dokonania wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzątnięcia w terminie oraz na warunkach ustalonych w odrębnym porozumieniu między Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe a inwestorem.

2. Jeżeli w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe wystąpienia o zawarcie porozumienia, o którym mowa w ust. 1, nie dojdzie do jego zawarcia, termin oraz warunki wycinki drzew lub krzewów oraz ich uprzątnięcia ustala wojewoda w drodze decyzji. Organem wyższego stopnia w sprawie, o której mowa w zdaniu pierwszym, jest minister właściwy do spraw środowiska.

3. Drewno pozyskane z wycinki drzew i krzewów, o której mowa w ust. 1, staje się, nieodpłatnie, własnością Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe.

4. Koszty wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzątnięcia ponosi inwestor.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, innych niż zarządzane przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach.

Art. 33. Organem wyższego stopnia w sprawach określonych w niniejszym rozdziale jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, z wyjątkiem art. 32 ust. 2.

Art. 34. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, przy czym ilekroć w przepisach tej ustawy mowa jest o decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, rozumie się przez to także decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Rozdział 4

Postępowanie administracyjne dla realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym

Art. 35. 1. Decyzje administracyjne, o których mowa w niniejszej ustawie, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

2. Odwołanie od decyzji administracyjnych, o których mowa w niniejszej ustawie, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji stronie albo w terminie 14 dni od dnia obwieszczenia lub doręczenia zawiadomienia o wydaniu decyzji.

3. Odwołanie od decyzji administracyjnych, o których mowa w niniejszej ustawie, powinno zawierać zarzuty odnoszące się do decyzji, określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazywać dowody uzasadniające to żądanie.

4. Odwołanie od decyzji administracyjnych, o których mowa w niniejszej ustawie, rozpatruje się w terminie 14 dni, z wyjątkiem decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 18 ust. 1, od których odwołanie rozpatruje się w terminie 60 dni. Przepisu art. 135 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

5. Do terminów, o których mowa w ust. 4, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

6. W postępowaniu przed organem wyższego stopnia oraz przed sądem administracyjnym nie można uchylić decyzji, o których mowa w niniejszej ustawie, w całości ani stwierdzić ich nieważności, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca części strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, nieruchomości lub działki.

7. W postępowaniu administracyjnym w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych, o których mowa w niniejszej ustawie, nie stosuje się przepisów art. 159 Kodeksu postępowania administracyjnego.

8. O każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1, a także nierozpatrzenia w terminie odwołania od decyzji, o których mowa w art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia strony postępowania, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej i ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. O każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o których mowa w art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia również Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

9. O każdym przypadku nierozpatrzenia w terminie odwołania od decyzji, o której mowa w art. 3 ust. 1, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa zawiadamia strony postępowania oraz Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

Art. 36. 1. Do skarg na decyzje administracyjne, o których mowa w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, 1467, 1544 i 1629 oraz z 2019 r. poz. 11 i 60), z wyłączeniem art. 61 § 3 tej ustawy oraz z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy, z tym że:

- 1) przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi;
- 2) skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

2. Termin rozpatrzenia skargi kasacyjnej wynikającej z realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wynosi 2 miesiące od jej wniesienia.

Art. 37. 1. Nie stwierdza się nieważności ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, jeżeli wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji został złożony po upływie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna,

a inwestor rozpoczął budowę. Przepis art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku uwzględnienia skargi na decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, sąd administracyjny po upływie 30 dni od dnia rozpoczęcia budowy może stwierdzić jedynie, że decyzja narusza prawo z przyczyn wyszczególnionych w art. 145 lub art. 156 Kodeksu postępowania administracyjnego.

3. W przypadku stwierdzenia nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym albo stwierdzenia, że decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, naprawienie szkody powstałej w wykonaniu tej decyzji może nastąpić wyłącznie przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej na rzecz poszkodowanego.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do decyzji o pozwoleniu na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 38. Do zmiany decyzji, o której mowa w art. 3 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 155 Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem że zgodę wyraża wyłącznie strona, która złożyła wniosek o wydanie tej decyzji.

Art. 39. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do decyzji, o której mowa w art. 21 ust. 1, decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 2, oraz decyzji, o której mowa w art. 30 ust. 4.

Art. 40. Wojewoda jest organem egzekucyjnym prowadzącym egzekucję obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 2.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i przepis końcowy

Art. 41. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, 1276, 1496, 1669 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 51) w art. 32:

1) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wyrażeniu zgody przez ministra właściwego do spraw energii – w przypadku budowy lub rozbiórki gazociągu przesyłowego, linii przesyłowej elektroenergetycznej albo rurociągu dalekosiężnego ropy naftowej lub produktów naftowych, a także gazociągu, linii elektroenergetycznej albo rurociągu ropy

naftowej lub produktów naftowych dochodzących do granicy Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) w ust. 1a zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw energii wyraża zgodę, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jeżeli budowa lub rozbiórka gazociągu przesyłowego, linii przesyłowej elektroenergetycznej albo rurociągu dalekosiężnego ropy naftowej lub produktów naftowych, a także gazociągu, linii elektroenergetycznej albo rurociągu ropy naftowej lub produktów naftowych dochodzących do granicy Rzeczypospolitej Polskiej, nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej, po uzyskaniu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefa Agencji Wywiadu.”;

3) po ust. 1a dodaje się ust. 1b–1d w brzmieniu:

„1b. Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szef Agencji Wywiadu, w zakresie swoich właściwości, wydają pozytywne opinie, jeżeli budowa lub rozbiórka gazociągu przesyłowego, linii przesyłowej elektroenergetycznej albo rurociągu dalekosiężnego ropy naftowej lub produktów naftowych, a także gazociągu, linii elektroenergetycznej albo rurociągu ropy naftowej lub produktów naftowych dochodzących do granicy Rzeczypospolitej Polskiej, nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

1c. Organy, o których mowa w ust. 1b, przedstawiają ministrowi właściwemu do spraw energii, w drodze postanowienia, opinie, o których mowa w ust. 1a, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia o ich opinie.

1d. Organy, o których mowa w ust. 1b, mogą odstąpić od uzasadnienia opinii ze względu na interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny.”.

Art. 42. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 64:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3, 10–19 i 21–25, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;”;

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to opinii w sprawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2017 r. poz. 2302, z 2018 r. poz. 1590 oraz z 2019 r. poz.) w zakresie zadań inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 2 oraz art. 38 tej ustawy, zwanej dalej „inwestycją w zakresie terminalu”, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 433 i 1722), dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących wydawanej na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 404 oraz z 2019 r. poz.), dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską (Dz. U. poz. 820 oraz z 2018 r. poz. 1402), dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. poz. 1089 oraz z 2019 r. poz. ...) oraz dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym realizowanej na podstawie ustawy z dnia ... o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „strategiczną inwestycją w sektorze naftowym”.”;

- 2) w art. 70 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3, 10–19 i 21–25, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;”;
- 3) w art. 72:
 - a) w ust. 1 w pkt 24 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 25 w brzmieniu:

„25) decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydawanej na podstawie ustawy z dnia ... o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.”;
 - b) w ust. 2 po pkt 1b dodaje się pkt 1c w brzmieniu:

„1c) decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 25, oraz decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia ... o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, o ile zmiana ta nie powoduje zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;”;
- 4) w art. 74:
 - a) w ust. 1 pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:
 - „4) w przypadku przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4–5, prowadzonych w granicach przestrzeni niestanowiącej części składowej nieruchomości gruntowej, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 – mapę sytuacyjno-wysokościową sporządzoną w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wnioski, oraz obejmującą obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;
 - 5) dla przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska – wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami

szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych, dla inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym oraz dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;”;

b) ust. 1c otrzymuje brzmienie:

„1c. Jeżeli liczba stron w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, dla przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4–5, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, nie wymaga się dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6.”;

5) w art. 75 w ust. 1 w pkt 1 w lit. r średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. s w brzmieniu:

„s) strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;”;

6) w art. 77:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3, 10–19 i 21–25, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;”;

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to uzgodnień i opinii dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla przedsięwzięć

Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych oraz stacji radarów meteorologicznych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym oraz dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.”;

- 7) w art. 78 w ust. 1 w pkt 1 w lit. c średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;”;

- 8) w art. 80 w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego

realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, a także dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.”;

9) w art. 82 w ust. 1 w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia; w przypadku inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, miejsce realizacji przedsięwzięcia określa się za pomocą mapy w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych, z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, stanowiącej załącznik do decyzji.”;

10) w art. 96 w ust. 3 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informacji o jego braku; nie dotyczy to drogi publicznej, linii kolejowej, przedsięwzięć Euro 2012, przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin oraz bezzbiornikowego magazynowania substancji w górotworze, inwestycji w zakresie terminalu, inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszącej wydawanej na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym oraz dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.”.

Art. 43. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2017 r. poz. 2302 oraz z 2018 r. poz. 1590) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6:

a) w ust. 1:

- w pkt 1 wyrazy „kopii mapy katastralnej” zastępuje się wyrazami „kopii mapy ewidencyjnej”,
- w pkt 2 skreśla się wyraz „podmorskich”,

b) w ust. 3:

- w pkt 3 wyrazy „dyrektora właściwego urzędu morskiego” zastępuje się wyrazami „właściwego dyrektora urzędu morskiego”,
- pkt 6 otrzymuje brzmienie:
„6) właściwego komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej – w odniesieniu do wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, w szczególności zapewnienia wody do celów przeciwpożarowych i dojazdu dla pojazdów jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz wymagań dotyczących lokalizacji inwestycji w bezpiecznej odległości od zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;”,
- pkt 12 otrzymuje brzmienie:
„12) Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego – w odniesieniu do obiektów budowanych na terenach pozostających w zasięgu ograniczeń wysokości zabudowy na lotnisku i w jego otoczeniu, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629 i 1637);”,
- w pkt 15 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 16 w brzmieniu:
„16) właściwego podmiotu wykonującego prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami – w odniesieniu do sposobu, miejsca i warunków umieszczenia inwestycji na tych gruntach.”;

- 2) w art. 8:
 - a) w ust. 1:
 - w pkt 3 wyrazy „na stronach internetowych” zastępuje się wyrazami „w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej”,
 - w pkt 4 wyrazy „na stronach internetowych” zastępuje się wyrazami „w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu”,
 - b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w odniesieniu do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, do czasu wydania takiej decyzji, zawiesza się postępowania o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowaniu terenu w rozumieniu ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym lub decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w rozumieniu ustawy z dnia ... o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. poz. ...);”;
- 3) w art. 10 w ust. 1 w pkt 10 skreśla się wyraz „podmorskich”;
- 4) w art. 12 w ust. 1 wyrazy „na stronach internetowych” zastępuje się wyrazami „w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronach podmiotowych urzędów”;
- 5) w art. 13 w ust. 3 wyrazy „decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego” zastępuje się wyrazami „decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu”;
- 6) art. 14b otrzymuje brzmienie:

„Art. 14b. Do inwestycji w zakresie terminalu, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, nie stosuje się przepisów odrębnych ustaw w zakresie, w jakim uzależniają one przygotowanie lub realizację tej inwestycji lub jej części od uzyskania decyzji administracyjnej lub innego rozstrzygnięcia, z wyłączeniem zgody wodnoprawnej, o której mowa w art. 18 ust. 1, zezwoleń, o których mowa w art. 56 ust. 1, 2, 2b i 2c ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, oraz decyzji o warunkach prowadzenia działań, o której mowa w art. 118 ust. 8 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.”;

7) w art. 18:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli realizacja inwestycji w zakresie terminalu wymaga zgody wodnoprawnej, zgodę tę wydaje właściwy organ Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących wydania zgody wodnoprawnej nie stosuje się przepisów art. 407 ust. 2 pkt 3 i art. 422 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zgoda wodnoprawna w odniesieniu do inwestycji w zakresie terminalu może być udzielona przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu.”;

8) w art. 19a:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku gruntów stanowiących pas drogowy lub objętych obszarem kolejowym, przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, inwestor jest obowiązany wystąpić odpowiednio do właściwego zarządcy drogi, zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku niezyskania zgody, o której mowa w ust. 2 albo 2a, w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości albo właściwego zarządcę drogi, zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym wystąpienia inwestora o taką zgodę, wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1.”,

c) w ust. 4 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) oświadczenie inwestora o braku zgody, o której mowa w ust. 2 albo 2a.”,

- d) w ust. 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości uzgodnione na podstawie ust. 2 albo 2a albo określone w decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, nie mogą powodować.”;
- 9) w art. 43:
- a) w ust. 1:
- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W przypadku gdy lokalizacja inwestycji w zakresie terminalu przewidziana jest w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, inwestor w każdym czasie może wystąpić o wydanie.”;
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu w trybie niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem że w takim przypadku do wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 6 ust. 3 pkt 1, 3, 4, 6, 8 i 11;”;
 - w pkt 3 lit. a i b otrzymują brzmienie:
„a) wniosek, o którym mowa w art. 6 ust. 1, zawiera dane określone w art. 6 ust. 1 pkt 8–11b,
b) do wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 6 ust. 3 pkt 1–8 oraz 11–15”;
- b) ust. 1a i 1b otrzymują brzmienie:
- „1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3, jeżeli wobec gruntów stanowiących pas drogowy, objętych wnioskiem, o którym mowa w art. 6 ust. 1, została inwestorowi wydana decyzja o lokalizacji lub przebudowie zjazdu lub decyzja o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, przepisu art. 6 ust. 3 pkt 9 nie stosuje się w zakresie objętym tą decyzją. Decyzję tę dołącza się do wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1.
- 1b. Z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, wydana na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3, stała się ostateczna, wydane inwestorowi decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, decyzje o lokalizacji

w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, o których mowa w ust. 1a, wygasają w zakresie, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu wydana na podstawie tego wniosku obejmuje skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, wobec gruntów stanowiących pas drogowy.”.

Art. 44. W ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 404) w art. 13 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Do strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych nie stosuje się przepisu art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.”.

Art. 45. W ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. poz. 1089) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 33 w ust. 1 w pkt 10 w lit. h kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. i w brzmieniu:
„i) ustawy z dnia ... o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. poz. ...).”;
- 2) w art. 44 w ust. 3 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:
„9) ustawy z dnia ... o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.”;
- 3) w art. 99 w ust. 4 w pkt 4 w lit. e po tiret dziesiątym dodaje się tiret jedenaste w brzmieniu:
„– ustawy z dnia ... o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.”.

Art. 46. W ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. poz. 1496) w art. 4:

- 1) w pkt 12 na końcu dodaje się przecinek i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:
„13) ustawie z dnia ... o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. poz. ...).”;
- 2) część wspólna otrzymuje brzmienie:
„– inwestycje, o których mowa w pkt 1–13, mają pierwszeństwo przed inwestycjami mieszkaniowymi lub inwestycjami towarzyszącymi.”.

Art. 47. 1. W przypadku gdy lokalizacja strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przewidziana jest w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub

decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, inwestor w każdym czasie może wystąpić o wydanie:

- 1) pozwolenia na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w trybie niniejszej ustawy;
- 2) decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w trybie niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem że w takim przypadku do wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 4 ust. 3 pkt 1, 4, 5, 7, 10 i 12;
- 3) decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w trybie niniejszej ustawy, w zakresie skutków, o których mowa w art. 26 lub art. 30 ust. 1, z zastrzeżeniem że w takim przypadku:
 - a) wniosek, o którym mowa w art. 4 ust. 1, zawiera dane określone w art. 4 ust. 1 pkt 7–13 i 15,
 - b) do wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 4 ust. 3 pkt 1–10 oraz 12–16
– z uwzględnieniem ust. 2.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3, jeżeli wobec gruntów stanowiących pas drogowy objętych wnioskiem, o którym mowa w art. 4 ust. 1, została inwestorowi wydana decyzja o lokalizacji lub przebudowie zjazdu lub decyzja o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, przepisów art. 4 ust. 3 pkt 11 i ust. 5 nie stosuje się w zakresie objętym tą decyzją. Decyzję tę dołącza się do wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 1. Do wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 1, nie dołącza się uzgodnienia, o którym mowa w art. 4 ust. 5.

3. Z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydana na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 1, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3, stała się ostateczna, wydane inwestorowi decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, decyzje o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, o których mowa w ust. 2, wygasają w zakresie, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydana na podstawie tego wniosku obejmuje skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1, wobec gruntów stanowiących pas drogowy.

Art. 48. Do postępowań w sprawach dotyczących strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących, o których mowa

odpowiednio w art. 2 ust. 2 i art. 38 ustawy zmienianej w art. 43, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 49. Do postępowań w sprawie wyrażenia zgody przez ministra właściwego do spraw energii na wydanie pozwolenia na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego – w przypadku budowy gazociągu przesyłowego, gazociągu o zasięgu krajowym lub jeżeli budowa ta wynika z umów międzynarodowych, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 41, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 50. 1. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanych dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy i ustawy zmienianej w art. 42, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że termin na wydanie takiej decyzji wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Do postępowań w sprawie odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy i ustawy zmienianej w art. 42, z tym że termin na rozpatrzenie przez organ wyższego stopnia odwołania wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Umarza się wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, jeżeli zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 1, nie powoduje zmian, o których mowa w art. 72 ust. 2 pkt 1c ustawy zmienianej w art. 42.

Art. 51. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wypłatę odszkodowań wynikających z wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi:

- 1) w 2019 r. – 400 000 zł;
- 2) w 2020 r. – 100 000 zł;
- 3) w 2021 r. – 300 000 zł;
- 4) w 2022 r. – 100 000 zł;
- 5) w 2023 r. – 100 000 zł;

- 6) w 2024 r. – 200 000 zł;
- 7) w 2025 r. – 100 000 zł;
- 8) w 2026 r. – 0 zł;
- 9) w 2027 r. – 0 zł;
- 10) w 2028 r. – 0 zł.

2. Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, dysponent środków obniża wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków w poszczególnych miesiącach zgodna jest z planem finansowym, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 52. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik
do ustawy
z dnia
(poz.)

WYKAZ STRATEGICZNYCH INWESTYCJI W SEKTORZE NAFTOWYM

1. Budowa rurociągu ropy naftowej Gdańsk – Płock wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi.
2. Budowa rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych w celu zmiany przebiegu trasy istniejących rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych albo ich odbudowa, rozbudowa, przebudowa, remont, rozbiórka lub zmiana sposobu użytkowania wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.
3. Budowa rurociągu produktów naftowych Boronów – Trzebinia wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi.
4. Budowa rurociągu produktów naftowych Podziemny Magazyn Ropy i Paliw Góra – Wielowieś wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi.

UZASADNIENIE

Celem projektu ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (dalej: „projekt ustawy”) jest stworzenie ram prawnych umożliwiających realizację polityki rządu w zakresie wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. W celu zagwarantowania bezpieczeństwa energetycznego konieczne jest sprawne przeprowadzenie szeregu inwestycji polegających na budowie rurociągów służących do transportu ropy naftowej lub produktów naftowych oraz odbudowie, rozbudowie, przebudowie, remoncie, rozbiórce lub zmianie sposobu użytkowania istniejących rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych. Dzięki rozbudowie oraz optymalizacji wykorzystania istniejącej infrastruktury służącej przesyłaniu ropy naftowej oraz jej produktów możliwe będzie zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej, rozumianego jako stan umożliwiający bieżące pokrycie zapotrzebowania odbiorców na ropę naftową oraz produkty naftowe, w stopniu umożliwiającym prawidłowe funkcjonowanie gospodarki. Przepisy zawarte w projekcie ustawy mają umożliwić budowę infrastruktury logistycznej pozwalającej na dywersyfikację źródeł i dróg dostaw ropy naftowej do Rzeczypospolitej Polskiej, a także takiej, która zapewni dostawy paliw do odbiorców w sytuacjach kryzysowych oraz pozwoli na płynne prowadzenie działalności handlowej przez spółki zajmujące się obrotem.

Obecnie w Rzeczypospolitej Polskiej dostępne są dwie, niezależne od siebie, trasy transportu ropy naftowej. Transport surowca trasą północną możliwy jest dzięki rurociągowi Pomorskiemu, który składa się z jednej nitki o długości ok. 235 km. Rurociąg pozwala na transport ropy naftowej w dwóch kierunkach, to jest z Płocka do Gdańska (przepustowość 27 mln ton/rok) oraz z Gdańska do Płocka (przepustowość 30 mln ton/rok). W połączeniu z infrastrukturą przeładunkową i infrastrukturą magazynową, rurociąg Pomorski umożliwia import surowca drogą morską do rafinerii w Gdańsku oraz przesył ropy naftowej do rafinerii w Płocku. Transport surowca trasą wschodnią umożliwia rurociąg „Przyjaźń”, którego Odcinek Wschodni zaczyna się na granicy Polski z Białorusią i łączy bazę w Adamowie z bazą w Miszewku Strzałkowskim za pomocą trzech nitek o długości 240 km o łącznej przepustowości nominalnej 56 mln ton/rok. Elementem rurociągowej infrastruktury ropy naftowej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej jest również Odcinek Zachodni rurociągu „Przyjaźń”, łączący bazę w Miszewku Strzałkowskim z niemiecką rafinerią PCK w Schwedt i bazą ropy naftowej MVL w

miejsowości Heinersdorf. Odcinek Zachodni to dwa rurociągi o długości ok. 416 km i przepustowości nominalnej 27 mln ton/rok, służące zaopatrywaniu w ropę naftową rafinerii niemieckich. Dodatkowo na odcinku baza w Miszewku Strzałkowskim-Żółwieniec, pierwsza nitka Odcinka Zachodniego pracuje w trybie rewersyjnym, umożliwiając tłoczenie ropy naftowej w kierunku Płocka z Podziemnego Magazynu Ropy i Paliw w Górze.

Przesył paliw ciekłych odbywa się za pośrednictwem słabo rozwiniętej infrastruktury rurociągów produktowych. Transport paliw ciekłych z rafinerii w Płocku umożliwia:

- 1) w kierunku Mazowsza – rurociąg Płock-Mościska-Emilianów o długości 147,7 km i przepustowości 2,25 mln ton/rok;
- 2) w kierunku Wielkopolski – rurociąg Płock-Nowa Wieś Wielka-Rejowiec o długości 207,1 km i przepustowości 5,1 mln ton/rok;
- 3) w kierunku Śląska – rurociąg Płock-Koluszki-Boronów o długości 261,5 km i przepustowości 3,6 mln ton/rok;
- 4) w kierunku Dolnego Śląska – rurociąg Płock-Ostrów Wielkopolski-Wrocław o długości 319 km i przepustowości 5 mln ton/rok.

Ponadto do rurociągu Płock-Nowa Wieś Wielka podłączony jest rurociąg paliwowy biegnący do Podziemnego Magazynu Ropy i Paliw w Górze.

Biorąc pod uwagę stopień rozbudowania oraz stan infrastruktury służącej do transportu ropy naftowej oraz produktów naftowych, w celu zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej konieczne jest przeprowadzenie szeregu inwestycji polegających na rozbudowie sieci służącej przesyłowi ropy lub produktów ropopochodnych oraz zapewniających możliwość niezakłóconego korzystania z istniejących już obiektów. Wskazania wymaga, że istniejący rurociąg Pomorski, o charakterze rewersyjnym, składa się tylko z jednej nitki. Z tego powodu zasadnym i koniecznym jest dążenie do stworzenia infrastruktury o charakterze redundantnym, która stanowić będzie dodatkowe zabezpieczenie dla transportu ropy naftowej na odcinku Gdańsk-Płock. Zauważyć należy, że w przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej lub kumulacji incydentów bezpieczeństwa na tej trasie, możliwe jest zatrzymanie tłoczenia ropy naftowej i w konsekwencji destabilizacja łańcucha logistyki dostaw do największej polskiej rafinerii. Ponadto pojedynczy rurociąg uniemożliwia jednoczesne zaspokajanie potrzeb rafinerii w Płocku i w Gdańsku. Konieczność rozbudowy infrastruktury pozwalającej na przesył ropy naftowej na trasie północnej związana jest również z

dynamicznymi zmianami w makrootoczeniu, które wskazują na wzrost znaczenia dostaw morskich ropy do Rzeczypospolitej Polskiej, co jest wynikiem strategii dywersyfikacji dostaw realizowanej przez polskie rafinerie.

Niezbędne jest również zapewnienie możliwości przetłaczania ropy naftowej magazynowanej w największym w Rzeczypospolitej Polskiej Podziemnym Magazynie Ropy i Paliw Góra, co związane jest z koniecznością budowy odpowiedniej infrastruktury.

W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej, niezbędna jest również rozbudowa infrastruktury pozwalającej na zagwarantowanie zaopatrzenia południa Rzeczypospolitej Polskiej w paliwa ciekłe. Powyższe wymaga zwiększenia zasięgu transportu rurociągowego produktów z rafinerii w Płocku. Podkreślić należy, że aktualnie wykorzystywane metody zaopatrzenia południa Rzeczypospolitej Polskiej w ropę naftową i jej produkty, to jest transport łączony (za pośrednictwem rurociągów, kolei oraz transportu kołowego) albo kolejowy są dużo mniej bezpieczne i efektywne niż transport rurociągowy.

Ponadto konieczne jest zapewnienie odpowiedniego stanu technicznego istniejącej infrastruktury, a także jej komplementarności z nowopowstałymi rurociągami, w związku z czym należy dać inwestorowi możliwość prowadzenia inwestycji w zakresie już istniejącej infrastruktury, a także, w przypadku jej wyeksploatowania, budowy całkowicie nowej infrastruktury w celu jej zastąpienia.

Najważniejsze zadania inwestycyjne, których realizacja zapewni bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej w sektorze naftowym, obejmują:

1. budowę rurociągu ropy naftowej Gdańsk-Płock;
2. budowę rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych w celu zmiany przebiegu trasy istniejących rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych albo ich odbudowę, rozbudowę, przebudowę, remont, rozbiórkę lub zmianę sposobu użytkowania;
3. budowę rurociągu produktów naftowych Boronów-Trzebinia;
4. budowę rurociągu produktów naftowych Podziemny Magazyn Ropy i Paliw Góra-Wielowieś.

W celu umożliwienia sprawnego przygotowania i realizacji wyżej wymienionych inwestycji w projekcie ustawy przewidziano szczególne ramy prawne dla przygotowania i ich realizacji. Wykonanie tych inwestycji na podstawie obowiązujących, ogólnych

przepisów regulujących proces inwestycyjny oznaczałaby konieczność przeprowadzenia wieloletniego procesu przygotowania inwestycji, co miałooby negatywny wpływ na bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto zauważyć należy, że obowiązujące, ogólne przepisy nie są dostosowane do przygotowania i realizacji złożonych inwestycji o charakterze liniowym, jakimi są strategiczne inwestycje w sektorze naftowym, a ich rozproszony charakter uniemożliwia sprawne przygotowanie strategicznych inwestycji w tym sektorze. Inwestor odpowiedzialny za przygotowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym musi liczyć się z koniecznością wszczynania szeregu nieskoordynowanych ze sobą postępowań administracyjnych, których ostateczne i prawomocne zakończenie może trwać nawet kilka lat. Dlatego projekt ustawy przewiduje szereg uproszczeń w procedurze przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, polegających w szczególności na:

1. wprowadzeniu do systemu prawnego, wydawanej przez właściwego wojewodę, decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, która będzie instrumentem całościowo regulującym kwestię lokalizacji inwestycji i jej poszczególnych części, co doprowadzi do minimalizacji liczby postępowań oraz czasu potrzebnego na wydanie aktów administracyjnych niezbędnych do realizacji inwestycji;
2. uproszczeniu procedury uzyskiwania decyzji poprzedzających decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym (np. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym) oraz zgody wodnoprawnej;
3. przyśpieszeniu postępowań administracyjnych poprzez określenie czasu na wydanie przez organy administracyjne poszczególnych rozstrzygnięć oraz wprowadzeniu podstawy prawnej do nakładania kary w przypadku nieterminowego rozpatrzenia sprawy;
4. wprowadzeniu przepisów pozwalających inwestorowi na skuteczne uzyskanie prawa do nieruchomości niezbędnych do realizacji inwestycji, przy jednoczesnym zapewnieniu adekwatnego odszkodowania z tytułu wywłaszczenia bądź odszkodowania za ograniczenie praw do nieruchomości oraz poszanowaniu praw podmiotów, którym przysługiwały prawa rzeczowe oraz wynikające ze stosunków obligacyjnych do tych nieruchomości;

5. umożliwieniu inwestorowi wejścia na teren nieruchomości w celu wykonania pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, o których mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub do przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie innych decyzji wymaganych w celu realizacji inwestycji;
6. wyłączeniu zastosowania przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji oraz przepisów ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych w przypadku przygotowywania strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Projekt ustawy został opracowany z wykorzystaniem doświadczeń i rozwiązań przyjętych w innych specjalnych ustawach inwestycyjnych, takich jak ustawa z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu czy ustawa z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że szczególny tryb przygotowania i realizacji dotyczy jedynie inwestycji wprost wymienionych w załączniku do projektu ustawy, którego treść może być zmieniona jedynie ustawą, dzięki czemu wykluczona została możliwość nadużywania stosowania szczególnych rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.

Podsumowując wskazać należy, że zaproponowane rozwiązania są konieczne i proporcjonalne do zamierzonego celu, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE SZCZEGÓŁOWE

Art. 1

Projekt ustawy określa szczególne zasady przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Przewidziane w projekcie ustawy rozwiązania stanowią alternatywę wobec obowiązujących, ogólnych przepisów regulujących proces inwestycyjny. Projekt ustawy zakłada umożliwienie inwestorowi dokonania wyboru w zakresie tego, czy inwestycje przygotowywane i realizowane będą na podstawie ustawy o strategicznych inwestycjach w sektorze naftowym czy przepisów ogólnych.

Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 1 ust. 2 pkt 1, w trybie przewidzianym w projekcie ustawy będą mogły być przygotowywane i realizowane jedynie inwestycje wprost wymienione w załączniku do ustawy o strategicznych inwestycjach w sektorze naftowym. Załącznik stanowi integralną część projektowanego aktu prawnego, a jego weryfikacja może nastąpić jedynie w drodze zmiany ustawy.

W art. 1 ust. 1 pkt 2 jednoznacznie przesądzono, że przez użyte w projekcie ustawy sformułowanie „kataster nieruchomości” należy rozumieć kataster w rozumieniu ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

Art. 1 ust. 2 pkt 3 określa, że podmiotem realizującym strategiczne inwestycje w sektorze naftowym jest spółka PERN S.A. z siedzibą w Płocku. Podkreślenia wymaga, że wyłącznym akcjonariuszem PERN S.A. jest Skarb Państwa i wyżej wymieniona spółka jest państwową osobą prawną w rozumieniu ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym. Na podstawie art. 12a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (dalej: „Prawo energetyczne”), uprawnienia z akcji należących do Skarbu Państwa w stosunku do PERN S.A. wykonuje Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej. Spółka PERN S.A. jest liderem logistyki naftowej, który zarządza siecią rurociągów naftowych i produktowych, posiada około 3,5 mln m³ pojemności magazynowej na ropę naftową, a także jest większościowym udziałowcem w Przedsiębiorstwie Przeładunku Paliw Płynnych „Naftoport” Sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku, wykonującym przeładunki ropy naftowej i produktów naftowych w Porcie Gdańskim. Spółka prowadzi działalność m.in. w zakresie transportu ropy naftowej i jej produktów. Podnieść należy, że spółka PERN S.A. jest jedynym podmiotem będącym właścicielem i operatorem infrastruktury rurociągowej ropy naftowej znajdującej się na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto wskazać

należy, że pomiędzy istniejącą infrastrukturą PERN S.A. wykorzystywaną do transportu ropy naftowej i produktów naftowych oraz infrastrukturą planowaną do budowy na podstawie projektu ustawy istnieje ścisły, funkcjonalny związek. Zarówno druga nitka rurociągu Pomorskiego, nowy rurociąg paliwowy Boronów-Trzebinia, jak i nowy rurociąg produktów naftowych Podziemny Magazyn Ropy i Paliw Góra-Wielowieś będą musiały zostać włączone do istniejącego systemu transportowego należącego do PERN S.A. Co za tym idzie w celu zapewnienia sprawnej realizacji inwestycji mających na celu poprawę bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej, konieczne jest powierzenie roli inwestora spółce PERN S.A.

Art. 1 ust. 2 pkt 4 określa, że użyte w projekcie ustawy sformułowanie „uzbrojenie terenu” oznacza urządzenia infrastruktury technicznej, o których mowa w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz ropociągi.

W proponowanym brzmieniu art. 1 ust. 2 pkt 5 wprowadzona została funkcjonalna definicja „infrastruktury niezbędnej do obsługi” rurociągów. Zgodnie z treścią definicji za infrastrukturę niezbędną do obsługi uważa się m.in.: „obiekty, urządzenia, sieci i instalacje służące do budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, użytkowania, zmiany sposobu użytkowania, eksploatacji lub rozbiórki rurociągów”. W definicji posłużono się określeniami, które funkcjonują na gruncie ustawy podstawowej dla realizacji inwestycji, to jest ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (dalej: „ustawa – Prawo budowlane”) oraz aktów wykonawczych do wyżej wymienionej ustawy. Definicja zawiera otwarty katalog obiektów, urządzeń, sieci i instalacji, które mogą zostać uznane za „infrastrukturę niezbędną do obsługi”, o ile służą celom określonym w art. 1 ust. 2 pkt 5 projektu ustawy. Podkreślić należy, że wyliczenie zawarte w art. 1 ust. 2 pkt 5 projektu ustawy ma charakter przykładowy i, w zależności od potrzeb poszczególnej strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, może zachodzić potrzeba uznania również innych elementów za „infrastrukturę niezbędną do obsługi” rurociągów. Analizując czy dany element może być uznany za „infrastrukturę niezbędną do obsługi”, należy mieć na uwadze, że musi on pełnić funkcję usługową wobec strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, która powinna być nadrzędna w stosunku do tego elementu.

Art. 2

Zgodnie z art. 2 projektu ustawy, strategiczne inwestycje w sektorze naftowym są celami publicznymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce

nieruchomościami. Tym samym treść art. 2 projektu ustawy uzupełnia katalog inwestycji stanowiących cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Rozdział 2

Rozdział 2 projektu ustawy szczegółowo reguluje kwestię przygotowania strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. W tym rozdziale określono zasady i tryb wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, decyzji o pozwoleniu na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz o pozwoleniu na użytkowanie wyżej wymienionej inwestycji. W rozdziale wprowadzono zmiany w stosunku do trybu wydawania zgody wodnoprawnej określonego w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (dalej: „Prawo wodne”) oraz decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji, o której mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. W rozdziale 2 uregulowano również tryb postępowania w przypadku konieczności wydania decyzji wпадkowych, dotyczących przygotowania strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, takich jak decyzja, o której mowa w art. 22 ust. 1 projektu ustawy, o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości w celu przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub do przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 i art. 21 ust. 1 projektu ustawy.

Art. 3

W art. 3 projektu ustawy wskazano organ właściwy do wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 3 ust. 1 decyzja wydawana jest na wniosek inwestora przez właściwego miejscowo wojewodę. Właściwość miejscową wojewody ustala się na podstawie art. 21 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w zw. z art. 3 ust. 2 projektu ustawy. W związku z możliwością wystąpienia konieczności etapowego prowadzenia strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w art. 3 ust. 1 projektu ustawy dano inwestorowi możliwość wystąpienia o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji

strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nie tylko w stosunku do całości, ale i części inwestycji określonej w załączniku do projektu ustawy. W projektowanym brzmieniu art. 3 ust. 3 wskazano że w sprawach lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa. Na wojewodę nałożony został, w art. 3 ust. 4 projektu ustawy, obowiązek zawiadomienia organu wyższego stopnia o złożeniu wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz o wydaniu takiej decyzji. Dzięki takiemu zawiadomieniu możliwy jest monitoring prowadzonych postępowań (również ich terminowości), a także zagwarantowana jest wiedza naczelnego organu odpowiedzialnego za sprawy budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa o przygotowywanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej strategicznych inwestycjach w sektorze naftowym.

Art. 4

W art. 4 projektu ustawy szczegółowo określono warunki, jakie ma spełniać wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

W art. 4 ust. 1 inwestor został zobowiązany do:

1. określenia granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii odpowiedniej mapy;
2. określenie lokalizacji sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń oraz kabli i rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego, za pomocą współrzędnych geocentrycznych geodezyjnych naniesionych na mapę morską, i ich charakterystyczne parametry techniczne;
3. dokonania analizy powiązania inwestycji z uzbrojeniem terenu oraz określenia zmian w dotychczasowym sposobie zagospodarowania i uzbrojeniu terenu;
4. dokonania charakterystyki inwestycji, zgodnie z wymogami określonymi w projekcie ustawy;
5. wskazania nieruchomości, które w związku z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przejdą na własność Skarbu Państwa i w stosunku do których inwestor nabędzie z mocy prawa prawo użytkowania wieczystego, jak również nieruchomości należących w chwili złożenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym

do Skarbu Państwa, co do których inwestor nabędzie z mocy prawa prawo użytkowania wieczystego;

6. wskazania ujawnionych ograniczonych praw rzeczowych obciążających wyżej wymienione nieruchomości;
7. wskazania nieruchomości, z których sposób korzystania zostanie ograniczony, za odszkodowaniem, przez udzielenie zezwolenia m.in. na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń. Zauważyć należy, że skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1 projektu ustawy może dotyczyć gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy, bądź gruntów objętych obszarem kolejowym jedynie wówczas, gdy strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga przejścia przez wyżej wymienione grunty (przypadki, w których dochodzi do krzyżowania się infrastruktur liniowych), a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy również wówczas, gdy strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga budowy lub przebudowy zjazdów. Jeżeli przepisy ustawy na to pozwalają, inwestor określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia, na wyżej wymienionych gruntach, obiektów lub urządzeń, a w przypadku budowy lub przebudowy zjazdów, także parametry techniczne zjazdów. Jeżeli wniosek dotyczy również budowy zjazdów, inwestor określa ich lokalizację;
8. wskazania podmiotów innych niż inwestor, na których rzecz, zgodnie z art. 30 ust. 2 projektu ustawy, następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Projekt ustawy przewiduje możliwość ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości również na rzecz podmiotów innych niż inwestor. W takim przypadku inwestor musi uzyskać uprzednią zgodę tych podmiotów na ustanowienie na ich rzecz ograniczenia. Zgoda dołączana jest do wniosku;
9. wskazania okresu, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma wywoływać skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1 projektu ustawy – jeżeli ograniczenie, o którym mowa w art. 30 ust. 1 projektu ustawy ma charakter czasowy.

Na inwestorze spoczywa również obowiązek dołączenia do wyżej wymienionego wniosku:

1. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli jest ona wymagana;
2. mapy z projektami podziału nieruchomości, w przypadku konieczności dokonania podziału nieruchomości;
3. opinii, o których mowa w art. 4 ust. 3 projektu ustawy;
4. uzgodnień, o których mowa w art. 4 ust. 5 i 6 projektu ustawy;
5. wypisów z rejestru gruntów wraz z wyrysami z mapy ewidencyjnej dla terenu objętego wnioskiem.

Wywiązanie się przez inwestora ze spoczywających na nim obowiązków pozwala na wydanie przez właściwy organ decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, stanowiącej instrument rozstrzygający wszelkie kwestie związane z lokalizacją i przygotowaniem inwestycji oraz jej poszczególnych części.

Zgodnie z proponowaną treścią art. 4 ust. 2 właściwy do wydania decyzji organ nie może uzależniać ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym od zobowiązania inwestora do spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń lub warunków.

Art. 4 ust. 3 projektu ustawy zawiera zamknięty katalog opinii, które inwestor zobowiązany jest dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Projekt ustawy określa nie tylko podmioty uprawnione do wydawania opinii, ale i zakres wydawanych opinii. W opiniach, o których mowa w art. 4 ust. 3 projektu ustawy, właściwe podmioty zobowiązane są odnieść się do przedstawionych im przez inwestora rozwiązań, które zamieszczone zostaną we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Niewydanie opinii w terminie 14 dni traktowane jest jako brak zastrzeżeń do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Skrócenie czasu na wydanie opinii oraz wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym brak wydania opinii traktować należy jako brak zastrzeżeń, ma na celu usprawnienie postępowania i wyeliminowanie sytuacji, w której inwestor będzie ponosił negatywne konsekwencje bierności organów. Jednocześnie organom zagwarantowany został odpowiedni czas na ustosunkowanie się, zgodnie z ich właściwością, do zaproponowanych przez inwestora rozwiązań.

W art. 4 ust. 5 projektu ustawy wprowadzono obowiązek uzgodnienia przez inwestora z zarządcą drogi krajowej sposobu, miejsca i warunków umieszczenia w pasie drogowym obiektów lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a także parametrów technicznych zjazdów oraz, jeżeli uzgodnienie dotyczy budowy zjazdów, również ich lokalizacji. Zauważyć należy, że inwestor zobowiązany jest do uzgodnienia wyżej wymienionych elementów jedynie w przypadku, w którym strategiczna inwestycja w sektorze naftowym ma zostać umieszczona na gruncie stanowiącym pas drogowy krajowej drogi publicznej. W przypadku pozostałych dróg inwestor zobowiązany jest uzyskać opinie właściwych zarządców, o których mowa w art. 4 ust. 3 pkt 11 projektu ustawy.

Art. 4 ust. 6 projektu ustawy zobowiązuje inwestora do uzgodnienia z właściwym zarządcą infrastruktury kolejowej lub innym podmiotem zarządzającym obszarem kolejowym sposobu, miejsca i warunków umieszczenia inwestycji w obszarze kolejowym.

Zarządcy, o których mowa w art. 4 ust. 5 i 6, dokonują uzgodnienia w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia otrzymania wystąpienia inwestora o uzgodnienie. Niezajęcie stanowiska w tym terminie traktuje się jako dokonanie uzgodnienia. Kopia uzgodnienia jest przekazywana wojewodzie przez właściwych zarządców.

W przypadku gdy właściwi zarządcy nie dokonają uzgodnień, o których mowa powyżej, w przewidzianym prawem terminie, inwestor dołącza do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym informację, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 15 projektu ustawy.

W art. 4 ust. 8 wskazano, że opinie, o których mowa w art. 4 ust. 3, a także uzgodnienia, o których mowa w art. 4 ust. 5 i 6 projektu ustawy, zastępują uzgodnienia, pozwolenia, opinie, zgody bądź stanowiska właściwych organów, wymagane odrębnymi przepisami dla lokalizacji inwestycji. Powyższe oznacza, że w toku postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nie jest możliwe żądanie od inwestora przedstawienia aktów administracyjnych w zakresie, w jakim przedstawił opinie, o których mowa w art. 4 ust. 3, i uzgodnienia, o których mowa w art. 4 ust. 5 i 6 projektu ustawy, lub wskazał, że opinia albo uzgodnienie nie została przez właściwy podmiot wydana pomimo upływu czasu.

Podkreślić należy, że celem projektu jest zapewnienie możliwości sprawnej realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Decyzja o ustaleniu lokalizacji

strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma być instrumentem całościowo regulującym kwestię lokalizacji inwestycji, w związku z czym konieczne jest przedstawienie stosownych dokumentów oraz opinii, które właściwy wojewoda będzie brał pod uwagę wydając tę decyzję. Podkreślenia wymaga jednak, że dołączone do wniosku opinie nie będą miały charakteru wiążącego dla orzekającego w sprawie wojewody i będą stanowiły element materiału zgromadzonego w sprawie, który podlegać będzie ocenie organu wydającego decyzję. Rozwiązanie polegające na zastąpieniu opiniami, o których mowa w art. 4 ust. 3 projektu ustawy, uzgodnień, pozwoleń, opinii, zgód bądź stanowisk właściwych organów, wymaganych odrębnymi przepisami dla lokalizacji inwestycji, ma na celu nie tylko uprawnienie postępowania przez jego przyśpieszenie, ale i wyeliminowanie sytuacji, w których organy dwukrotnie, w różnych formach, rozpatrywałyby tę samą sprawę.

Wojewoda będzie natomiast związany uzgodnieniami, o których mowa w art. 4 ust. 5 i 6 projektu ustawy. Mając na uwadze specyficzny charakter gruntów stanowiących pas drogowy drogi krajowej oraz grunty objęte obszarem kolejowym, za zasadne uznano umożliwienie właściwym zarządom uzgodnienia lokalizacji inwestycji.

Podkreślić należy także, że nałożone na inwestora obowiązki związane są z zasadą czynnego udziału stron w postępowaniu. Inwestor jest podmiotem posiadającym najpełniejszą wiedzę w zakresie elementów niezbędnych do prowadzenia inwestycji, w związku z czym to na nim powinien spoczywać obowiązek dostarczenia organowi wydającemu decyzję niezbędnej do tego dokumentacji.

Art. 5

W art. 5 projektu ustawy określono miesięczny termin na wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz sankcję związaną z przekroczeniem tego terminu. Art. 5 należy odczytywać w kontekście art. 35 ust. 8 projektu ustawy, zgodnie z którym organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia strony postępowania, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej i ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, o każdym przypadku niewydania w terminie decyzji. W zawiadomieniu organ podaje przyczyny zwłoki i wskazuje nowy termin załatwienia sprawy. Za niewydanie decyzji w terminie minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz

mieszkalnictwa nakłada na wojewodę, w drodze postanowienia, karę w wysokości 1000 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar stanowią dochód budżetu państwa. Karę uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia. W przypadku nieuiszczenia kary podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Wskazać należy jednak, że obliczając, czy upłynął termin na wydanie decyzji nie bierze się pod uwagę terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Zastosowane rozwiązanie ma na celu zapewnienie sprawnego i terminowego rozpatrywania spraw o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Biorąc pod uwagę stopień skomplikowania sprawy, ale i znaczny poziom przyczyniania się inwestora do zgromadzenia materiałów niezbędnych do rozpatrzenia sprawy, miesięczny termin na wydanie decyzji uznać należy za wystarczający.

Art. 6

Artykuł 6 ust. 1 i 2 projektu ustawy określają sposób zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. W związku ze specyfiką inwestycji liniowych, którymi są strategiczne inwestycje w sektorze naftowym, za konieczne uznane zostało uproszczenie procedury zawiadamiania o wszczęciu postępowania. Wprowadzone w art. 6 ust. 1 sposoby zawiadamiania stron pozwalają na sprawne prowadzenie inwestycji, zwłaszcza w przypadku, gdy liczba stron jest znaczna, z jednoczesnym zagwarantowaniem możliwości uzyskania informacji o toczącym się postępowaniu. Przewidziane w art. 6 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy obwieszczenie, dokonane na określone w projekcie ustawy sposoby, w tym w urzędach zajmujących się obsługą organów publicznych oraz prasie o zasięgu ogólnopolskim, stanowi dostateczną gwarancję odpowiedniego poinformowania stron o toczącym się postępowaniu, a także społeczeństwa o przygotowywanych strategicznych inwestycjach w sektorze naftowym. Jednocześnie zauważyć należy, że w przypadku wnioskodawcy oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem przewidziany został specjalny tryb udzielania informacji o wszczęciu postępowania. W proponowanym brzmieniu art. 6 ust.

2 określono sposób postępowania w sytuacji nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Rozwiązanie pozwala na uniknięcie przedłużania postępowania w związku z koniecznością ustalania stron postępowania oraz ich adresów, a także podejmowania prób skutecznego doręczenia im zawiadomienia. Zastosowane w projekcie ustawy instytucje uznać należy za konieczne dla prawidłowego toku postępowania i proporcjonalne w stosunku do celu, jakim jest skuteczne przygotowanie i realizacja strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, a co za tym idzie zagwarantowanie bezpieczeństwa energetycznego.

W art. 6 ust. 3 projektu ustawy określono skutki, jakie wywiera złożenie wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Celem regulacji jest wyeliminowanie kolizji jakie mogą zajść pomiędzy inwestycjami prowadzonymi na tym samym terenie. W związku ze strategicznym znaczeniem inwestycji w sektorze naftowym, a także stopniem ich skomplikowania, należało przyjąć, że konieczne jest zapewnienie im pierwszeństwa realizacji w stosunku do innych inwestycji, o których mowa w projektowanym brzmieniu art. 6 ust. 3 pkt 2–4 projektu ustawy.

W art. 6 ust. 4 projektu ustawy wprowadzone zostało rozwiązanie pozwalające organowi prowadzącemu postępowanie w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego, które uległo zawieszeniu z mocy prawa na podstawie art. 6 ust. 3 pkt 2 projektu ustawy, na podjęcie zawieszono postępowania. Podjęcie postępowania przez właściwy organ jest możliwe w przypadku uzyskania przez stronę postępowania zgody PERN S.A. na podjęcie postępowania oraz złożenia przez stronę stosownego wniosku. Rozwiązanie ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w których dochodzi do zawieszenia postępowań, choć istnieje faktyczna możliwość przygotowania i realizacji, w zakresie tych samych nieruchomości, strategicznych inwestycji w sektorze naftowym oraz inwestycji, w stosunku do których wydaje się decyzje, o których mowa w art. 6 ust. 3 pkt 2 projektu ustawy.

Ponadto w art. 6 ust. 3 i 5 projektu ustawy ograniczono wpływ zmian w strukturze właścicielskiej nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym na przebieg postępowania. Ograniczenie jest niezbędne w celu zapewnienia sprawnej realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Podkreślić należy, że obrót nieruchomościami został

ograniczony jedynie w stosunku do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, a więc podmiotów publicznych (czynność prawna, której przedmiotem jest obrót nieruchomością Skarbu Państwa albo jednostek samorządu terytorialnego, objętą wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, jest nieważna). W przypadku nieruchomości innych niż należące do Skarbu Państwa bądź jednostek samorządu terytorialnego nie zachodzi sankcja nieważności, a na uczestniczące w zdarzeniu albo czynności prawnej podmioty został nałożony obowiązek poinformowania właściwego wojewody o dokonanym obrocie nieruchomościami. Niedokonanie zawiadomienia, którego skutkiem jest prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania. Powyższe rozwiązanie jest niezbędne w celu zapewnienia sprawnego prowadzenia postępowania, a także zagwarantowania pewności prawnej inwestorowi. Wskazać należy, że rozwiązanie jest proporcjonalne do zamierzonych skutków. W związku z tym, że w postępowaniach dotyczących inwestycji liniowych, jakimi są strategiczne inwestycje w sektorze naftowym, liczba stron jest z reguły znaczna, niezastosowanie zaproponowanego rozwiązania mogłoby uniemożliwić skuteczne prowadzenie inwestycji. Podobnie odnieść należy się do ograniczenia wpływu zmian w strukturze właścicielskiej nieruchomości objętych wyżej wymienionym wnioskiem. Obrót nieruchomościami w toku postępowania i wynikająca z tego konieczność ustalenia nowych stron postępowania uniemożliwiłaby wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Ponadto, odnosząc się do brzmienia art. 6 ust. 6 projektu ustawy, wskazać należy, że na strony został nałożony obowiązek poinformowania o przeniesieniu własności nieruchomości albo prawa użytkowania wieczystego i niezasadne byłoby przyjęcie, że nieuczynienie zadość obowiązkowi przez stronę powinno stanowić podstawę do wznowienia postępowania i że to inwestor powinien ponosić negatywne konsekwencje zaniechania innej strony.

Art. 7

W art. 7 wyłączono zastosowanie przepisu art. 31 § 4, art. 97 § 1 pkt 1–3 oraz art. 30 § 5 i art. 34 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Wyłączenie norm ogólnych ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego ma na

celu usprawnienie postępowania oraz dostosowanie do specyfiki procesu inwestycyjnego, dotyczącego inwestycji liniowej.

Odnosząc się do kwestii wyłączenia zastosowania przepisu art. 31 § 4 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego wskazać należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy wojewoda zawiadamia o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w drodze obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim i urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim. Obowiązek zamieszczenia obwieszczenia na tak liczne sposoby stanowi gwarancję dostatecznego poinformowania społeczeństwa o toczącym się postępowaniu. W związku z powyższym nie istnieje konieczność dodatkowego zawiadamiania organizacji społecznych o wszczęciu postępowania w sposób, o którym mowa w art. 31 § 4 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego.

W związku z koniecznością sprawnego przeprowadzenia postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym niezbędne stało się uniemożliwienie organowi prowadzącemu postępowanie jego zawieszenia w przypadku:

- a) śmierci strony lub jednej ze stron,
- b) śmierci przedstawiciela ustawowego strony,
- c) utraty przez stronę lub przez jej ustawowego przedstawiciela zdolności do czynności prawnych.

Podnieść należy, że zawieszenie postępowania w celu usunięcia przeszkody do jego prowadzenia, o której mowa w art. art. 97 § 1 pkt 1–3 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, prowadziłyby do znacznego wydłużenia postępowania i niemożności przygotowania i realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Zauważyć należy, że interesy podmiotów niebiorących udziału w postępowaniu zostały zabezpieczone w należyty sposób m.in. poprzez gwarancje wynikające z art. 7 pkt 3 oraz art. 29 ust. 10 projektu ustawy. W związku z tym rozwiązanie należy uznać za proporcjonalne do osiągnięcia celu wyznaczonego ustawą.

Konieczność sprawnego przygotowania i realizacji inwestycji stanowi również uzasadnienie wyłączenia zastosowania art. 30 § 5 i art. 34 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego. Podkreślić należy jednak, że zgodnie z projektem ustawy, w przypadkach określonych w wyżej wymienionych przepisach ustawy – Kodeks

postępowania administracyjnego, organ prowadzący postępowanie wyznacza z urzędu przedstawiciela uprawnionego do działania w postępowaniu, jeżeli jest to konieczne dla przeprowadzenia postępowania.

Art. 8

Art. 8 projektu ustawy określa treść decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Celem projektu jest stworzenie sytuacji, w której decyzja wydawana na podstawie ustawy o strategicznych inwestycjach w sektorze naftowym będzie w zupełny sposób regulowała kwestię lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zastępuje wiązkę aktów administracyjnych, całościowo regulując lokalizację inwestycji oraz jej poszczególnych elementów. Wyżej wymieniona decyzja nie tylko odnosi się bezpośrednio do strategicznej inwestycji w sektorze naftowym określając teren nią objęty i warunki techniczne jej realizacji, ale i zatwierdza projekt podziału nieruchomości oraz dokonuje oznaczenia nieruchomości, które po uprawomocnieniu się decyzji przejdą na własność Skarbu Państwa, czy wobec których inwestor uzyska prawo użytkowania wieczystego. Decyzja określa również nieruchomości wobec których dokonane zostaje ograniczenie sposobu korzystania zgodnie z art. 30 ust. 1 projektu ustawy, wskazuje podmioty uprawnione z tego ograniczenia i, ewentualnie, czas jego trwania. Sposób skonstruowania decyzji, o którym mowa w art. 8 ust. 1 projektu ustawy, pozwoli na sprawne i szybkie przygotowanie strategicznych inwestycji w sektorze naftowym bez konieczności wszczynania przez inwestora wielu postępowań administracyjnych prowadzonych przez zróżnicowane podmioty. Powyższe jest zgodne z zasadą ekonomicznego prowadzenia postępowań i pozwala na wyeliminowanie konieczności prowadzenia wielu postępowań de facto dotyczących tego samego przedmiotu.

W związku ze skutkami z jakimi wiąże się wydanie decyzji i jej treścią, w art. 8 ust. 2 projektu ustawy wskazano, że sporządzenie projektu decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym powierza się osobie, o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, albo osobie wpisanej na listę izby samorządu zawodowego architektów posiadającej uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności

architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej.

Art. 9

W art. 9 projektu ustawy wskazano, że nieuregulowany stan prawny nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub brak danych w katastrze nieruchomości pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz wydania i doręczenia tej decyzji. Zauważyć należy, że specyfika strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, które mają charakter liniowy, może wymagać przeprowadzenia prac na terenach o nieuporządkowanym stanie prawnym. Inwestor może nie mieć możliwości podjęcia działań mających na celu wszczęcie postępowania, które skutkowałyby uregulowaniem stanu prawnego nieruchomości. Jednocześnie, nawet gdyby inwestor mógł zainicjować stosowne postępowanie, prowadziłyby to do znacznego przedłużenia postępowania w sprawie o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Konieczność sprawnego przygotowania inwestycji wymaga więc odpowiedniej regulacji. Podkreślić należy, że rozwiązanie jest proporcjonalne do celu, a interesy podmiotów uprawnionych do nieruchomości są odpowiednio zabezpieczone np. poprzez nałożenie na wojewodę obowiązku dokonania obwieszczenia o wszczęciu postępowania czy złożenie kwoty odszkodowania do depozytu sądowego.

Art. 10

W art. 10 projektu ustawy uregulowane zostały zasady doręczania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Zgodnie z art. 10 ust. 1 projektu ustawy decyzja jest doręczana wnioskodawcy, natomiast pozostałe strony są zawiadamiane o jej wydaniu w drodze obwieszczenia. Właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zawiadomienie o wydaniu tej decyzji wysyła się na adres określony w katastrze nieruchomości ze skutkiem doręczenia. W związku z dużą liczbą stron postępowania, a także obszernością decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej

inwestycji w sektorze naftowym, odstąpienie od zasady doręczania decyzji każdej ze stron należy uznać za ekonomicznie uzasadnione. Należy mieć na uwadze to, że w związku z dużą liczbą stron w toku postępowania mógłby pojawić się problem ze skutecznym doręczeniem decyzji, co wpłynęłoby negatywnie na pewność prawa i przedłużyłoby postępowanie. Zaproponowane rozwiązanie pozwala na poinformowanie szerokiego grona stron. Ponadto właściciele i użytkownicy rzeczy nieruchomości objętych decyzją zostają osobiście powiadomieni o wydaniu decyzji. Rozwiązanie zapewnia gwarancje szybkości prowadzenia postępowania, a z drugiej strony chroni interesy stron i pozwala im na uzyskanie wiedzy w zakresie wydania decyzji oraz, na podstawie art. 10 ust. 3 projektu ustawy, zapoznania się z jej treścią. Projekt ustawy reguluje również podejście do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. W art. 10 ust. 5 projektu ustawy określono sposób zawiadamiania stron o podejmowanych w toku postępowania czynnościach i wydanych rozstrzygnięciach innych niż decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 11

Projekt ustawy przewiduje wyłączenie stosowania przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przepisów ustawy o rewitalizacji do decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wiąże właściwe organy przy sporządzaniu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, a także jest wiążąca dla właściwych organów w zakresie wydawania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (zauważyć należy, że zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2000 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, a sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy), decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej oraz decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu usprawnienie procesu realizacji inwestycji. Wskazać należy, że wprowadzanie

strategicznej inwestycji w sektorze naftowym do funkcjonujących miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego albo konieczność oczekiwania przez inwestora na sporządzenie takich planów zdecydowanie wydłużyłoby czas przygotowania inwestycji. Zaproponowane rozwiązanie zakładające wydawanie decyzji lokalizacyjnych przez wojewodę, niezależnie od miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, pozwoli na szybsze przygotowanie realizacji inwestycji. Potrzeba szybkiej realizacji inwestycji uzasadnia pominięcie etapu planowania przestrzennego na poziomie samorządu terytorialnego. Zauważyć należy jednak, że jednostkom samorządu terytorialnego zapewniona została możliwość wypowiedzenia się co do prowadzonej inwestycji poprzez wydanie opinii, o której mowa w art. 4 ust. 3 pkt 12 projektu ustawy, która to opinia jest brana pod uwagę przez wojewodę wydającego decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 12

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 12 ust. 1 podstawą do dokonywania wpisów w księdze wieczystej i w katastrze nieruchomości jest ostateczna decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Wniosek do właściwego sądu składa wojewoda, który wydał decyzję. W ustawie przesądzono, że jeżeli ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 30 ust. 1 projektu ustawy, ustanowione zostało na czas określony, wygasa ono z upływem okresu wskazanego w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Po wygaśnięciu tego ograniczenia wojewoda występuje z wnioskiem o jego wykreślenie z księgi wieczystej. Rozwiązanie ma na celu zapewnienie, że w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości wykazane będą jedynie istniejące obciążenia.

Art. 13

Na podstawie art. 13 projektu ustawy, z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym inwestor jest uprawniony do wystąpienia w szczególności o wydanie decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu, o której mowa w art. 28 ust. 1, zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 31 ust. 1, oraz zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 32 ust. 1 projektu ustawy. Celem przepisu jest jednoznaczne przesądzenie, że wystąpienie o wydanie wyżej wymienionej decyzji lub zawarcie porozumień nie jest uzależnione od uzyskania przez decyzję o ustaleniu

lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym waloru ostateczności. Umożliwienie inwestorowi wystąpienia z wnioskiem o zawarcie porozumień oraz złożenia wniosku o podjęcie przez właściwy organ czynności zmierzających do stwierdzenia wygaśnięcia trwałego zarządu lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, jest konieczne w celu sprawnego przygotowania i prowadzenia inwestycji.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 26 ust. 14 projektu ustawy, z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym inwestor uzyskuje prawo do dysponowania nieruchomościami znajdującymi się w liniach rozgraniczających teren inwestycji na cele budowlane. Konieczne jest danie inwestorowi możliwości faktycznego korzystania z wyżej wymienionych nieruchomości, które jest możliwe dopiero w przypadku wygaśnięcia trwałego zarządu, zawarcia porozumienia określającego warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy, bądź grunty objęte obszarem kolejowym czy też dokonania wycinki drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomości oraz ich uprzętnięcia.

Art. 14

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 14 do inwestycji, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, nie stosuje się przepisów odrębnych ustaw w zakresie, w jakim uzależniają one przygotowanie lub realizację tej inwestycji lub jej części od uzyskania decyzji administracyjnej albo innego rozstrzygnięcia, z wyjątkiem zgody wodnoprawnej, o której mowa w art. 20 ust. 1 projektu ustawy oraz zezwoleń, o których mowa w przepisach o ochronie przyrody. Art. 4 ust. 3 wyczerpująco określa katalog opinii, które inwestor dołącza do wniosku o wydanie decyzji. W art. 4 ust. 5 i 6 nałożono na inwestora natomiast obowiązek uzyskania uzgodnień w zakresie określonym w tych przepisach projektu ustawy. Uzyskane przed złożeniem wniosku opinie oraz uzgodnienia są uwzględniane przez wojewodę wydającego decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. W związku z tym przyjąć należy, że wyżej wymieniona decyzja w sposób wyczerpujący reguluje kwestie związane z przygotowaniem lub realizacją inwestycji lub jej części. W związku z tym, że na podstawie art. 4 ust. 3–7 lokalizacja strategicznej inwestycji w

sektorze naftowym jest opiniowana przez organy wydające decyzje lokalizacyjne w stosunku do części inwestycji lub z nimi uzgadniana (np. opinia, o której mowa w art. 4 ust. 3 pkt 11 albo uzgodnienie, o którym mowa w art. 4 ust. 5 projektu ustawy w zakresie lokalizacji lub przebudowy zjazdu, lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, opinia w odniesieniu do układania i utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego), właściwe organy mają możliwość wypowiedzenia się co do przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie swojej właściwości i nie jest konieczne wydawanie przez nie osobnych decyzji lub innych rozstrzygnięć. W związku z powyższym niezbędne stało się jednoznaczne przesądzenie, że decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym ma charakter zupełny i w całości reguluje kwestię przygotowania i realizacji inwestycji lub jej części. Celem przepisu jest również ograniczenie powtarzania przez organy administracji tych samych działań w ramach różnych postępowań, to jest wyeliminowanie sytuacji, w której dany organ wypowiada się w sprawie dotyczącej lokalizacji inwestycji lub jej części najpierw w formie opinii, o której mowa w art. 4 ust. 3 albo uzgodnień, o których mowa w art. 4 ust. 5 i 6 projektu ustawy, a następnie w formie decyzji wydawanej na podstawie aktów prawa innych niż ustawa o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.

Wprowadzana zmiana nie ma jednak wpływu na konieczność uzyskania przez inwestora decyzji pozwalających na przygotowanie i realizację inwestycji, przewidzianych w projekcie ustawy, takich jak decyzja o pozwoleniu na budowę czy decyzja o pozwoleniu na użytkowanie. Ponadto przygotowując lub realizując strategiczną inwestycję w sektorze naftowym inwestor zobowiązany jest, jeżeli jest to wymagane, do wystąpienia do właściwych organów o udzielenie zezwoleń, o których mowa w art. 56 ust. 1, 2, 2a oraz 2c ustawy z dnia 16 kwietnia 2000 r. o ochronie przyrody oraz decyzji o warunkach prowadzenia działań, o której mowa w art. 118 ust. 8 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Art. 15

Celem zaproponowanej treści art. 15 jest przyśpieszenie postępowania oraz wyeliminowanie sytuacji, w której, w stosunku do tej samej inwestycji, właściwe organy wydawałyby dwukrotnie orzeczenie o analogicznej treści, raz w formie decyzji, a raz w

formie opinii, albo też sytuacji, w której wojewoda wydawałby decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w sprawie już poprzednio rozstrzygniętej decyzją innego organu administracji. Zgodnie z art. 15, jeżeli inwestor przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym uzyskał decyzję administracyjną lub inne rozstrzygnięcie odnoszące się do lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub jej części, nie stosuje się wymogu uzyskania opinii lub uzgodnienia w zakresie objętym tą decyzją lub tym rozstrzygnięciem, a w decyzji lokalizacyjnej nie rozstrzyga się o kwestiach, które określone zostały w decyzji lub rozstrzygnięciu uzyskanym przez inwestora przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 16

Zgodnie z projektem ustawy do usuwania drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, z wyjątkiem drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w zakresie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na ich usunięcie oraz opłat z tym związanych. Regulacja przewiduje, że w stosunku do drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nie będzie wydawane pozwolenie na ich usunięcie (z wyjątkiem drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, do których znajdują zastosowanie przepisy o ochronie przyrody) oraz że na inwestora nie zostaną nałożone obowiązki określone w rozdziale 4 – Ochrona terenów zieleni i zadrzewień ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Zauważyć należy, że w przypadku braku zaproponowanych w projekcie ustawy rozwiązań na inwestorze spoczywałby obowiązek wykonania szeregu działań, o których mowa w art. 83b i art. 84 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Wyżej wymienione obowiązki w znaczący sposób przedłużają realizację inwestycji, a czasem nie są możliwe do wykonania (np. uczynienie zadość obowiązkowi przesadzenia drzew i krzewów). Ponadto obowiązek uiszczania opłat za usunięcie drzew i krzewów stanowi sytuację, w której spółka, której wyłącznym akcjonariuszem jest Skarb Państwa, uiszcza opłaty na rzecz innych podmiotów należących do sektora publicznego.

Proponowana regulacja umożliwi sprawniejsze przygotowanie i prowadzenie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Zauważyć należy, że przewidziane w projekcie rozwiązanie pozwala na wybudowanie i utrzymanie w dobrym stanie technicznym infrastruktury umożliwiającej stabilny, ciągły i bezpieczny transport ropy naftowej i paliw ciekłych na terytorium całego kraju, co pozwoli na rozwój społeczny i gospodarczy. Kierując się koniecznością zrównoważonego rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej, zachowano jednocześnie regulacje, dzięki którym możliwy będzie należyty poziom ochrony środowiska w odniesieniu do gospodarowania drzewami i krzewami. Projekt ustawy nie wyklucza możliwości nałożenia na inwestora, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji, konieczności dokonania kompensacji przyrodniczej. Ponadto przepisy o ochronie przyrody znajdują zastosowanie w przypadku usuwania drzew i krzewów znajdujących się na, objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, nieruchomościach wpisanych do rejestru zabytków. Z powyższego wynika, że wprowadzona zmiana, umożliwiając realizację idei zrównoważonego rozwoju poprzez sprawne prowadzenie inwestycji, zapewnia należyty poziom ochrony środowiska oraz przyczynia się do rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej. Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że wprowadzane projektem ustawy zmiany są adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu, nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na jego osiągnięcie, a przewidziane regulacje nie stanowią nadmiernego ograniczenia obowiązku władz publicznych w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa ekologicznego współczesnemu i przyszłym pokoleniom (art. 74 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., dalej: „Konstytucja”) oraz ochrony środowiska (art. 74 ust. 2 Konstytucji).

Podnieść należy, że analogiczne regulacje, dotyczące wyłączenia przepisów ustawy o ochronie przyrody przy realizacji inwestycji, są przewidziane w innych specjalnych ustawach inwestycyjnych, w tym m.in. w art. 9yc ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, art. 16 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Art. 17

Na podstawie art. 17 projektu ustawy, do gruntów rolnych i leśnych objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nie stosuje się przepisów o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Inwestycje, które będą realizowane na podstawie projektu ustawy mają charakter liniowy i założyć należy, że będą przebiegały przez tereny rolnicze i leśne objęte regulacjami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Brak wyłączenia przepisów ustawy w stosunku do strategicznych inwestycji w sektorze naftowym prowadziłyby do znacznego przedłużenia procesu przygotowywania inwestycji, a nawet mogłyby doprowadzić do niemożliwości jej przeprowadzenia. Jednocześnie zauważyć należy, że inwestor zobowiązany jest do prowadzenia inwestycji z poszanowaniem powszechnie obowiązujących przepisów gwarantujących bezpieczeństwo ekologiczne i zapewniających jak najniższy poziom ingerencji w środowisko. Ponadto inwestor dołącza do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym opinię organów właściwych w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych w odniesieniu do gruntów wykorzystywanych na cele rolne i leśne, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Dołączona do wniosku opinia brana jest pod uwagę przez wojewodę wydającego decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 18

W art. 18 projektu ustawy uregulowano tryb wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Wskazanie wojewody jako organu właściwego do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę wynika z zasady zachowania właściwości jednego organu. Wojewoda, jako organ który wydał decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, jest organem posiadającym odpowiednią wiedzę i doświadczenie do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wydający decyzję o pozwoleniu na budowę organ jest związany decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. W związku z tym, że może zaistnieć potrzeba etapowego przygotowania i realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, konieczne jest zapewnienie inwestorowi możliwości złożenia wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę w zakresie całego zamierzenia budowlanego albo jego części.

W art. 18 ust. 4 projektu ustawy przewidziano, że do postępowania w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę stosuje się odpowiednio przepisy art. 5, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 oraz art. 10 projektu ustawy, z tym że karę, o której mowa w art. 5 ust. 1, wymierza Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego. Takie rozwiązanie związane jest z koniecznością zapewnienia sprawnej realizacji inwestycji. Jako organ wyższego stopnia w stosunku do wojewody wskazany został Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego – organ nadzoru budowlanego w rozumieniu art. 80 ust. 2 ustawy – Prawo budowlane.

W art. 18 ust. 7 wyłączono zastosowanie art. 32 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego, w brzmieniu nadanym w projekcie ustawy, w stosunku do strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Uzasadniając powyższe rozwiązanie wskazać należy, że strategicznymi inwestycjami w sektorze naftowym są jedynie inwestycje określone w załączniku do projektu ustawy. Inwestycje te, wolą ustawodawcy, zostały uznane za konieczne do realizacji. W związku z tym rozwiązaniem niewłaściwym byłoby uzależnianie ich realizacji od zgody ministra właściwego do spraw energii.

Celem regulacji wprowadzonej w art. 18 ust. 8 i 9 jest umożliwienie sprawnej realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Uregulowana w art. 18 ust. 8 projektu ustawy zmiana oznaczenia w katastrze nieruchomości, dotycząca nieruchomości objętej decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dokonana po wydaniu tej decyzji, jest zmianą o charakterze porządkowym i w związku z tym nie powinna mieć hamującego wpływu na tok postępowania. Zaproponowane brzmienie art. 18 ust. 9 stanowi, że odstępnie od zatwierdzonego projektu budowlanego inwestycji, w zakresie objętym projektem zagospodarowania działki lub terenu w liniach rozgraniczających teren tej inwestycji, nie stanowi istotnego odstępnie, o którym mowa w art. 36a ustawy – Prawo budowlane, jeżeli nie prowadzi do zwiększenia obszaru oddziaływania inwestycji na nieruchomościach sąsiednich, nie narusza innych rozstrzygnięć dotyczących inwestycji lub nie wymaga uzyskania opinii, uzgodnień, pozwoleń i innych dokumentów, wymaganych przepisami szczególnymi. Zgodnie z art. 36a ust. 5 ustawy – Prawo budowlane, istotnym odstępnie od zatwierdzonego projektu budowlanego jest odstępnie w zakresie:

- 1) projektu zagospodarowania działki lub terenu, z wyjątkiem urządzeń budowlanych oraz obiektów małej architektury;

- 2) charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego: kubatury, powierzchni zabudowy, wysokości, długości, szerokości i liczby kondygnacji obiektu budowlanego, z wyjątkami określonymi w art. 36a ust. 5a ustawy – Prawo budowlane;
- 3) zapewnienia warunków niezbędnych do korzystania z obiektu budowlanego przez osoby niepełnosprawne, w tym osoby starsze;
- 4) zmiany zamierzonego sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części;
- 5) ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, innych aktów prawa miejscowego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu;
- 6) wymagającym uzyskania lub zmiany uzgodnień lub pozwoleń, które są wymagane do uzyskania pozwolenia na budowę lub dokonania zgłoszenia.

Zauważyć należy, że w przypadku realizacji obiektu liniowego o znacznej długości wielokrotnie może zachodzić potrzeba wprowadzenia zmian, w zakresie wskazanym w art. 36a ust. 5 ustawy – Prawo budowlane, co skutkowałoby koniecznością uzyskania przez inwestora decyzji o zmianie pozwolenia na budowę i prowadziłyby do przedłużenia czasu realizacji inwestycji.

Proponowane rozwiązanie pozwoli na sprawne prowadzenie inwestycji, jednocześnie chroniąc interesy właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości sąsiednich oraz wykluczając dowolność postępowania po stronie inwestora w związku z tym, że odstępnie, które prowadzi do zwiększenia obszaru oddziaływania inwestycji na nieruchomościach sąsiednich, narusza inne rozstrzygnięcia dotyczące inwestycji lub wymaga uzyskania opinii, uzgodnień, pozwoleń i innych dokumentów, określonych w przepisach szczególnych, uznaje się za odstępnie istotne, co skutkuje koniecznością wydania przez wojewodę decyzji o zmianie decyzji o pozwoleniu na budowę.

Podkreślić należy, że analogiczne do wprowadzanego w art. 18 ust. 9 rozwiązanie znaleźć można w art. 32a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz art. 15 ust. 8 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu.

Art. 19

W art. 19 projektu ustawy uregulowano kwestię decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. Pozwolenie na użytkowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydaje

właściwy wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego na zasadach i w trybie uregulowanym w Prawie budowlanym. Do postępowania stosuje się odpowiednio art. 5 projektu ustawy, z tym że karę, o której mowa w art. 5 ust. 1, wymierza Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego w sprawach dotyczących pozwolenia na użytkowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego. W art. 19 ust. 4 na właściwego wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego nałożono obowiązek przeprowadzenia kontroli przed upływem 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie pozwolenia na użytkowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz zawiadomienia inwestora o terminie obowiązkowej kontroli w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

Art. 20

W art. 20 dokonana została zmiana trybu wydawania zgody wodnoprawnej, o ile realizacja strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wymaga uzyskania takiej zgody. Wprowadzone projektem ustawy zmiany mają na celu uwzględnienie specyfiki liniowych inwestycji w sektorze naftowym w postępowaniu o wydanie zgody wodnoprawnej. W art. 20 ust. 2 projektu ustawy wskazano, że na wniosek inwestora zgoda wodnoprawna w odniesieniu do strategicznej inwestycji w sektorze naftowym jest udzielana przed uzyskaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, co pozwoli inwestorowi na sprawniejszą realizację strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Ponadto do wniosku o wydanie zgody wodnoprawnej inwestor nie będzie dołączał dokumentów, o których mowa w art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

Art. 21

W proponowanym brzmieniu art. 21 wprowadzono modyfikacje postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, wydawanych na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Wprowadzony w art. 21 ust. 2 obowiązek niezwłocznego zawiadomienia organu wyższej instancji o złożeniu wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach

oraz o wydaniu takiej decyzji ma na celu ułatwienie monitoringu terminowości wydawania decyzji oraz zapewnienie centralnemu organowi wiedzy o wydawanych decyzjach w zakresie strategicznych inwestycji będących inwestycjami celu publicznego. W art. 21 ust. 3 i 4 określono 45-dniowy termin na wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla strategicznych inwestycji w sektorze naftowym oraz rozpatrzenie odwołania od tej decyzji. Do terminów, o których mowa w art. 21 ust. 3 i 4, nie wlicza się jednak terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, w szczególności w ramach postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu. W art. 21 ust. 6 nałożono na właściwe organy obowiązki przekazania decyzji ministrowi właściwemu do spraw transportu. Rozwiązanie ma na celu zapewnienie organowi odpowiedzialnemu za dział transport wiedzy w zakresie przygotowywanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji o charakterze liniowym w celu uniknięcia kolizji pomiędzy nimi, a inwestycjami w zakresie dróg publicznych i inwestycjami kolejowymi. Ponadto w art. 21 ust. 7 nałożono na organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla strategicznych inwestycji w sektorze naftowym obowiązek poinformowania stron postępowania, ministra właściwego do spraw środowiska, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej oraz Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska o nieterminowym wydaniu decyzji oraz podania przyczyn zwłoki, a także wskazania nowego terminu załatwienia sprawy. Rozwiązanie ma na celu zapewnienie, organom sprawującym nadzór nad organem wydającym decyzję oraz Pełnomocnikowi Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, który wykonuje uprawnienia z akcji w stosunku do spółki PERN S.A., wiedzy o terminarzu przygotowania strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Analogiczne rozwiązanie wprowadzono w art. 21 ust. 8 w odniesieniu do odwołania od decyzji, o której mowa w art. 21 ust. 1 projektu ustawy.

Art. 22

Przepisy art. 22 umożliwiają inwestorowi wejście na teren cudzej nieruchomości i przeprowadzenie na niej pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, jeżeli ich wykonanie jest

wymagane na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Na podstawie art. 22 ust. 1 inwestor uzyskuje również prawo do wejścia na teren cudzej nieruchomości w celu przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1 (decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym), art. 18 ust. 1 (decyzja o pozwoleniu na budowę) i art. 21 ust. 1 (decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym) projektu ustawy, polegających w szczególności na wykonaniu badań archeologicznych, geologicznych, hydrogeologicznych lub określeniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektu. Decyzja, o której mowa w art. 22 ust. 1, ma charakter subsydiarny, przed wystąpieniem z wnioskiem o jej wydanie inwestor zobowiązany jest wystąpić do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości. W przypadku gruntów stanowiących pas drogowy lub objętych obszarem kolejowym, przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości, inwestor jest obowiązany wystąpić odpowiednio do właściwego zarządcy drogi, zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości. Dopiero w przypadku niemożności uzyskania wyżej wymienionej zgody, w terminie 30 dni od skierowania wystąpienia do właściciela lub użytkownika wieczystego, inwestor uprawniony jest do zainicjowania postępowania administracyjnego. W art. 22 ust. 5 szczegółowo wskazano elementy, które zawierać ma wniosek inwestora. Treść wniosku ma pozwalać na ustalenie charakterystyki prowadzonej inwestycji, terenu, na którym będą wykonywane prace oraz ich zakresu. Zakres informacji, do których podania zobowiązany jest inwestor, pozwala na precyzyjne wskazanie w decyzji, o której mowa w art. 22 ust. 1, jakie pomiary, prace lub badania, na jakim terenie, w jakim celu oraz terminie zostaną przeprowadzone. Załącznikiem do wniosku jest oświadczenie inwestora o braku zgody właściciela, użytkownika wieczystego, właściwego zarządcy drogi, zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym na wejście na teren nieruchomości. Art. 22 ust. 6 określa elementy, które powinna zawierać decyzja o zezwoleniu, o której mowa w art. 22 ust. 1 projektu ustawy.

W art. 22 ust. 7 projektu ustawy uregulowano sposób procedowania w przypadku, gdy ma dojść do wejścia na teren nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Zgodnie z art. 22 ust. 8 sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości określone w uzgodnieniu inwestora z właścicielem albo użytkownikiem wieczystym nieruchomości albo w decyzji o zezwoleniu na wejście nie mogą powodować zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub kolejowego albo wstrzymania ruchu kolejowego. Ponadto skorzystanie z prawa danego inwestorowi decyzją, o której mowa w art. 22 ust. 1 projektu ustawy, nie może doprowadzić do zamknięcia dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym, chyba, że istnieje możliwość zorganizowania objazdów.

Wprowadzone rozwiązanie umożliwia inwestorowi pozyskanie informacji koniecznych do sporządzenia dokumentacji wymaganej przepisami prawa. Brak wyżej wymienionej regulacji prowadził do konieczności podjęcia przez inwestora rokowań z właścicielami lub użytkownikami wieczystymi nieruchomości w zakresie warunków skorzystania z ich nieruchomości w celu wykonania badań, o których mowa w art. 22 ust. 1 projektu ustawy. Konieczność przeprowadzenia rokowań wydłużała proces przygotowania inwestycji, a w przypadku braku zgody właścicieli na wejście na teren nieruchomości mogła prowadzić do konieczności zmiany trasy planowanej inwestycji.

Art. 23

W art. 23 uregulowano postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości, a także wskazano, że decyzja wydawana jest na czas określony, nie dłuższy niż 3 lata. Wprowadzona regulacja ma na celu umożliwienie inwestorowi podjęcie prac niezbędnych w celu uzyskania decyzji, na podstawie których może rozpocząć przygotowania i prowadzenie inwestycji. Dzięki regulacji możliwe będzie szybsze przygotowanie i realizacja inwestycji. W związku z tym, że przygotowanie inwestycji liniowej, jaką jest strategiczna inwestycja w sektorze naftowym, jest procesem długotrwałym, konieczne jest zapewnienie inwestorowi odpowiedniego czasu, w którym może skorzystać z uprawnienia wynikającego z decyzji, o której mowa w art. 22 ust. 1 projektu ustawy. W związku ze specyfiką prowadzonych inwestycji konieczne stało się zapewnienie odpowiedniego stosowania art. 3 ust. 3 i 4, art. 5, art. 6 ust. 1 i 2, art. 9 oraz art. 10 projektu ustawy w postępowaniu o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości.

Art. 24

Zgodnie z art. 24 projektu ustawy inwestor, po zakończeniu pomiarów, badań lub prac, o których mowa w art. 22 ust. 1, zobowiązany został do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, a jeżeli takie przywrócenie nie jest możliwe, do pokrycia szkód w tym zakresie. Decyzję w zakresie odszkodowania wydaje wojewoda. Poza kosztami odszkodowania inwestor zobowiązany jest również pokryć koszty ustalenia wysokości odszkodowania. W celu określenia warunków pokrycia kosztów ustalenia wysokości odszkodowania inwestor zawiera porozumienie z wojewodą. Sposób ustalenia wartości odszkodowania określony został w proponowanym brzmieniu art. 24 ust. 3 i 4.

Proponowane w art. 22–24 rozwiązanie jest konieczne w celu sprawniejszego przygotowania strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Podkreślenia wymaga, że projekt ustawy w precyzyjny sposób określa katalog czynności, do których uprawniony jest inwestor, dając podstawę do wykonania pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do uczynienia zadość obowiązkom wynikającym z ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko albo niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 i art. 21 ust. 1 projektu ustawy. Projekt ustawy daje pierwszeństwo porozumieniu inwestora z właścicielem lub użytkownikiem wieczystym nieruchomości. Decyzja, o której mowa w art. 22 ust. 1, ma charakter subsydiarny, a więc może zostać wydana jedynie w przypadku, gdy inwestor nie będzie w stanie uzgodnić przewidywanego sposobu, zakresu i terminów korzystania z nieruchomości z jej właścicielem lub użytkownikiem wieczystym, a co za tym idzie uzyskać tytułu pozwalającego mu na wejście na teren nieruchomości i spełnienie wymagań przewidzianych przepisami prawa. W art. 23 projektu ustawy wprowadzono regulacje zabezpieczające interes ekonomiczny właścicieli i użytkowników wieczystych, zobowiązując inwestora do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego albo, jeżeli nie jest ono możliwe, wypłaty odszkodowania. Podkreślić należy, że w obowiązującym stanie prawnym, w celu wykonania czynności, o których mowa w art. 22 ust. 1, inwestor musiał zawierać z właścicielami albo użytkownikami wieczystymi nieruchomości umowy, które dawały tytuł prawny do wyżej wymienionych prac. Negocjacje warunków wejścia na teren nieruchomości często stanowiły długotrwały proces wpływający na niemożliwość sprawnej realizacji inwestycji. Niejednokrotnie

dochodziło również do niewyrażenia przez właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości zgody na wykonanie czynności, o których mowa w art. 22 ust. 1, co w znaczący sposób utrudniało sporządzenie karty informacyjnej przedsięwzięcia, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko albo wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 i art. 21 ust. 1, a co za tym idzie przygotowywanie i realizację inwestycji. Mając na uwadze powyższe, wprowadzenie przepisów art. 22–24 uznać należy za niezbędne. Rozwiązania przewidziane w art. 22–24 projektu ustawy są adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu. Zauważyć należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu, a projektowane regulacje nie stanowią nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie zagwarantowanych praw, takich jak prawo własności albo inne prawa majątkowe (art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji).

Analogiczna do wprowadzanej w art. 22–24 regulacja została przewidziana w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących oraz ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Art. 25

Prawo energetyczne, w art. 7 ust. 3a, przewiduje, że podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa w przedsiębiorstwie energetycznym, do którego sieci ubiega się o przyłączenie, wniosek o określenie warunków przyłączenia. Elementy wyżej wymienionego wniosku określone zostały w art. 7 ust. 8d Prawa energetycznego, zgodnie z którym należy do niego dołączyć m.in. dokument potwierdzający tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, na której jest planowana inwestycja określona we wniosku. W związku z brakiem jednoznacznej wykładni określenia „dokument potwierdzający tytuł prawny do korzystania z nieruchomości” zachodzi ryzyko, że przedsiębiorstwa energetyczne przyjmować będą, że inwestor nabywa tytuł prawny do korzystania z nieruchomości z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym staje się ostateczna. Biorąc pod uwagę specyfikę strategicznych inwestycji w sektorze naftowym konieczne jest umożliwienie inwestorowi uzyskania warunków przyłączenia przed uzyskaniem ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji

strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. W związku z powyższym za konieczne uznane zostało wyłączenie, w stosunku do inwestora prowadzącego strategiczną inwestycję w sektorze naftowym, obowiązku dołączania do wniosku o określenie warunków przyłączenia do sieci dokumentów potwierdzających tytuł prawny do dysponowania nieruchomością. Inwestor zobowiązany jest zawrzeć we wniosku pozostałe elementy, o których mowa w art. 7 ust. 8d pkt 1–3 Prawa energetycznego.

Wprowadzona zmiana nie stanowi ingerencji w prawa właściciela albo podmiotu posiadającego inny tytuł prawny do nieruchomości, to jest prawa gwarantowane w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji, gdyż treść przepisu daje inwestorowi jedynie możliwość uzyskania warunków przyłączenia, a nie zawarcia umowy o przyłączenie z przedsiębiorstwem energetycznym, zajmującym się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii.

Rozdział 3

W rozdziale 3 uregulowana została kwestia nabywania przez inwestora tytułu prawnego do nieruchomości, przez które przebiegać będą strategiczne inwestycje w sektorze naftowym, a także realizacja tych inwestycji. W projekcie ustawy wprowadzono ułatwienia w nabywaniu nieruchomości pod strategiczne inwestycje w sektorze naftowym. Potrzeba wprowadzenia szczególnych rozwiązań związana jest ze specyfiką liniowych inwestycji w sektorze naftowym, które wymagają sprawnego pozyskania tytułu prawnego do wielu nieruchomości.

Art. 26

W art. 26 ust. 1 wyrażone zostało, że w postępowanie o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym włączone zostało postępowanie podziałowe nieruchomości. Takie rozwiązanie pozwala na przyspieszenie procesu przygotowania i realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, a także czyni z decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym instrument całościowo regulujący kwestie związane z przygotowaniem inwestycji. Podkreślenia wymaga, że rozwiązanie pozwala na wyeliminowanie konieczności prowadzenia przez różne organy wielu postępowań, których celem jest wydanie rozstrzygnięć pozwalających na realizację strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 26 ust. 1 projektu ustawy określa, że integralną częścią decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym są mapy z projektami podziału nieruchomości.

W art. 26 ust. 2 projektu ustawy wskazane zostało, że linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stanowią linie podziału nieruchomości w zakresie, w jakim inwestor wystąpił o zatwierdzenie podziału nieruchomości. Dzięki wprowadzonemu rozwiązaniu inwestorowi zapewnione zostaje prawo do nieruchomości niezbędnych do realizacji inwestycji, a jednocześnie zachowuje się proporcjonalność zastosowanych środków do celu w związku z tym, że w przypadku, w którym całość danej nieruchomości nie jest niezbędna do realizacji inwestycji, dokonuje się podziału nieruchomości i objęcia terenem inwestycji tylko niezbędnej jej części.

W art. 26 ust. 3 uregulowano kwestię wywłaszczenia nieruchomości w związku z realizacją inwestycji. W dniu, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym staje się ostateczna, na własność Skarbu Państwa przechodzą nieruchomości oznaczone przez inwestora we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 projektu ustawy. Wywłaszczenie następuje za odszkodowaniem. Jednocześnie, na mocy art. 26 ust. 6 projektu ustawy, inwestor nabywa z mocy prawa, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna, prawo użytkowania wieczystego tych nieruchomości gruntowych oraz prawo własności budynków, innych urządzeń trwale z gruntem związanych i lokali znajdujących się na tych nieruchomościach. Przyznanie inwestorowi możliwości wskazywania nieruchomości, które przechodzą na własność Skarbu Państwa i co do których uzyska on prawo użytkowania wieczystego związane jest z koniecznością zapewnienia inwestorowi szerokiego prawa do korzystania z nieruchomości niezbędnych m.in. w celu wybudowania na nich obiektów kubaturowych. Podkreślić należy, że niemożliwe byłoby łączne korzystanie z nieruchomości przez inwestora, w zakresie pozwalającym na wybudowanie i korzystanie z wyżej wymienionej infrastruktury, oraz wykonywanie przez inny podmiot praw właścicielskich albo pozostałych praw rzeczowych do tej nieruchomości. Podnieść należy również, że instytucja, o której mowa w art. 26 ust. 3 dotyczy nieruchomości, z których inwestor korzystać musi z wyłączeniem innych osób, natomiast w projekcie ustawy przewidziano inne rozwiązania, które

zapewniają inwestorowi prawo do korzystania z nieruchomości w węższym, niezbędnym zakresie (art. 22 ust. 1 oraz art. 30 ust. 1 projektu ustawy). Jednocześnie wskazać należy, że podmioty, którym przysługują prawa do nieruchomości, których własność przeszła na własność Skarbu Państwa otrzymają, na podstawie ustawy, odpowiednie odszkodowanie. W związku z powyższym uznać należy, że przewidziany przepis przewiduje rozwiązanie adekwatne i proporcjonalne do zamierzonego celu.

Art. 26 ust. 4 projektu ustawy reguluje kwestię wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych, które obciążają nieruchomości lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, o których mowa w art. 26 ust. 3 lub ust. 7. Jak już zostało podniesione, skutek polegający na przejściu własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa i nabyciu prawa użytkowania wieczystego do tych nieruchomości przez inwestora ma na celu zapewnienie mu możliwości korzystania z nieruchomości z wyłączeniem innych osób. Utrzymanie ograniczonych praw rzeczowych, którymi, zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, są m.in.: użytkowanie, służebność oraz hipoteka, na wyłączonej nieruchomości mogłoby w znaczący sposób utrudnić, a czasem uniemożliwić inwestorowi korzystanie z niej w celu realizacji inwestycji i późniejszego korzystania z wybudowanej infrastruktury. W związku z tym za konieczne i proporcjonalne uznać należy wprowadzenie instytucji wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych obciążających wyżej wymienione nieruchomości i prawo użytkowania wieczystego z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym staje się ostateczna. Uprawnionym przysługuje stosowne odszkodowanie. W art. 26 ust. 5 określono, że w przypadku, gdy nieruchomość podlegająca podziałowi jest obciążona hipoteką, hipoteka wygasa wyłącznie w stosunku do części nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Rozwiązanie to zapewnia proporcjonalność środków. Hipoteką może być obciążona nieruchomość podlegająca podziałowi, a co za tym idzie, nie istnieje konieczność wygaśnięcia hipoteki w stosunku do całej nieruchomości.

W art. 26 ust. 7 wskazano, że inwestor nabywa również, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna, prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych należących w chwili złożenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym do Skarbu Państwa, znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji w zakresie oznaczonym w tej decyzji zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 8, oraz

prawo własności budynków, innych urządzeń trwale z gruntem związanych i lokali znajdujących się na tych nieruchomościach. W związku z tym, że strategiczne inwestycje w sektorze naftowym mogą przebiegać również przez nieruchomości będące własnością Skarbu Państwa, należało zapewnić inwestorowi możliwość korzystania również z tych nieruchomości z wyłączeniem innych osób.

Art. 26 ust. 8 określa procedurę potwierdzenia nabycia przez inwestora prawa użytkowania wieczystego, prawa własności budynków, innych urządzeń trwale z gruntem związanych i lokali. W art. 26 ust. 9 i 10 określono sposób ustalania opłaty z tytułu prawa użytkowania wieczystego oraz warunków tego użytkowania, poprzez odesłanie do przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Wyłączenie zastosowania, w stosunku do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, art. 4 i art. 4a ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich oraz art. 109 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami ma na celu stworzenie skutecznego mechanizmu uzyskania przez inwestora tytułu prawnego do nieruchomości niezbędnych do prowadzenia przez niego strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.

W związku z tym, że przeznaczone na strategiczne inwestycje w sektorze naftowym nieruchomości gruntowe mogą stanowić własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, przyjąć należy, że mogą wystąpić sytuacje, w których nieruchomości te będą obciążone prawem użytkowania wieczystego. W związku z tym, że nie istnieje możliwość wykonywania przez dwa różne podmioty prawa użytkowania wieczystego do tej samej nieruchomości oraz z koniecznością zapewnienia inwestorowi możliwości korzystania z nieruchomości w pełnym zakresie, niezbędne stało się wprowadzenie rozwiązania pozwalającego na wygaszenie prawa użytkowania wieczystego przysługującego innym niż inwestor podmiotom. Zgodnie z art. 26 ust. 12 prawo to wygasa za odszkodowaniem z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna.

Art. 26 ust. 13 określa metody ustalenia wysokości odszkodowania, odsyłając do ustawy podstawowej w danej dziedzinie, to jest ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

W art. 26 ust. 14 określono moment, z którym inwestor nabywa prawo do dysponowania nieruchomościami, o których mowa w art. 26 ust. 3 i 7 oraz w art. 30 ust. 1 projektu

ustawy, na cele budowlane niezbędne do realizacji i eksploatacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Przepis ma na celu umożliwienie sprawnej realizacji inwestycji, w związku z tym określone zostało, że inwestor może dysponować wyżej wymienionymi nieruchomościami już z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, a prawo to nie jest związane z uzyskaniem przez decyzję waloru ostateczności czy prawomocności.

Art. 27

W art. 27 jednoznacznie wskazano, że do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 28

Art. 28 ust. 1 określa skutki, jakie wywiera decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w stosunku do trwałego zarządu ustanowionego na nieruchomościach wskazanych w treści decyzji zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 i 8 projektu ustawy lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe (z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie parków narodowych). W związku z tym, że nie jest możliwe łączne wykonanie uprawnień wynikających z prawa użytkowania wieczystego oraz trwałego zarządu (bądź zarządu Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe) w stosunku do tej samej nieruchomości, konieczne jest wprowadzenie regulacji art. 28 ust. 1. Zaniechanie wprowadzenia przepisu uniemożliwiłoby inwestorowi dysponowanie nieruchomością, do której przysługiwałoby mu prawo użytkowania wieczystego, z wyłączeniem innych osób.

Art. 28 ust. 2 projektu ustawy ma na celu zapewnienie inwestorowi możliwości nieograniczonego i niezwłocznego korzystania z nieruchomości, co do których przysługuje mu prawo użytkowania wieczystego. Niezbędna jest regulacja, na podstawie której, inwestor może, ze skutkiem natychmiastowym, wypowiedzieć umowy zobowiązaniowe, których przedmiotem są nieruchomości określone w treści decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 i 8 projektu ustawy. Podkreślić należy, że regulacja daje możliwość wypowiedzenia umów jedynie w stosunku do nieruchomości, wobec których, z chwilą uzyskania przez

decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym waloru ostateczności, inwestor uzyska prawo użytkowania wieczystego. Ze względu na zakres uprawnień przysługujących najemcy, dzierżawcy albo uprawnionemu z tytułu umowy użyczenia, utrzymanie ich w stosunku do nieruchomości, wobec których inwestor nabył prawo użytkowania wieczystego, mogłoby w znaczący sposób ograniczyć możliwości zagospodarowania przez niego nieruchomości i prowadzić do utrudnienia albo niemożliwości przygotowania i prowadzenia inwestycji. W związku z tym za konieczne uznać należy wprowadzenie rozwiązania, na podstawie którego wyżej wymienione stosunki zobowiązaniowe mogą być przez inwestora wypowiedziane. Na inwestorze spoczywa obowiązek dokonania oceny tego, czy możliwa jest realizacja strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przy jednoczesnym utrzymaniu umowy dzierżawy, najmu lub użyczenia. W przypadku stwierdzenia, że nie istnieje taka możliwość, inwestor może skorzystać z uprawnienia, o którym mowa w art. 28 ust. 2 projektu ustawy. Jednocześnie zgodnie z art. 28 ust. 2 zdanie drugie, uprawnionym z umów przysługuje od inwestora odszkodowanie za straty poniesione na skutek ich wypowiedzenia. Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że przewidziana w art. 28 ust. 2 ingerencja w chronione w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji prawo własności oraz inne prawa majątkowe nie jest nadmierna w zestawieniu z celem, którego osiągnięcie ma zapewnić.

Art. 29

W art. 29 określono zasady przyznawania odszkodowań za nieruchomości, użytkowanie wieczyste oraz ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, o których mowa w art. 26 ust. 3, 4 i 12 projektu ustawy. Podkreślenia wymaga, że w projekcie ustawy pierwszeństwo dano możliwości ustalenia wysokości wynagrodzenia pomiędzy wojewodą, a dotychczasowym właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub osobą, której przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości. Projekt ustawy przewiduje, że uzgodnienia dokonuje się w formie pisemnej pod rygorem nieważności. W przypadku niedojścia do uzgodnienia w terminie 2 miesięcy od dnia, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stała się ostateczna, wysokość odszkodowania ustala wojewoda w drodze decyzji. W art. 29 ust. 3 określono sposób ustalenia wysokości odszkodowania i wskazano, że następuje to na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego, według stanu nieruchomości w dniu wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w

sektorze naftowym przez organ pierwszej instancji oraz według jej wartości w dniu uzgodnienia albo w dniu wydania decyzji ustalającej wysokość odszkodowania. Odszkodowanie podlega waloryzacji na dzień wypłaty, według zasad obowiązujących w przypadku zwrotu wywłaszczonych nieruchomości. Powyższe rozwiązanie pozwala na kompensatę szkód powstałych po stronie dotychczasowego właściciela, użytkownika wieczystego lub osoby, której przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości. W sytuacji, gdy nieruchomości, o których mowa w art. 26 ust. 3 lub ust. 7 projektu ustawy, lub prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości są obciążone ograniczonymi prawami rzeczowymi, wysokość odszkodowania przysługującego dotychczasowemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu zmniejsza się o kwotę równą wartości odszkodowania ustalonego z tytułu wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych. Rozwiązanie związane jest z tym, że, na podstawie art. 29 ust. 7 projektu ustawy, odszkodowanie z tytułu wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych wypłacane jest bezpośrednio podmiotom, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe. Ponadto ograniczone prawa rzeczowe są obciążeniami nieruchomości pomniejszającymi jej wartość. W art. 29 ust. 5 wskazano, że suma wysokości odszkodowania przysługującego dotychczasowemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu i wysokości odszkodowania z tytułu wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych ustanowionych na tej nieruchomości lub na prawie użytkowania wieczystego nie może przekroczyć wartości nieruchomości lub wartości prawa użytkowania wieczystego. Rozwiązanie związane jest z kompensacyjną rolą odszkodowania. Art. 29 ust. 6 reguluje kwestie ustalenia wysokości odszkodowania z tytułu wygaśnięcia hipoteki. W art. 29 ust. 8 wskazano, że jeżeli dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości objętej decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wyda tę nieruchomość lub wyda nieruchomość i opróżni lokal oraz inne pomieszczenia niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 28 dni od dnia otrzymania wezwania do wydania nieruchomości, to wysokość odszkodowania powiększa się o kwotę równą 5% wartości nieruchomości lub wartości prawa użytkowania wieczystego. Powyższe ma skłonić podmioty, którym przysługiwały prawa do nieruchomości do niezwłocznego ich opuszczenia, a co za tym idzie ułatwienia inwestorowi sprawnego rozpoczęcia realizacji inwestycji.

W art. 29 ust. 9 projektu ustawy określono, że w przypadku gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym dotyczy nieruchomości

zabudowanej budynkiem mieszkalnym albo budynkiem, w którym został wyodrębniony lokal mieszkalny, wysokość odszkodowania przysługującego dotychczasowemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu tej nieruchomości, zamieszkałemu w tym budynku albo lokalu, powiększa się o kwotę 10 000 zł w odniesieniu do tej nieruchomości. Rozwiązanie ma na celu ułatwienie podmiotom, którym nieruchomość służyła w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych, znalezienie innego miejsca zamieszkania i przeniesienie się do niego.

W związku z tym, że inwestycje mogą być realizowane na nieruchomościach o nieuregulowanym stanie prawnym, w art. 29 ust. 10 wskazano sposób procedowania z odszkodowaniem w takiej sytuacji.

W art. 29 ust. 11 wprowadzono mechanizm zapewniający jednostkom samorządu terytorialnego rekompensatę szkody związanej z koniecznością zwrotu środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub innych źródeł zagranicznych.

W związku z tym, że projekt ustawy przewiduje, że art. 132 ust. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami nie stosuje się, organem właściwym do wypłaty odszkodowania przysługującego od Skarbu Państwa jest wojewoda. Inwestor nie ponosi kosztów wypłaty tego odszkodowania, a jedynie, na podstawie porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowania.

Art. 30

Art. 30 projektu ustawy stanowi alternatywną, dla określonej w art. 26 projektu ustawy, metodę uzyskiwania przez inwestora praw do nieruchomości niezbędnych do realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 11, inwestor wskazuje we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym nieruchomości, co do których wojewoda, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii, ograniczy, za odszkodowaniem, sposób korzystania. Decyzja o tym, czy skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1, jest wystarczający, czy też należy wnioskować o dokonanie wywłaszczenia i nabycie prawa użytkownika wieczystego należy do inwestora, który jest podmiotem posiadającym pełną wiedzę w zakresie przygotowywanej inwestycji i koniecznych do jej przygotowania i realizacji czynności.

Określając katalog prac, do których uprawniony może zostać inwestor, posłużono się pojęciami funkcjonującymi na gruncie ustawy – Prawo budowlane. Ponadto ustalając zakres wykonywanych prac wzięto pod uwagę konieczność zapewnienia inwestorowi możliwości realizacji inwestycji oraz korzystania z niej.

Brak regulacji analogicznej do zaproponowanej w art. 30 sprawia, że realizujący lub korzystający z zakończonej inwestycji inwestor zmuszony jest do zawierania licznych umów z właścicielami albo użytkownikami wieczystymi nieruchomości, na podstawie których uzyskuje prawo do wejścia na nieruchomość w celu wykonania prac, o których mowa w art. 30 ust. 1 projektu ustawy. Takie działania uniemożliwiają sprawną realizację inwestycji i korzystanie z nich, co ma negatywny wpływ na funkcjonowanie systemu przesyłowego ropy i produktów ropopochodnych i bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej. Realizacja celu polegającego na zagwarantowaniu bezpieczeństwa energetycznego wymaga zapewnienia sprawnie działającego systemu przesyłowego, co związane jest z koniecznością dania inwestorowi nie tylko możliwości wybudowania odpowiedniej infrastruktury, ale i korzystania z niej i dokonywania w niej niezbędnych zmian. Zauważyć należy również, że zawierane z właścicielami i użytkownikami umowy, stanowiące w aktualnym stanie prawnym podstawę do wykonania prac, o których mowa w art. 30 ust. 1, mogą nie dawać inwestorowi trwałego prawa do prowadzenia na nieruchomości wyżej opisanych czynności i zmuszać go do podpisywania wielu umów regulujących jednostkowe sytuacje, co przedłuża i utrudnia proces prowadzenia inwestycji oraz korzystania z niej. Wobec powyższego należało wprowadzić przepis art. 30, którym dano inwestorowi, podlegający wykazaniu w księdze wieczystej, tytuł prawny do prowadzenia prac związanych z realizacją oraz funkcjonowaniem inwestycji. Wprowadzone rozwiązanie pozwala na uregulowanie w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym kwestii, które w przypadku braku analogicznej regulacji obligowałyby inwestora do podejmowania szeregu działań w celu uzyskania praw do nieruchomości, na której została lub ma zostać posadowiona infrastruktura. Proponowana treść przepisu pozwala na całościowe uregulowanie kwestii korzystania z nieruchomości w celu wykonywania czynności, o których mowa w art. 30 ust. 1, już na etapie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, co prowadzi do znacznego przyspieszenia realizacji inwestycji i umożliwia późniejsze korzystanie z infrastruktury.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 ograniczenie może polegać w szczególności na udzieleniu zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń. Katalog ma charakter otwarty.

Podnieść należy, że wprowadzenie przepisu ma na celu zagwarantowanie inwestorowi uzyskania prawa do nieruchomości, pozwalającego mu na prowadzenie inwestycji, a także zapewnienie jej prawidłowego funkcjonowania, z jednoczesnym poszanowaniem prawa własności oraz praw przysługujących właścicielom czy użytkownikom wieczystym. Rozwiązanie, o którym mowa w art. 30 ust. 1, przyspieszy prowadzenie inwestycji, bez sięgania po najdalej idącą formę nabycia prawa do nieruchomości, jaką jest wywłaszczenie, a więc zachowana jest zasada proporcjonalności środka do zamierzonego celu. Ponadto prawo inwestora do korzystania z nieruchomości będzie ograniczone do wykonywania czynności, na które zezwoli wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Ograniczenie dotyczyć będzie określonej części nieruchomości, niezbędnej do wykonania działań, o których mowa w art. 30 ust. 1. Właściciel albo użytkownik wieczysty, pomimo ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości ustanowionego na rzecz inwestora, będzie mógł z niej korzystać i rozporządzać nią, w związku z czym przyjęć należy, że wprowadzana regulacja nie narusza istoty prawa własności.

Art. 30 ust. 1 w projektowanym brzmieniu wprowadza rozwiązanie, które jest adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu, polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu, a przewidziana w projekcie ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie zagwarantowanych w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji praw.

Rozwiązanie analogiczne do zaproponowanego w projekcie ustawy obowiązuje na gruncie innych specjalnych ustaw inwestycyjnych, w tym ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu.

Zgodnie z art. 30 ust. 2, na wniosek inwestora, ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości może nastąpić na rzecz innego niż inwestor podmiotu, w szczególności przedsiębiorstwa energetycznego, przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego lub przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Wprowadzenie regulacji związane jest z tym, że przy realizacji strategicznych inwestycji, o których mowa w projekcie ustawy, biorą udział inne niż inwestor podmioty odpowiedzialne za budowę infrastruktury niezbędnej do obsługi inwestycji (w szczególności dotyczy to przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych, energetycznych lub telekomunikacyjnych). Wybudowane przez te podmioty sieci lub przyłącza stają się ich własnością, w związku z czym również im należy zapewnić możliwość prowadzenia prac we wskazanym w art. 30 ust. 1 zakresie. Obowiązek wskazania podmiotu, na rzecz którego ma zostać ustanowione ograniczenie, obciąża inwestora, który zobowiązany jest również uzyskać zgodę tego podmiotu (inwestor dołącza zgodę do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym). Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości na rzecz innych niż inwestor podmiotów nie wyklucza równoległego ograniczenia na rzecz samego inwestora.

Na wniosek inwestora ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości może nastąpić na czas określony. Czas, na który następuje ograniczenie wskazywany jest w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Powyższe stanowi gwarancję proporcjonalności ingerencji w prawo własności lub prawo użytkowania wieczystego nieruchomości znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji – nie we wszystkich przypadkach niezbędne jest ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości na nieograniczony czas.

Decyzje w zakresie odszkodowań wydaje wojewoda. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. W przypadku, gdy ograniczenie ustanawiane jest na rzecz podmiotu innego niż inwestor, obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża ten podmiot. Inwestor albo podmiot, na rzecz którego następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywają koszty ustalenia wysokości odszkodowań.

Poprzez wskazanie, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości następuje za odszkodowaniem oraz odesłanie do art. 124 ust. 4–7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zapewniona została ochrona właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości. Podkreślić należy, że poza

odszkodowaniem, które jest ustalane w drodze decyzji wydawanej przez wojewodę, na inwestorze spoczywa obowiązek przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie po wykonaniu prac, do których uprawnia art. 30 ust. 1 projektu ustawy, a jeżeli jest to niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, właścicielom albo użytkownikom wieczystym przysługuje odszkodowanie odpowiadające wartości poniesionych szkód. Ponadto jeżeli zmniejszy się wartość nieruchomości, odszkodowanie powiększa się o kwotę odpowiadającą temu zmniejszeniu. Jeżeli na skutek skorzystania przez inwestora z uprawnień przysługujących mu na podstawie art. 30 ust. 1 niemożliwe stanie się dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości przez właściciela albo użytkownika wieczystego w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem, właściciel albo użytkownik wieczysty może żądać nabycia nieruchomości albo użytkownika wieczystego przez Skarb Państwa. Zgodnie z art. 30 ust. 5, przepis art. 30 ust. 1 stosuje się z uwzględnieniem warunków wejścia na teren określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, o ile jest ona wymagana.

Art. 31

Po uzyskaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, w której, na podstawie art. 30 ust. 1, ograniczono sposób korzystania w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy, bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, inwestor może wystąpić do właściwego podmiotu wykonującego prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 Prawa wodnego, właściwego zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym, o zawarcie porozumienia określającego warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na te grunty. Mając na uwadze szczególny charakter wyżej wymienionych gruntów, za celową uznano konieczność ustalenia warunków korzystania z tych gruntów z podmiotami, w których władaniu pozostają. Możliwość uzyskania przez inwestora decyzji regulującej warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty ma charakter subsydiarny i inwestor został w pierwszym rzędzie zobowiązany do podjęcia próby uzgodnienia warunków korzystania z przysługującego mu prawa w drodze porozumienia. Dopiero w przypadku niezawarcia porozumienia w terminie 14 dni od otrzymania przez

podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 Prawa wodnego, właściwego zarządcę drogi, właściwego zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym wystąpienia inwestora, nabywa on uprawnienie do złożenia wniosku do wojewody o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego mu prawa do wejścia na grunty. Wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą inwestor może wystąpić do wojewody o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego mu prawa do wejścia na grunty, o których mowa w art. 31 ust. 1, jest związane z koniecznością zapewnienia inwestorowi możliwości przygotowania i prowadzenia inwestycji. Przedłużające się negocjacje z podmiotami, o których mowa w art. 31 ust. 1 projektu ustawy, mogą prowadzić do znacznego opóźnienia w realizacji inwestycji. Wprowadzenie subsydiarnego trybu administracyjnego pozwala na wyeliminowanie wyżej wymienionej trudności. Wydając decyzję, wojewoda bierze pod uwagę interesy inwestora, a także właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1 Prawa wodnego, zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym, a także kwestię bezpieczeństwa ruchu drogowego lub transportu kolejowego. Strony postępowania są traktowane w ten sam sposób, a ich interesy oraz realizowane przez nie cele są ważne przez orzekający organ. Stronom przysługuje prawo do wniesienia odwołania od decyzji. Powyższe rozwiązania stanowią należyte zabezpieczenie interesów wszystkich stron postępowania. Wprowadzane rozwiązania należy więc uznać za adekwatne i niezbędne do realizacji celu polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu, a przewidziana w projekcie ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia w konstytucyjnie zagwarantowane prawa, np. w prawa określone w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji.

Odnosząc się do treści porozumienia, o którym mowa w art. 31 ust. 1, oraz decyzji, o której mowa w art. 31 ust. 3, wskazać należy, że ich treść jest zależna od tego, których gruntów będzie dotyczyć. Warunki zawarte w porozumieniu albo określone w decyzji nie mogą jednak powodować zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub kolejowego oraz wstrzymania ruchu kolejowego. Zamknięcie dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym jest natomiast dopuszczalne tylko wówczas, gdy istnieje możliwość zorganizowania objazdów.

Podkreślenia wymaga, że porozumienie, o którym mowa w art. 31 ust. 1 albo decyzja, o której mowa w art. 31 ust. 3 będą zawierały elementy określone do tej pory:

- 1) w przypadku gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami – w umowie użytkowania o której mowa w art. 261 ust. 1 Prawa wodnego;
- 2) w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy – w decyzji wydawanej przez właściwych zarządców dróg na podstawie art. 40 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;
- 3) w przypadku gruntów objętych obszarem kolejowym – w porozumieniach zawieranych z właściwymi zarządcami infrastruktury kolejowej lub innymi podmiotami zarządzającymi obszarem kolejowym.

W związku z tym, że art. 261 ust. 1 Prawa wodnego przewiduje obowiązek zawarcia umowy o użytkowanie gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, która odnosi się do kwestii regulowanych na podstawie art. 31 ust. 1 bądź art. 31 ust. 3 projektu ustawy, należało wyłączyć zastosowanie wyżej wymienionego przepisu Prawa wodnego.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że na podstawie art. 14 projektu ustawy, w odniesieniu do inwestycji, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wyłączony został obowiązek wydawania decyzji, o których mowa w art. 40 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

Zarówno porozumienie, jak i decyzja nie mogą przewidywać konieczności uiszczania przez inwestora opłat za wykonywanie przysługującego mu prawa do wejścia na grunty. Zgodnie z art. 31 ust. 6 stronami postępowania o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na wyżej wymienione grunty są wyłącznie inwestor oraz właściwy zarządca drogi, właściwy zarządca infrastruktury kolejowej, inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym lub podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 Prawa wodnego.

W postępowaniu o wydanie decyzji, o której mowa w art. 31 ust. 3, odpowiednie zastosowanie znajdują art. 3 ust. 4 i art. 5, z czego wynika, że termin na wydanie decyzji wynosi miesiąc, a nieterminowe wydanie decyzji skutkuje nałożeniem na organ właściwy do wydania decyzji, w drodze postanowienia, kary w wysokości 1000 zł. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.

Art. 32

Zgodnie z art. 32 ust. 1, Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe zarządzające nieruchomościami objętymi decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, jest obowiązane do dokonania wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzętnienia w terminie oraz na warunkach ustalonych w odrębnym porozumieniu między Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe, a inwestorem. Wprowadzona regulacja ma na celu umożliwienie inwestorowi sprawnego przygotowania nieruchomości do rozpoczęcia robót budowlanych. Występując o zawarcie porozumienia inwestor powinien oszacować, które nieruchomości są niezbędne do realizacji inwestycji i, w związku z tym, których nieruchomości ma dotyczyć porozumienie. Zaproponowane rozwiązanie jest adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu, nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na jego osiągnięcie, a przewidziane rozwiązania nie stanowią nadmiernego ograniczenia obowiązków władz publicznych wyrażonych w art. 74 ust. 1 (zapewnienie bezpieczeństwa ekologicznego współczesnemu i przyszłym pokoleniom) oraz art. 74 ust. 2 Konstytucji RP (ochrona środowiska).

Jeżeli w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe wystąpienia o zawarcie porozumienia nie dojdzie do jego zawarcia, termin oraz warunki wycinki drzew lub krzewów oraz ich uprzętnienia ustala wojewoda w drodze decyzji. Organem wyższego stopnia w sprawie, o której mowa w poprzednim zdaniu, jest minister właściwy do spraw środowiska. Drewno pozyskane z wycinki drzew i krzewów, o której mowa w art. 32 ust. 1, staje się, nieodpłatnie, własnością Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe. Koszty wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzętnienia, również w przypadku nieruchomości innych niż zarządzane przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, ponosi inwestor.

Art. 33

W art. 33 wskazano, że organem wyższego stopnia, właściwym w sprawach określonych w rozdziale 3 projektu ustawy, jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa. Wyjątkiem od wyżej wymienionej zasady jest sprawa wydania decyzji określającej termin i warunki

wycinki oraz uprzętnięcia drzew i krzewów z nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, w której organem wyższego stopnia jest minister właściwy do spraw środowiska.

Art. 34

W sprawach nieuregulowanych w projekcie ustawy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, która jest ustawą podstawową w danej dziedzinie.

Rozdział 4

Rozdział 4 projektu ustawy reguluje kwestie postępowania administracyjnego dla realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Projekt ustawy przewiduje szereg rozwiązań upraszczających postępowania administracyjne i w związku z tym pozwalających na sprawniejsze przygotowanie i realizację strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 35

Zgodnie z art. 35 ust. 1 projektu ustawy, decyzje administracyjne, o których mowa w projekcie ustawy podlegają natychmiastowemu wykonaniu. W związku z art. 39 projektu ustawy, natychmiastowa wykonalność nie dotyczy jednak decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydanej na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, decyzji ustalającej wysokość odszkodowania za nieruchomości, użytkowanie wieczyste oraz ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, o których mowa w art. 26 ust. 3, 4 i 12 projektu ustawy, a także decyzji w zakresie odszkodowań za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 30 ust. 1 projektu ustawy.

Skuteczne przygotowanie i realizacja strategicznych inwestycji w sektorze naftowym wymaga wprowadzenia rozwiązania, w oparciu o które, z chwilą doręczenia lub ogłoszenia o wydaniu, decyzja staje się wykonalna, a inwestor może wykonywać wynikające z niej uprawnienia. Konieczne jest wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą wydana decyzja stanowi tytuł egzekucyjny, a wniesienie odwołania od takiej decyzji

przez jakikolwiek podmiot nie wstrzymuje jej wykonywania, co umożliwi inwestorowi przystąpienie do kolejnego etapu realizacji przedsięwzięcia. Analogicznie uzasadnić należy wyłączenie, w art. 35 ust. 7, możliwości zastosowania art. 159 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego.

Wprowadzane zmiany w zakresie procedury administracyjnej mają na celu usprawnienie toczącego się postępowania i skrócenie czasu jego trwania (skrócenie terminu do wniesienia odwołania, doprecyzowanie treści odwołania, skrócenie terminów rozpoznania odwołania, ograniczenie możliwości uchylecia bądź stwierdzenia nieważności decyzji). Pomimo ograniczenia terminów i przesłanek, które mogą przesądzić o uchyleniu bądź stwierdzeniu nieważności decyzji, zauważyć należy, że zachowana została zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego oraz możliwość wzruszenia wadliwej decyzji. Jednocześnie, w związku z koniecznością zapewnienia inwestorowi możliwości realizacji inwestycji, niezbędne jest ograniczenie rozstrzygnięć nadzorczych wydawanych przez organ wyższej instancji. Zaproponowane rozwiązanie należy uznać za proporcjonalne do celu, jakim jest sprawna realizacja inwestycji służących zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

O każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1, a także nierozpatrzenia w terminie odwołania od tych decyzji, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia strony postępowania, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej i ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. O każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o których mowa w art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia również Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. Natomiast zgodnie z art. 35 ust. 9 projektu ustawy, o każdym przypadku nierozpatrzenia w terminie odwołania od decyzji, o której mowa w art. 3 ust. 1, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa zawiadamia strony postępowania oraz Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. Obowiązek informowania podmiotów wymienionych w art. 35 ust. 8 i 9 projektu ustawy ma na celu

zapewnienie możliwości monitoringu terminowości wydawanych decyzji oraz wglądu centralnych lub naczelných organów w zakres przygotowywanych strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 36

Artykuł reguluje procedurę sadowo-administracyjną określając, że zasadą jest stosowanie do skarg na decyzje, o których mowa w projekcie ustawy, przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W art. 36 skrócono jednak czas na przekazanie przez organ do sądu administracyjnego akt sprawy oraz odpowiedzi na skargę, a także termin rozpatrzenia skargi przez właściwy sąd. W art. 36 ust. 2 projektu ustawy określono również, że termin na rozpatrzenie skargi kasacyjnej wynikającej z realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wynosi 2 miesiące od jej wniesienia. Powyższe rozwiązania mają na celu usprawnienie postępowań dotyczących decyzji przewidzianych w projekcie ustawy i ograniczenie czasu niepewności co do stanu prawnego.

Podkreślić należy, że wprowadzane zmiany, poprzez zagwarantowanie utrzymania instytucji skargi oraz skargi kasacyjnej, a także zagwarantowanie odpowiedniego czasu na ich rozpoznanie, nie mają negatywnego wpływu na prawo stron do rozpatrzenia ich skargi przez właściwy sąd, a także merytorycznego rozpatrzenia sprawy.

Wyłączenie zastosowania art. 61 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi ma na celu zapewnienie inwestorowi możliwości dalszego przygotowania bądź realizacji inwestycji, pomimo wniesienia skargi do sądu. Rozwiązanie jest konieczne ze względu na priorytetowy charakter inwestycji przewidzianych w projekcie ustawy.

Art. 37

Regulacja wprowadzona w art. 37 projektu ustawy służy wzmocnieniu stabilności decyzji uzyskanych w toku postępowań w sprawie strategicznych inwestycji w sektorze naftowym i umożliwieniu inwestorowi przygotowania i realizacji inwestycji. Niejednokrotnie zdarza się, że na skutek złożonych środków zaskarżenia, w tym środków nadzwyczajnych (takich jak np. wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji lub o wznowienie postępowania zakończonego decyzją ostateczną) po rozpoczęciu inwestycji, a nawet i po ich zakończeniu, decyzje te zostają wyeliminowane z obrotu prawnego.

Powyższe prowadzi do uniemożliwienia inwestorowi przystąpienia do kolejnej fazy przygotowania inwestycji, co należy negatywnie ocenić biorąc pod uwagę specyfikę prowadzonych inwestycji i ich znaczenie dla bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

Ograniczenia wprowadzone w art. 37 nie eliminują jednak prawa strony do dwuinstancyjnego postępowania administracyjnego, a jedynie ograniczają zakres możliwych orzeczeń organu wyższej instancji, przewidując jednocześnie rozwiązanie alternatywne dla stwierdzenia nieważności bądź wznowienia postępowania i stosowne odszkodowanie.

Proponowane rozwiązania mają zastosowanie do decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym oraz decyzji o pozwoleniu na budowę.

Art. 38

Zgodnie z proponowaną treścią art. 38, zgodę na zmianę ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wyraża wyłącznie inwestor, który wystąpił o wydanie tej decyzji, co pozwala na jej zmianę bez konieczności pozyskiwania zgody wszystkich stron postępowania. W przypadku niewprowadzenia tej regulacji, na podstawie art. 155 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, każda zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wymagałaby zgody wszystkich stron, które brały udział w postępowaniu. Podkreślić należy, że w przypadku realizacji inwestycji liniowych, z uwagi na znaczną liczbę stron postępowania, uzyskanie zgody wszystkich stron postępowania jest utrudnione, a może okazać się niemożliwe. Wprowadzana regulacja przewiduje procedurę zmiany ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym analogiczną do stosowanej w przypadku zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę w trybie art. 36a ustawy – Prawo budowlane, zgodnie z którą wydanie decyzji o zmianie pozwolenia na budowę następuje na wniosek inwestora i nie jest uzależnione od zgody pozostałych stron postępowania. Taka wykładnia tego przepisu jest podzielana przez orzecznictwo i doktrynę. Jednocześnie zauważyć należy, że strony postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zachowują swój status w postępowaniu dotyczącym zmiany tej decyzji, o ile postępowanie dotyczy ich interesu prawnego (co wynika wprost ze stosowania art. 28 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego przy ustalaniu zakresu stron

postępowania). W szczególności strony postępowania są informowane o wszczęciu postępowania, wydawanych aktach administracyjnych i innych podejmowanych przez organ czynnościach, przysługuje im prawo udziału w postępowaniu oraz wniesienia środków odwoławczych w przewidzianych prawem przypadkach.

W dodawanym projektem ustawy art. 38 przewidziano rozwiązanie adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu. Ponadto analiza funkcjonujących przepisów pokazała, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Przewidziana w projekcie ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie gwarantowanych praw, np. określonych w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji prawa własności oraz innych praw majątkowych, a także określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny bezstronny i niezawisły sąd.

Warto zauważyć, że analogiczna regulacja funkcjonuje na gruncie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu.

Art. 39

Przepisów rozdziału 5 nie stosuje się do decyzji, o której mowa w art. 21 ust. 1, decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 2, oraz decyzji, o której mowa w art. 30 ust. 4 projektu ustawy.

Art. 40

Wojewoda, jako organ właściwy do wydania decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 2, jest równocześnie organem egzekucyjnym prowadzącym egzekucję obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z tych decyzji.

Rozdział 5

Rozdział 5 reguluje kwestię zmian w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i przepisy końcowe.

Art. 47

Zgodnie z art. 47 w przypadku gdy lokalizacja strategicznej inwestycji w sektorze naftowym przewidziana jest w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, inwestor w każdym czasie może wystąpić o wydanie:

- 1) pozwolenia na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w trybie przewidzianym w projekcie ustawy,
- 2) decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w trybie przewidzianym w projekcie ustawy (z zastrzeżeniem, że do wniosku nie dołącza się opinii, które zostały wydane na etapie opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy),
- 3) decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w trybie przewidzianym w projekcie ustawy, w zakresie skutków, o których mowa w art. 26 lub art. 30 ust. 1. W takim przypadku wniosek zawiera dane określone w art. 4 ust. 1 pkt 7–13 oraz 15 projektu ustawy, a do wniosku nie dołącza się opinii przewidzianych w art. 4 ust. 3 z wyjątkiem opinii właściwego zarządcy drogi oraz właściwych podmiotów wykonujących prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy – Prawo wodne. Do wniosku należy również dołączyć uzgodnienia, o których mowa w art. 4 ust. 5 i 6 projektu ustawy. Jednocześnie, jeżeli inwestor uzyskał decyzję o lokalizacji lub przebudowie zjazdu lub decyzję o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, dołącza do wniosku tę decyzję.

W art. 47 ust. 3 przesądzono, że z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wydana na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 47 ust. 1 pkt 2 i 3 projektu ustawy, staje się ostateczna, wydane inwestorowi decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, decyzje o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego wygasają w zakresie, w jakim decyzja o ustaleniu

lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym wydana na podstawie wniosku obejmuje skutek, o którym mowa w art. 30 ust. 1 projektu ustawy, wobec gruntów stanowiących pas drogowy. Rozwiązanie pozwala na wyeliminowanie sytuacji, w której istniałyby dwie decyzje regulujące tę samą kwestię.

Art. 48–50

Przepisy art. 48–50 regulują kwestię przejściowe, określając, że:

- a) do wszczętych i niezakończonych postępowań w sprawach dotyczących strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 43, stosuje się przepisy dotychczasowe,
- b) do wszczętych i niezakończonych postępowań w sprawie wyrażenia zgody przez ministra właściwego do spraw energii na wydanie pozwolenia na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego – w przypadku budowy gazociągu przesyłowego, gazociągu o zasięgu krajowym lub jeżeli budowa ta wynika z umów międzynarodowych, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 42, w brzmieniu dotychczasowym,
- c) do wszczętych i niezakończonych postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, stosuje się przepisy projektu ustawy, z tym że termin na wydanie decyzji rozpoczyna bieg w dniu wejścia w życie ustawy,
- d) do wszczętych i niezakończonych postępowań w sprawie odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stosuje się przepisy projektu ustawy, z tym że bieg terminu na rozpatrzenie odwołania rozpoczyna się w dniu wejścia w życie ustawy,
- e) umarza się wszczęte i niezakończone postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, jeżeli zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 1 projektu ustawy, nie powoduje zmian, o których mowa w proponowanym brzmieniu art. 72 ust. 2 pkt 1c ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Art. 51

W art. 51 projektu ustawy wprowadzono maksymalne limity wydatków z budżetu państwa, jakie zostaną przeznaczone na wypłatę odszkodowań na podstawie projektu ustawy o strategicznych inwestycjach w sektorze naftowym, wynikających z wejścia w życie niniejszej ustawy. Limity wydatków zostały ustalone z uwzględnieniem harmonogramu realizowanych prac. Nadzór nad monitoringiem wykorzystania limitu wydatków oraz wdrażanie mechanizmu korygującego, o którym mowa w art. 51 ust. 3, zostały powierzone Pełnomocnikowi Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej.

Art. 52

Zgodnie z projektem ustawy, ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia.

Załącznik do ustawy – wykaz strategicznych inwestycji w sektorze naftowym

Budowa rurociągu ropy naftowej Gdańsk-Płock wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi.

Budowa drugiej nitki rurociągu Pomorskiego (Płock-Gdańsk) jest inwestycją o istotnym znaczeniu dla zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Wykorzystywana obecnie infrastruktura przesyłowa odcinka pomorskiego, pomimo rewersyjnego charakteru, stanowi tylko jedną arterię. Z tego powodu zasadnym i koniecznym jest dążenie do stworzenia infrastruktury o charakterze redundantnym, która stanowić będzie dodatkowe zabezpieczenie dla transportu ropy naftowej na odcinku Gdańsk-Płock. Zauważyć należy, że w przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej lub kumulacji incydentów bezpieczeństwa na tej trasie, możliwe jest zatrzymanie tłoczenia ropy naftowej i w konsekwencji destabilizacja łańcucha logistyki dostaw do największej polskiej rafinerii.

Ponadto pojedynczy rurociąg uniemożliwia jednoczesne zaspokajanie potrzeb rafinerii w Płocku i w Gdańsku.

Budowa drugiej nitki rurociągu Pomorskiego zapewni bezpieczeństwo tłoczeń w chwili zaistnienia awarii, może wpłynąć na redukcję potencjalnych skutków awarii poprzez stworzenie możliwości przekierowania ropy z nitki uszkodzonej do sprawnej, a także wyeliminuje problem „rywalizowania” o przepustowość pomiędzy rafineriami.

Ponadto budowa drugiej nitki rurociągu zapewni zwiększenie elastyczności systemu przesyłowego przez zapewnienie możliwości transportu różnych gatunków ropy oraz zapewni dywersyfikację dostaw.

Budowa rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych w celu zmiany przebiegu trasy istniejących rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych albo ich odbudowa, rozbudowa, przebudowa, remont, rozbiórka lub zmiana sposobu użytkowania wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.

Zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej wymaga nie tylko realizacji inwestycji polegających na budowie nowych rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych, ale i utrzymania już wybudowanych rurociągów w odpowiednim stanie. Bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej będzie możliwe do osiągnięcia jedynie wówczas, gdy na terenie kraju będzie funkcjonować infrastruktura pozwalająca na stabilne, bezpieczne i ciągłe przesyłanie ropy naftowej i jej produktów. Powyższe nie może zostać osiągnięte bez odpowiednich inwestycji związanych z istniejącą infrastrukturą. Danie inwestorowi możliwości budowy rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych w celu zmiany przebiegu trasy istniejących rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych albo ich odbudowa, rozbudowa, przebudowa, remont, rozbiórka lub zmiana sposobu użytkowania, jest konieczne w celu zapewnienia sprawnego działania infrastruktury. W związku z niezbędnością zapewnienia stabilnego, bezpiecznego i ciągłego transportu ropy naftowej i jej produktów, konieczne jest danie inwestorowi możliwości przygotowania i realizacji wyżej wymienionych inwestycji w uproszczonym trybie przewidzianym w projekcie ustawy. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu również zapewnienie komplementarności istniejącej i nowo powstałej infrastruktury.

Wskazać należy, że spółka PERN S.A. posiada 12 przejść rurociągów surowcowych przebiegających przez główne ciekły wodne. Najważniejsze znajdują się na Wiśle koło Płocka i Bugu w rejonie Wieliszewa. Z uwagi na postępującą erozję dna, przykrycie rurociągów jest niedostateczne, co skutkuje odsłonięciem i narażeniem rurociągu na uszkodzenie zewnętrzne. Ponadto niektóre rurociągi ułożone są na zabytkowych obiektach budowlanych podlegających ochronie konserwatora zabytków, na których brak jest możliwości wykonywania prac budowlanych. W związku z powyższym konieczna jest zmiana przebiegu ich trasy.

Istnieje również konieczność budowy odcinków rurociągu przesyłowego produktów naftowych Baza Paliw w Dębogórz-Stanowisko Przeładunkowe w Porcie Morskim Gdynia, w celu zmiany przebiegu ich trasy lub ich odbudowy, rozbudowy, przebudowy, remontu, rozbiórki lub zmiany sposobu użytkowania. W Bazie Paliw nr 21 w Dębogórz, od 1973 r., realizowane są przeładunki paliw za pośrednictwem znajdującego się w Porcie Morskim Gdynia stanowiska przeładunkowego. Przedmiotowe stanowisko połączone jest z częścią „B” Bazy Paliw nr 21 w Dębogórz dwoma rurociągami produktowymi DN 600. Specyficzna lokalizacja rurociągów (część trasy rurociągów zlokalizowana jest w terenie zurbanizowanym o gęstej zabudowie) oraz niewielka głębokość posadowienia rurociągów powoduje, że są one szczególnie narażone na uszkodzenia oraz ingerencję osób nieuprawnionych. W celu utrzymania wzrostu dynamiki przeładunków w związku z planowaną rozbudową Portu Zewnętrznego w Porcie Morskim Gdynia i rozbudowie parku zbiornikowego Bazy Paliw nr 21 w Dębogórz konieczne jest wykonanie robót budowlanych, o których mowa powyżej.

Budowa rurociągu produktów naftowych Boronów-Trzebinia wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi.

Przedsięwzięcie polega na budowie rurociągu produktowego Boronów-Trzebinia o długości 97 km, który ma być przedłużeniem istniejącego rurociągu produktowego Płock-Koluszki-Boronów o długości 264 km.

Budowa rurociągu paliwowego Boronów-Trzebinia ma na celu poprawę bezpieczeństwa zaopatrzenia południa Rzeczypospolitej Polskiej w paliwa poprzez zwiększenie zasięgu transportu rurociągowego paliw z rafinerii w Płocku. Transport rurociągowy jest najbezpieczniejszym i najbardziej efektywnym sposobem zaopatrzenia w produkty ropopochodne. Poprzez wykorzystanie istniejącego już rurociągu Płock-Koluszki-Boronów wyżej wymieniona rafineria zostanie połączona z Górnym Śląskiem – regionem o bardzo wysokiej konsumpcji paliw. Obecnie Górny Śląsk zaopatrywany jest transportem łączonym (rurociąg, kolej, transport kołowy) bądź samą koleją, co nie gwarantuje osiągnięcia poziomu bezpieczeństwa dostaw na poziomie, jaki zapewni transport produktów naftowych rurociągiem.

Budowa rurociągu produktów naftowych z Podziemny Magazyn Ropy i Paliw Góra-Wielowieś wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi.

Podziemny Magazyn Ropy i Paliw Góra stanowi największy w Rzeczypospolitej Polskiej magazyn ropy naftowej i jej produktów. Celem realizacji inwestycji jest możliwość wytlaczania zapasów interwencyjnych z wyżej wymienionego magazynu z odpowiednią wydajnością. Powyższe jest niezbędne w celu zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo Budowlane

Zgodnie z art. 7a ust. 2 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, do ministra właściwego do spraw energii należą sprawy bezpieczeństwa energetycznego kraju, w tym bezpieczeństwa dostaw energii, surowców energetycznych i paliw, a także sprawy infrastruktury energetycznej, w tym funkcjonowania systemów energetycznych. W związku z powyższym za celowe uznano rozszerzenie, przysługującej obecnie ministrowi właściwemu do spraw energii w stosunku do gazociągów, możliwości wyrażenia zgody wobec budowy albo rozbiórki gazociągu przesyłowego, linii przesyłowej elektroenergetycznej, rurociągu dalekosiężnego ropy naftowej lub produktów naftowych, a także gazociągu, linii elektroenergetycznej, rurociągu ropy naftowej lub produktów naftowych dochodzących do granicy Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 32 ust. 1a w projektowanym brzmieniu, minister właściwy do spraw energii wyraża zgodę, o której mowa powyżej, jeżeli budowa lub rozbiórka gazociągu przesyłowego, linii przesyłowej elektroenergetycznej, rurociągu dalekosiężnego ropy naftowej lub produktów naftowych, a także gazociągu, linii elektroenergetycznej, rurociągu ropy naftowej lub produktów naftowych dochodzących do granicy Rzeczypospolitej Polskiej, nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Zgoda jest wyrażana po uzyskaniu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefa Agencji Wywiadu.

W art. 32 ust. 1b–1d ustawy – Prawo budowlane w proponowanym brzmieniu uregulowany został tryb wydawania zgody oraz opinii.

Wskazać należy, że inwestycje polegające na budowie albo rozbiórce gazociągu przesyłowego, linii przesyłowej elektroenergetycznej, rurociągu dalekosiężnego ropy naftowej lub produktów naftowych, a także gazociągu, linii elektroenergetycznej, rurociągu ropy naftowej lub produktów naftowych dochodzących do granicy Rzeczypospolitej Polskiej mają znaczący wpływ na bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej. Konieczne jest zapewnienie centralnemu organowi informacji

w zakresie przygotowywanych inwestycji oraz zablokowania tych, których realizacja jest niekorzystna z punktu widzenia interesu bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej. Mając na uwadze to, że rozwiązanie polegające na uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw energii dotyczy tylko inwestycji infrastrukturalnych mających wpływ na bezpieczeństwo energetyczne zaproponowane rozwiązanie należy uznać za adekwatne do realizacji postawionego celu. Jednocześnie projekt ustawy przewiduje, że niezajęcie stanowiska w terminie 60 dni traktować należy jako zgodę, co eliminuje niepewność po stronie inwestora.

Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: „ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku”)

Zmiany wprowadzone do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku są wynikiem wprowadzenia do systemu prawnego nowego rodzaju decyzji – decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Art. 64 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku

W związku z potencjalnym wpływem jakie strategiczne inwestycje w sektorze naftowym mogą wywierać na środowisko, do art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku wprowadzono regulację, zgodnie z którą w odniesieniu do wyżej wymienionych inwestycji, na podstawie art. 63 ust. 1 albo art. 63 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, wydawane jest postanowienie stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia bądź postanowienie, w którym właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 bądź art. 63 ust. 2, wydawane jest po zasięgnięciu opinii właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Zmiana przepisu rozszerza katalog inwestycji przewidzianych w innych specjalnych ustawach inwestycyjnych, w odniesieniu do których wydawane jest postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 albo art. 63 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku.

Odnosząc się do proponowanego brzmienia art. 64 ust. 2 pkt 3 ustawy o udostępnianiu

informacji o środowisku, wskazać należy, że zgodnie z art. 11 ust. 1 projektu ustawy, przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie mają zastosowania w sprawach przygotowania strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. W związku z powyższym obowiązek przedłożenia wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informacji o jego braku uznany został za niecelowy w odniesieniu do strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Analogicznie uzasadnić należy propozycję zmiany art. 77 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 pkt 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku.

Art. 70 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku

W związku ze znaczeniem strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz jej możliwym wpływem na środowisko, za zasadne uznane zostało określenie, że w przypadku złożenia przez inwestora wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz złożenia przez niego karty informacyjnej przedsięwzięcia wraz z wnioskiem o ustalenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, organ wydający postanowienie określające zakres raportu zasięga opinii organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Art. 72 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku

Zmiana art. 72 ust. 1 pkt 25 polega na dodaniu do katalogu decyzji, które poprzedza wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Podkreślić należy, że celem wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, jest dokonanie już na wstępnym etapie przygotowania inwestycji, oceny potencjalnych zagrożeń, jakie inwestycja może stwarzać dla środowiska. Wydanie decyzji ma umożliwić stworzenie rozwiązań co najmniej minimalizujących negatywne oddziaływanie inwestycji na środowisko. W związku z powyższym, mając na uwadze zasięg, zakres i możliwe oddziaływania strategicznych inwestycji w sektorze naftowym na środowisko, za celowe uznano poprzedzenie uzyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Jednocześnie do art. 72 ust. 2 wprowadzona została zmiana polegająca na dodaniu pkt 1c,

zgodnie z którym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku zmiany decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz decyzji o pozwoleniu na budowę tej inwestycji, o ile zmiana ta nie powoduje zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zaniechanie wprowadzenia powyższej regulacji prowadziłoby do sytuacji, w której każda zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym albo decyzji o pozwoleniu na budowę tej inwestycji oznaczałaby konieczność zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Biorąc pod uwagę złożoność inwestycji oraz długotrwałość i stopień skomplikowania procedury administracyjnej zmierzającej do ustalenia bądź zmiany środowiskowych uwarunkowań uznać należy, że takie rozwiązanie prowadziłoby do znacznego wydłużenia czasu przygotowania inwestycji. Podkreślić należy jednak, że proponowane brzmienie art. 72 ust. 2 pkt 1c reguluje granice dopuszczalnych zmian i określa, że zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz decyzji o pozwoleniu na budowę, która powoduje zmianę uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Art. 74 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku

Celem zmiany brzmienia art. 74 ust. 1 pkt 4 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku jest dodanie strategicznych inwestycji w sektorze naftowym do katalogu przedsięwzięć, dla których nie jest wymagane złożenie m.in. mapy ewidencyjnej lub pozyskanie wypisu z rejestru gruntów, co ma uprościć postępowania administracyjne zmierzające do uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Należy zaznaczyć, że zgodnie z obowiązującymi interpretacjami Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska określenie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lokalizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko nie musi wiązać się z przywoływaniem numerów działek ewidencyjnych, w związku z czym za wystarczające należy uznać dołączenie do wniosku mapy sytuacyjno-wysokościowej, sporządzonej w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie terenu, którego dotyczy wniosek, oraz obejmującej obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Zmiana art. 74 ust. 1 pkt 5 polega na dodaniu do określonego w przepisie katalogu strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Ponownie zauważyć należy, że zgodnie

z art. 11 ust. 1 projektu ustawy przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie mają zastosowania w sprawach przygotowania strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. W związku z powyższym obowiązek przedłożenia wypisu i wrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informacji o jego braku uznany został za niecelowy. Analogicznie należy uzasadnić proponowaną zmianę art. 80 ust. 2 oraz art. 96 ust. 3 pkt 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku.

Uzasadniając zmianę art. 74 ust. 1c ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku podnieść należy, że z uwagi na długość obiektów liniowych realizowanych na podstawie ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, zasadą jest liczba stron postępowania przekraczająca 20, a co za tym idzie nie dochodzi do indywidualnych powiadomień, a strony są powiadamiane w drodze obwieszczeń. Z tego względu celowe jest zastosowanie regulacji z art. 74 ust. 1c ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku.

Art. 75 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku

Proponowanym brzmieniem art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. s określono, że organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. Wskazując organ właściwy do wydania wyżej wymienionej decyzji wzięto pod uwagę stopień skomplikowania postępowania w sprawie wydania decyzji.

Art. 78 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku

Dodanie przepisu art. 78 ust. 1 pkt 1 lit. d ma na celu ograniczenie liczby inspektorów sanitarnych, którzy będą opiniować potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, a także ewentualne środowiskowe uwarunkowania, co usprawni realizację inwestycji. Przesądzenie, że w stosunku do strategicznej inwestycji w sektorze naftowym opinie, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2, art. 70 ust. 1 pkt 2, art. 77 ust. 1 pkt 2 i art. 90 ust. 2 pkt 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku wydaje jeden organ – państwowy wojewódzki inspektor sanitarny, ogranicza obciążenia organizacyjne i pozwala na przyspieszenie przygotowania inwestycji. Ponadto zaproponowane rozwiązanie pozwala na zapewnienie właściwemu organowi pełnej, zamiast fragmentarycznej, w przypadku wydawania opinii przez wielu państwowych powiatowych inspektorów sanitarnych, wiedzy na temat przygotowywanej inwestycji.

Art. 82 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku

Celem zmiany art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku jest przesądzenie sposobu, w jaki właściwy organ określa rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia. Dotychczasowa praktyka stosowania przepisu art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. a wykazała, że orzekające organy w różny sposób określały miejsce realizacji inwestycji. Zdarzały się decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, w których wskazywano nawet numery działek ewidencyjnych. Powyższe utrudniało przygotowanie i prowadzenie inwestycji, gdyż na późniejszych etapach uzyskiwania decyzji, od inwestora żądano zachowania pełnej zgodności w zakresie wskazanych działek pod inwestycję. Zaproponowane brzmienie przepisu pozwala na ustalenie lokalizacji inwestycji w dostatecznie precyzyjny sposób, eliminując jednocześnie ryzyko nadmiernej szczegółowości na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Proponowana zmiana znacząco ograniczy opóźnienia wynikające ze zmian decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu

Zmiany art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 3 pkt 3, 6, 12 i 16, art. 8 ust. 1 pkt 3 i 4, art. 10 ust. 1 pkt 10, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 3, art. 18 ust. 1, art. 19a oraz art. 43 mają na celu m.in. ujednolicenie terminologii używanej w obowiązujących przepisach prawa.

Celem zmiany art. 8 ust. 2 pkt 3 jest rozstrzygnięcie kolizji, do której mogłoby dochodzić po wejściu w życie ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. W projekcie ustawy przewidziano, że w odniesieniu do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, do czasu wydania takiej decyzji, zawiesza się postępowanie o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym w rozumieniu ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.

Zmiana art. 14b wynika z konieczności wyeliminowania możliwości interpretacji przepisów ustawy, prowadzącej do sprzeczności prawa krajowego z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, dyrektywą Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie

ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, a także sprzeczności projektowanej ustawy z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Celem zmiany art. 18, polegającej na dodaniu ust. 1a, jest umożliwienie inwestorowi uzyskania zgody wodnoprawnej przed uzyskaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, co przyczyni się do sprawniejszego przygotowania i realizacji tej inwestycji. Jednocześnie art. 18 ust. 1 w projektowanym brzmieniu nie zawiera już wyłączenia stosowania art. 407 ust. 2 pkt 2 Prawa wodnego, ale zawiera wyłączenie stosowania art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 Prawa wodnego. W związku z treścią art. 72 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, oraz w związku z sekwencją postępowania w procesie inwestycyjnym, wyłączenie zastosowania art. 407 ust. 2 pkt 2 Prawa wodnego należało uznać za niezasadne, uznając za zasadne wyłączenie stosowania art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 Prawa wodnego.

Ustawa z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych

W art. 43 projektu ustawy wprowadza się zmianę w art. 13 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych polegającą na dodaniu ust. 7, zgodnie z którym do strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych nie stosuje się przepisu art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane w brzmieniu proponowanym w projekcie ustawy.

Uzasadniając powyższe rozwiązanie wskazać należy, że strategicznymi inwestycjami w zakresie sieci przesyłowych są jedynie inwestycje określone w załączniku do ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Inwestycje te, wolą ustawodawcy, zostały uznane za konieczne do realizacji. W związku z tym rozwiązaniem niewłaściwym byłoby uzależnianie ich realizacji od zgody ministra właściwego do spraw energii.

Ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym oraz ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych

Wprowadzane zmiany mają na celu zapewnienie spójności systemu i wyeliminowanie wątpliwości dotyczących pierwszeństwa w stosowaniu ustaw regulujących odrębny sposób prowadzenia procesu inwestycyjnego.

Wpływ projektu ustawy na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Sprawną realizacją przedsięwzięć objętych projektem ustawy będzie miała pozytywny wpływ na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców, poprzez zwiększenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego kraju, które powinno doprowadzić do stabilności rynku energetycznego i umożliwić długoterminowe prognozowanie stopy wydatków w tym zakresie.

Obowiązek notyfikacji projektu ustawy, zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Przedstawienie projektu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej.

Zgodność projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Wyniki przeprowadzanych konsultacji

Projekt nie był poddany konsultacjom społecznym.

<p>Nazwa projektu Ustawa o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Nie dotyczy</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej (dalej: „Pełnomocnik Rządu”)</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu adam.piotrowski@miir.gov.pl, tel. 22-262-93-08</p>	<p>Data sporządzenia 10 stycznia 2019 r.</p> <p>Źródło: Inne</p> <p>Nr w Wykazie prac UD450</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektu ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (dalej: „projekt ustawy”) jest stworzenie ram prawnych umożliwiających realizację polityki rządu w zakresie wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Biorąc pod uwagę stopień rozbudowania oraz stan infrastruktury służącej do transportu ropy naftowej oraz produktów naftowych, w celu zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej niezbędne jest sprawne przeprowadzenie szeregu inwestycji polegających na rozbudowie sieci służącej przesyłowi ropy bądź produktów naftowych oraz zapewniających możliwość niezakłóconego korzystania z istniejących już obiektów – strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Wyżej wymienione inwestycje polegać mają na budowie nowych rurociągów służących do transportu ropy naftowej lub produktów naftowych oraz odbudowie, rozbudowie, przebudowie, remoncie, rozbiórce lub zmianie sposobu użytkowania istniejących rurociągów. Realizacja inwestycji w sektorze naftowym na podstawie obowiązujących, ogólnych przepisów regulujących proces inwestycyjny, oznaczałaby konieczność przeprowadzenia wieloletniego procesu przygotowania inwestycji, co miałoby negatywny wpływ na bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej. Zauważyć należy, że obowiązujące ogólne przepisy inwestycyjne nie są dostosowane do realizacji złożonych inwestycji o charakterze liniowym, jakimi są strategiczne inwestycje w sektorze naftowym, a ich rozproszony charakter uniemożliwia ich sprawne przygotowanie. W związku z powyższym konieczne jest wprowadzenie rozwiązań kompleksowo regulujących kwestię procesu inwestycyjnego w odniesieniu do strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, które uproszczą i usprawnią ten proces.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projekcie ustawy wykreowane zostały szczególne ramy prawne dla przygotowania i realizacji wymienionych w załączniku do projektu ustawy inwestycji – strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, polegających na:

- a) budowie rurociągu ropy naftowej Gdańsk-Płock,
- b) budowie rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych w celu zmiany przebiegu trasy istniejących rurociągów ropy naftowej lub produktów naftowych albo ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie, remoncie, rozbiórce lub zmianie sposobu użytkowania,
- c) budowie rurociągu produktów naftowych Boronów-Trzebinia,
- d) budowie rurociągu produktów naftowych Podziemny Magazyn Ropy i Paliw Góra-Wielowieś.

W celu umożliwienia sprawnej realizacji wyżej wymienionych inwestycji w projekcie ustawy wprowadzony został szereg uproszczeń w procedurze przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, polegających w szczególności na:

- a) wprowadzeniu do systemu prawnego decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wydawanej przez właściwego wojewodę, która to decyzja będzie instrumentem całościowo regulującym kwestię lokalizacji inwestycji i jej poszczególnych elementów, co doprowadzi do minimalizacji liczby postępowań oraz czasu potrzebnego na wydanie aktów administracyjnych niezbędnych do realizacji inwestycji. Biorąc pod uwagę powyższe, a także to, że na podstawie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym inwestor uzyska tytuł prawny do nieruchomości niezbędnych w celu realizacji inwestycji, przyjąć należy, że wprowadzenie rozwiązania pozwoli na skrócenie czasu niezbędnego do zrealizowania inwestycji nawet o kilka lat,
- b) uproszczeniu procedury uzyskiwania decyzji poprzedzających decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym (np. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym) oraz zgody wodnoprawnej (pozwoli to na skrócenie procesu inwestycyjnego o okres nawet dwunastu miesięcy),
- c) usprawnieniu postępowań administracyjnych poprzez określenie czasu na wydanie przez organy administracyjne poszczególnych rozstrzygnięć oraz wprowadzeniu podstawy prawnej do nakładania kary w przypadku nieterminowego rozpatrzenia sprawy, a także modyfikacji rozstrzygnięć wydawanych w postępowaniu prowadzonym przez organ wyższej

instancji albo sąd administracyjny (doprowadzi to do zakończenia procesu inwestycyjnego nawet o kilkanaście miesięcy wcześniej, niż w przypadku przygotowywania i realizacji inwestycji w oparciu o przepisy ogólne),

- d) wprowadzeniu przepisów pozwalających inwestorowi na skuteczne uzyskanie prawa do nieruchomości niezbędnych do realizacji inwestycji (wprowadzenie regulacji umożliwiającej wywłaszczenie podmiotów uprawnionych do nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa i uzyskanie przez inwestora prawa użytkowania wieczystego oraz ograniczanie prawa do korzystania z nieruchomości na rzecz inwestora), przy jednoczesnym zapewnieniu adekwatnego odszkodowania z tytułu wywłaszczenia bądź odszkodowania za ograniczenie praw do nieruchomości oraz poszanowaniu praw podmiotów, którym przysługiwały prawa rzeczowe oraz wynikające ze stosunków obligacyjnych do tych nieruchomości,
- e) daniu inwestorowi możliwości wejścia na teren nieruchomości w celu wykonania pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, o których mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub do przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji wymaganych w celu realizacji inwestycji,
- f) wyłączeniu zastosowania przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji oraz przepisów ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych w przypadku przygotowywania strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.

Zaproponowane rozwiązania mają na celu usprawnienie procesu uzyskiwania przez inwestora decyzji koniecznych do realizacji inwestycji w efekcie czego zwiększone zostanie bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Ze względu na specyfikę krajowego prawodawstwa w zakresie procesu inwestycyjnego analiza rozwiązań przyjętych w innych krajach nie jest celowa. Zauważyć należy jednak, że projekt ustawy został opracowany z wykorzystaniem rozwiązań przyjętych w innych specjalnych ustawach inwestycyjnych, takich jak ustawa z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu czy ustawa z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorstwo realizujące strategiczne inwestycje w sektorze naftowym	1 podmiot – PERN S.A. z siedzibą w Płocku		Spółka uzyska możliwość przygotowania i realizacji inwestycji wymienionych w załączniku do projektu ustawy w procesie inwestycyjnym prowadzonym w szczególnym, uproszczonym trybie. Powyższe pozwoli na sprawniejszą realizację inwestycji określonych przez ustawodawcę – strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Dzięki następującym rozwiązaniom inwestor uzyska możliwość sprawnego przygotowania i realizacji inwestycji: – wprowadzenie do systemu prawnego decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wydawanej przez właściwego wojewodę, która będzie instrumentem całościowo regulującym kwestię lokalizacji inwestycji i jej poszczególnych elementów, – uproszczenie procedury uzyskiwania decyzji wymaganych przepisami prawa w celu przygotowania i realizacji inwestycji (decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w sektorze

		<p>naftowym, zgoda wodnoprawna, decyzja o pozwoleniu na budowę, decyzja o pozwoleniu na użytkowanie),</p> <ul style="list-style-type: none"> – usprawnienie postępowań administracyjnych poprzez określenie czasu na wydanie przez organy administracyjne poszczególnych rozstrzygnięć oraz wprowadzenie podstawy prawnej do nakładania kary w przypadku nieterminowego rozpatrzenia sprawy, – wprowadzenie przepisów pozwalających inwestorowi, na etapie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, na skuteczne uzyskanie prawa do nieruchomości niezbędnych do realizacji inwestycji, przy jednoczesnym poszanowaniu praw podmiotów, którym przysługiwały prawa rzeczowe oraz prawa wynikające ze stosunków obligacyjnych, – danie inwestorowi możliwości wejścia na teren nieruchomości w celu wykonania pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, o których mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko lub do przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie innych decyzji wymaganych w celu przygotowania i realizacji inwestycji, – wyłączenie zastosowania przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji oraz przepisów ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz większości przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w przypadku przygotowywania strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. <p>Wprowadzenie zmian polegających na uregulowaniu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym pozwoli na skrócenie szacowanego czasu uzyskiwania niezbędnych do ich prowadzenia rozstrzygnięć nawet z ok. 70 do</p>
--	--	--

			<p>12 miesięcy. Przede wszystkim inwestor nie będzie zobowiązany do występowania o zmianę albo opracowanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy czy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz w krótszym terminie uzyska wymagane do rozpoczęcia robót budowlanych decyzje.</p> <p>Projekt ustawy, dzięki przyznaniu inwestorowi możliwości sprawnego przygotowania i realizacji inwestycji, będzie miał na niego pozytywne oddziaływanie.</p>
Przedsiębiorstwa działające w sektorze naftowym	Przedsiębiorstwa posiadające koncesję na magazynowanie lub przeładunek paliw ciekłych oraz posiadające koncesję na obrót paliwami ciekłymi (6291 przedsiębiorstwa na dzień 31.12.2018)	https://rejstry.ure.gov.pl/c/0	Rozbudowa infrastruktury logistycznej sektora naftowego w kraju przełoży się na możliwość przyłączenia do niej nowych odbiorców.
Przedsiębiorstwa energetyczne, wodociągowo-kanalizacyjne lub telekomunikacyjne	Przedsiębiorstwa posiadające koncesję na dystrybucję albo przesyłanie energii elektrycznej lub paliw gazowych (243 przedsiębiorstw na dzień 31.12.2018) W pozostałym zakresie – wielkość nieokreślona	https://rejstry.ure.gov.pl/c/1	Na rzecz przedsiębiorstw energetycznych, wodociągowo-kanalizacyjnych lub telekomunikacyjnych, po uzyskaniu ich zgody w tym zakresie, możliwe będzie ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w trybie przewidzianym w projekcie ustawy. W takim przypadku podmioty, o których mowa powyżej, pokrywają koszt odszkodowania oraz koszty ustalenia jego wysokości. Ponadto przedsiębiorstwo energetyczne będzie wydawało inwestorowi warunki przyłączenia do sieci również wówczas, gdy inwestor nie będzie posiadał tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości, co przyczyni się do przyspieszenia przygotowania i prowadzenia inwestycji. Zaproponowanie rozwiązanie ułatwi wyżej wymienionym przedsiębiorstwom prowadzenie inwestycji towarzyszących strategicznym inwestycjom w sektorze naftowym.
Organy administracji publicznej	1. 16 wojewodów, 2. Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa,		1. Projekt ustawy przewiduje wydawanie przez wojewodę decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, decyzji o pozwoleniu na budowę wyżej wymienionej inwestycji, decyzji o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości w celu wykonania prac,

	<p>3. Minister właściwy do spraw: zdrowia, gospodarki morskiej, gospodarki wodnej, energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, spraw wewnętrznych, rozwoju regionalnego, Minister Obrony Narodowej; dyrektorzy urzędów morskich; wójtowie, burmistrzowie, prezydenci miast; zarządy województwa, zarządy powiatów; organy właściwe w sprawach terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych; organy właściwe w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych; komendanci wojewódzcy Państwowej Straży Pożarnej; konserwatorzy zabytków; Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego, dyrektorzy parków narodowych,</p> <p>4. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego oraz wojewódzcy inspektorowie nadzoru budowlanego,</p> <p>5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie,</p> <p>6. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, regionalni dyrektorzy ochrony środowiska,</p> <p>7. Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej</p>		<p>o których mowa w projekcie ustawy, decyzji o przyznaniu odszkodowania w przypadkach przewidzianych w ustawie, decyzji stwierdzających nabycie przez inwestora prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, decyzji o ustaleniu sposobu wykonywania przez inwestora prawa korzystania z nieruchomości w stosunku do gruntów Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy oraz objętych obszarem kolejowym oraz decyzji ustalającej termin i warunki wycięcia drzew przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe. Zauważyć należy jednak, że część decyzji przewidzianych w projekcie ustawy wydawana jest przez wojewodę jedynie wówczas, gdy nie jest możliwe zawarcie porozumienia pomiędzy inwestorem, a podmiotem, któremu przysługują prawa do nieruchomości. W związku z tym, że wojewoda został wskazany jako organ właściwy do wydawania decyzji w określonych w projekcie ustawy sprawach, to na nim spoczywać będą obowiązki związane z prowadzeniem postępowania administracyjnego, takie jak zawiadomienie o wszczęciu postępowania, podejmowanych przez organ czynnościach i wydawanych rozstrzygnięciach. Na podstawie projektu ustawy wojewoda jest również organem egzekucyjnym prowadzącym egzekucję obowiązków niepieniężnych, wynikających z decyzji wymienionych w projekcie ustawy.</p> <p>Projekt ustawy zwiększa kompetencje wojewody w zakresie prowadzenia postępowań administracyjnych, ogniskując kwestie związane z przygotowaniem i realizacją strategicznej inwestycji w sektorze naftowym we właściwości jednego organu.</p> <p>2. Stosownie do brzmienia przepisów projektu ustawy organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, z zastrzeżeniem, że organem wyższego stopnia w sprawie odwołania od decyzji o pozwoleniu na budowę jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, a w przypadku decyzji regulującej kwestię usunięcia drzew i krzewów</p>
--	--	--	---

		<p>z nieruchomości – minister właściwy do spraw środowiska. Rozszerzenie kompetencji ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa jest analogiczne do rozszerzenia kompetencji wojewody.</p> <p>3. Projekt ustawy przewiduje konieczność wydawania przez organy opinii w zakresie wskazanym w projekcie ustawy. Zauważyć należy jednak, że wydanie wymaganej projektem ustawy opinii eliminuje obowiązek orzekania organu w zakresie, w jakim dana kwestia została uregulowana w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym (np. decyzja o pozwoleniu na wznoszenie lub wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich). Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie ograniczy więc liczbę postępowań administracyjnych.</p> <p>4. Wojewódzcy inspektorzy nadzoru budowlanego będą, zgodnie z projektem ustawy, organami właściwymi do wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz przeprowadzenia obowiązkowej kontroli obiektów budowlanych. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego zostanie wskazany jako organ wyższego stopnia w sprawie o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę strategicznej inwestycji w sektorze naftowym oraz decyzji o pozwoleniu na użytkowanie tej inwestycji.</p> <p>5. Projekt ustawy wprowadza zmiany w sposobie prowadzenia postępowania w sprawie wydania zgody wodnoprawnej (modyfikacje dotyczą m.in. sposobu zawiadamiania stron, ustalania stanu prawnego nieruchomości oraz etapu procesu inwestycyjnego, na którym inwestor może ubiegać się o wydanie zgody), co ma prowadzić do usprawnienia prowadzenia postępowania.</p> <p>6. W odniesieniu do strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, regionalni dyrektorzy ochrony środowiska są organami właściwymi</p>
--	--	---

			<p>w zakresie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zaś Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska jest organem wyższego stopnia. Ustawa przesądza właściwość organów.</p> <p>7. Zgodnie z projektem ustawy, Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wypłatę odszkodowań na podstawie przepisów projektu ustawy oraz wdraża odpowiednie mechanizmy korygujące. Ponadto Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej jest informowany o nieterminowym wydaniu decyzji określonych w projekcie ustawy.</p> <p>Projekt ustawy zapewnia możliwość sprawnego przeprowadzenia postępowania. Zaproponowane rozwiązania ograniczają liczbę organów zaangażowanych w przygotowanie i realizację tej samej inwestycji i liczbę prowadzonych w tej samej sprawie postępowań.</p>
Jednostki sprawujące trwałe zarząd na nieruchomościach oraz Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe (dalej: „LP”)	nieokreślona		<p>W myśl projektu ustawy LP zobowiązane są do dokonania wycinki drzew i krzewów z nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Pozyskane w ten sposób drewno staje się własnością LP.</p> <p>Ponadto dyrektor właściwej regionalnej dyrekcji LP jest zobowiązany do wydania opinii w przedmiocie wniosku o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.</p> <p>Decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stanowi podstawę do wydania przez wojewodę decyzji o wygaśnięciu zarządu w odniesieniu do gruntów LP (z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie parków narodowych) oraz trwałego zarządu w odniesieniu do innych jednostek organizacyjnych.</p>
Zarządcy dróg oraz zarządcy infrastruktury lub inne podmioty zarządzające obszarem kolejowym	nieokreślona		<p>Na podstawie projektu ustawy zarządcy zobowiązani zostali do wydawania uzgodnienia w zakresie określonym w projekcie ustawy. Uzgodnienie będzie określać warunki umieszczenia na gruntach stanowiących pas drogowy drogi krajowej bądź gruntach objętych</p>

			<p>obszarem kolejowym, znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, obiektów lub urządzeń, lokalizacji zjazdów albo warunki budowy lub przebudowy zjazdów.</p> <p>W zakresie dróg innych, niż drogi krajowe, ich zarządcy będą wydawali, w wyżej opisanym zakresie, opinie.</p> <p>Ponadto ustawa przewiduje, że jeżeli strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga przejścia przez grunty objęte obszarem kolejowym lub grunty stanowiące pas drogowy, możliwe jest ustanowienie na tych gruntach ograniczenia sposobu korzystania. W takim przypadku zarządcy zawierają z inwestorem porozumienie, które określa zasady korzystania z tych gruntów.</p> <p>W przypadku niezawarcia porozumienia, wojewoda wydaje decyzję w tym zakresie.</p>
Podmioty wykonujące prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa	Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie oraz minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej		<p>Projekt ustawy zakłada, że jeżeli strategiczna inwestycja w sektorze naftowym wymaga przejścia przez grunty Skarbu Państwa pokryte wodami, możliwe jest ustanowienie na tych gruntach ograniczenia sposobu korzystania. W takim przypadku podmioty, o których mowa w art. 212 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, zawierają z inwestorem porozumienie, które określa zasady korzystania z tych gruntów.</p> <p>W przypadku niezawarcia porozumienia, wojewoda wydaje decyzję w tym zakresie.</p> <p>Ponadto przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, inwestor zobowiązany będzie uzyskać opinię właściwego podmiotu wykonującego prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne w odniesieniu do sposobu, miejsca i warunków umieszczenia inwestycji na gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami.</p>
Właściciele nieruchomości, użytkownicy wieczysti lub osoby, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, uprawnieni ze stosunków obligacyjnych			<p>W projekcie ustawy przewidziano szereg rozwiązań, dzięki którym inwestor nabywa prawa do nieruchomości niezbędnych w celu przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. Pozyskanie praw przez inwestora związane jest z ograniczeniem praw innych podmiotów. W projekcie ustawy</p>

			przewidziano jednak różne rodzaje praw, które uzyskać może inwestor (użytkowanie wieczyste, prawo do wejścia na teren nieruchomości, prawo do korzystania z nieruchomości w sposób określony przez wojewodę), co gwarantuje proporcjonalność zastosowanych rozwiązań do celu, który ma zostać osiągnięty. Ponadto każde ograniczenie albo pozbawienie prawa kompensowane jest przez stosowne odszkodowanie przysługujące od Skarbu Państwa bądź inwestora. Szacuje się, że konieczność wywłaszczeń obejmuje ok. 87 działek o łącznej powierzchni ok. 9 ha.
--	--	--	--

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W związku z koniecznością pilnego przyjęcia rozwiązań zaproponowanych w projekcie ustawy, nie został on poddany konsultacjom społecznym. Projekt został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2018 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											Łącznie (0–10)
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
Dochody ogółem	0	0,2	13,8	22,1	23,4	24,0	24,6	45,4	45,4	45,4	45,4	289,8
budżet państwa*	0	0	6,8	9,4	9,4	9,4	9,4	9,4	9,4	9,4	9,4	82,3
JST**	0	0,2	6,9	12,6	14,0	14,6	15,2	36,0	36,0	36,0	36,0	207,5
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0,4	0,1	0,3	0,1	0,1	0,2	0,1	0	0	0	0	1,3
budżet państwa***	0,4	0,1	0,3	0,1	0,1	0,2	0,1	0	0	0	0	1,3
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	-0,4	0,1	13,5	22,0	23,3	23,8	24,5	45,4	45,4	45,4	45,4	288,5
budżet państwa	-0,4	-0,1	6,6	9,4	9,3	9,3	9,3	9,4	9,4	9,4	9,4	81
JST	0	0,2	6,9	12,6	14,0	14,6	15,2	36,0	36,0	36,0	36,0	207,5
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Strategiczne inwestycje w sektorze naftowym zostaną sfinansowane ze środków inwestora – spółki PERN S.A. Skarb Państwa pokryje koszty wywłaszczeń nieruchomości.
---------------------	--

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	* Określając dochody Skarbu Państwa wzięto pod uwagę szacunkowe dane dotyczące korzyści dla budżetu państwa z tytułu podatku dochodowego. Szacunkowe zyski podatkowe dla budżetu oszacowano przy założeniu 19% podatku dochodowego. Dodatkowo w dochodach budżetu Państwa uwzględniono coroczne opłaty PERN S.A. za wieczyste użytkowanie gruntów, wyliczone jako 3% łącznych kosztów związanych z wywłaszczeniami terenowymi. Dla powyższych opłat przyjęto konieczność wywłaszczeń około 87 działek o łącznej powierzchni ok. 9 ha. Wpływy do budżetu państwa z tytułu podatku dochodowego będą wynosiły 82 mln zł, natomiast wpływy z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste – 319 tys. zł.
--	--

** Szacunkowe korzyści z tytułu podatków od nieruchomości uiszczanych na podstawie ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych na rzecz jednostek samorządu terytorialnego. Podstawę stanowi szacunkowa wartość środków trwałych, które powstaną w wyniku realizacji inwestycji, o których mowa w projekcie ustawy. Kalkulacja została oparta o założone harmonogramy realizacji poszczególnych elementów systemu przesyłowego, wynikające z planów inwestycyjnych i rozwojowych PERN S.A. z siedzibą w Płocku. Przyjęto

	<p>zasadę, że podatki lokalne naliczane są od następnego roku kalendarzowego po zrealizowaniu inwestycji i oddaniu jej do eksploatacji. Szacowane dochody JST w poszczególnych latach stanowią sumę szacowanych podatków należnych od każdego składnika infrastruktury przesyłowej.</p> <p>Wyliczeń dotyczących dochodów JST dokonano przy założeniu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> – w przypadku inwestycji nowo realizowanych podatki szacowane są jako 2% od wartości brutto środków trwałych, począwszy od początku roku następującego po roku oddania tych elementów infrastruktury przesyłowej do eksploatacji (na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych), – w przypadku zadań modernizacyjnych i odtworzeniowych podatki szacowane są jako 2% od średniej wartości brutto środków trwałych w danym okresie (na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych). <p>*** Oszacowano kwoty odszkodowań za tereny wyłączone pod obiekty kubaturowe, których koszty ponosić będzie budżet państwa. Na podstawie katalogu inwestycji wskazanych w załączniku do projektu ustawy oszacowano powierzchnię gruntów podlegających wyłączeniu w latach 2019–2024. Dla powyższych analiz przyjęto zapotrzebowanie terenowe zgodne z wymaganiami obiektów dla inwestycji liniowych, w ramach obiektów uwzględniono pompownie i stacje zasuw. Konieczność wyłączeń obejmuje ok. 87 działek o łącznej powierzchni ok. 9 ha.</p>
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2018 r.)	duże przedsiębiorstwa	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Planowane inwestycje mają na celu rozwój infrastruktury przesyłowej ropy i paliw i są skierowane głównie do polskich rafinerii oraz firm handlowych działających na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Planowane inwestycje mają na celu rozwój infrastruktury przesyłowej ropy i paliw i są skierowane głównie do polskich rafinerii oraz firm handlowych działających na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Planowane inwestycje wpłyną na znaczny wzrost bezpieczeństwa transportu ropy paliw w Polsce. Wzrost dostępności infrastruktury może w przyszłości przełożyć się na niższe koszty logistyki, a co za tym idzie na obniżkę cen paliw. Inwestycje znacząco poprawią bezpieczeństwo transportu ropy i paliw na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		<p>Powyższe dane oparto o analizy techniczne i finansowe projektów.</p> <p>Zauważyć należy, że realizacja strategicznych inwestycji w sektorze naftowym pozwoli na dywersyfikację źródeł zaopatrzenia w ropę naftową oraz pozytywnie wpłynie na sprawność i bezpieczeństwo przesyłania ropy naftowej i jej produktów. Powyższe pozwoli na utrzymanie cen wyżej wymienionych produktów na niższym poziomie, co będzie odczuwalne zarówno dla przedsiębiorców jak i gospodarstw domowych i obywateli.</p>						

	<p>Oceniając wpływ na obywateli oraz gospodarstwa domowe wskazać należy, że właścicielom, użytkownikom wieczystym oraz osobom, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, wypłacone będzie, w związku z przejściem własności nieruchomości na Skarb Państwa oraz z wygaśnięciem ograniczonych praw rzeczowych, odszkodowanie w łącznej wysokości 1,3 mln zł.</p> <p>W związku z tym, że planowane rozwiązania, przewidujące wywłaszczenia nieruchomości niezbędnych do przygotowania i realizacji inwestycji, mogą prowadzić do powstania konfliktów społecznych, przewidziano szereg, minimalizujących niepokoje społeczne, mechanizmów, polegających na:</p> <ul style="list-style-type: none"> – zapewnieniu podmiotom, których prawa są ograniczane bądź wygaszane adekwatnego odszkodowania, – przyznaniu pierwszeństwa możliwości ustalenia wysokości odszkodowania w drodze porozumienia zawieranego pomiędzy uprawnionym podmiotem, a wojewodą, – w przypadku niemożliwości zawarcia porozumienia – wydaniu decyzji ustalającej, na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego, wysokość odszkodowania, – wprowadzeniu dodatkowych gratyfikacji w przypadku niezwłocznego wydania nieruchomości przez podmiot uprawniony oraz w przypadku, w którym na własność Skarbu Państwa ma przejść nieruchomość zabudowana budynkiem mieszkalnym albo budynkiem, w którym został wyodrębniony lokal mieszkalny. <p>Podkreślenia wymaga, że proponowana regulacja umożliwi sprawniejsze przygotowanie i realizację inwestycji, przewidziane rozwiązania pozwolą na wybudowanie infrastruktury umożliwiającej stabilny, ciągły i bezpieczny transport ropy naftowej oraz jej produktów na terytorium całego kraju, co pozwoli na rozwój społeczny i gospodarczy. Kierując się koniecznością zrównoważonego rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej, zachowano jednocześnie regulacje, dzięki którym możliwy będzie należyty poziom ochrony środowiska. Zachowana zostanie możliwość zawarcia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji, obowiązku kompensacji przyrodniczej. Ponadto przepisy o ochronie przyrody znajdują zastosowanie w przypadku usuwania drzew i krzewów znajdujących się na, objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, nieruchomościach wpisanych do rejestru zabytków. Planowane jest zobowiązanie inwestora do wystąpienia, przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, opinii organów właściwych w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych czy organów nadzoru nad gospodarką leśną. Z powyższego wynika, że proponowane zmiany, umożliwiając realizację idei zrównoważonego rozwoju poprzez sprawne prowadzenie inwestycji, zapewnią należyty poziom ochrony środowiska oraz przyczynią się do rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej.</p>
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

<p>Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).</p>	<p>☐ tak</p> <p>☐ nie</p> <p>☒ nie dotyczy</p>
<p>☒ zmniejszenie liczby dokumentów</p> <p>☒ zmniejszenie liczby procedur</p> <p>☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy</p> <p>☐ inne: ...</p>	<p>☐ zwiększenie liczby dokumentów</p> <p>☐ zwiększenie liczby procedur</p> <p>☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy</p> <p>☐ inne:</p>
<p>Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.</p>	<p>☐ tak</p> <p>☐ nie</p> <p>☒ nie dotyczy</p>

W projekcie ustawy wprowadzono katalog inwestycji, które mogą być przygotowywane i realizowane w szczególnym trybie procesu inwestycyjnego. Uregulowana w projekcie ustawy decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, której wydanie należyć będzie do kompetencji wojewodów, całościowo regulować będzie kwestię lokalizacji poszczególnych elementów wchodzących w skład strategicznej inwestycji w sektorze naftowym. Dzięki temu rozwiązaniu możliwe będzie przeprowadzenie jednego, zamiast kilku, postępowań w zakresie ustalenia lokalizacji tej inwestycji. Powyższe odciążą organy administracyjne i zarządców dróg oraz zapobiegnie konieczności długotrwałego

i wieloetapowego przygotowania i prowadzenia strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, a także prowadzenia postępowań przez różne organy w celu uzyskania wielu decyzji pozwalających na realizację inwestycji.

Zauważyć należy, że ze względu na niewielką liczbę inwestycji przewidzianych w załączniku do projektu ustawy, nieznacznie zwiększy się liczba postępowań prowadzonych przez organy, o których mowa w projekcie ustawy (albo dojdzie jedynie do zmiany sposobu prowadzenia przez te organy postępowań np. zamiast decyzji, organ będzie wydawał opinię). W związku z tym zadania wynikające z projektu ustawy powinny być realizowane w ramach dotychczasowych środków przeznaczonych na działalność organów, o których mowa w projekcie ustawy.

9. Wpływ na rynek pracy

Regulacja będzie mieć pozytywny wpływ na rynek pracy przez tworzenie nowych miejsc pracy oraz stabilizację zatrudnienia m.in. w sektorze budowlanym poprzez rozwój istniejących i powstawanie nowych podmiotów gospodarczych. Przewiduje się pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☒ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☒ sytuacja i rozwój regionalny	☒ mienie państwowe	☐ zdrowie
☒ inne: energetyka		

Omówienie wpływu	Przewidziane w projekcie ustawy rozwiązania pozwolą na sprawniejszą budowę i rozbudowę infrastruktury logistycznej umożliwiającej dywersyfikację źródeł i dróg dostaw ropy naftowej i jej produktów do Rzeczypospolitej Polskiej oraz ich stabilny i bezpieczny transport na terenie kraju, a w konsekwencji do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego kraju.
------------------	--

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowane jest zakończenie większości inwestycji przewidzianych w ustawie do 2023 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Miernikiem ewaluacji będzie powstanie strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak

Raport
z konsultacji projektu ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji
w sektorze naftowym

Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

Projekt ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (dalej: „projekt ustawy”) nie został przedstawiony do konsultacji społecznych oraz opiniowania.

Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu ustawy z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Do projektu ustawy nie zgłoszono uwag w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Sekretarz Stanu
Pierwszy Podsekretarz Rady
do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej

Piotr Naimski

Warszawa, 14 stycznia 2019 r.

KPRM

Minister
Spraw Zagranicznych

6 -01-

RVP-4034-2019

DPUE.920.1567.2018 / 18/kr

dot.: RM-10-5-19 z 11.01.2019 r.

Pan Jacek Sasin
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

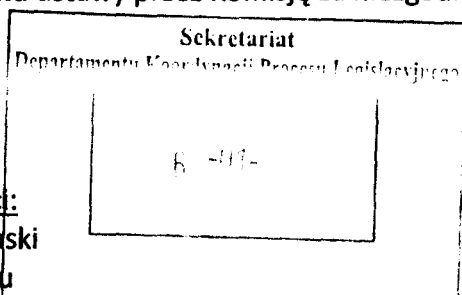
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie zwracam uwagę, że realizacja inwestycji, o których mowa w projekcie ustawy jest objęta zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, w tym w szczególności jej art. 11 ust. 1, który zobowiązuje do zapewnienia członkom „zainteresowanej społeczności” skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, co oznacza, że powyższe jednostki, wnosząc odwołanie lub skargę na decyzję administracyjną, muszą mieć również zapewnioną możliwość zwrócenia się do sądu lub właściwego organu o zarządzenie środka tymczasowego, tak aby kwestionowane działania mogły zostać przerwane i aby zapobiec wynikającemu z nich zagrożeniu dla środowiska. Uwzględniając całokształt przepisów regulujących proces inwestycyjny w Polsce, które Komisja Europejska w postępowaniu naruszeniowym nr 2016/2046 uznaje za systemowo naruszające dyrektywę 2011/92/WE ze względu na brak dostępu do skutecznego środka odwoławczego wymaganego dyrektywą 2011/92/WE także na etapie wydawania decyzji określonych w „specustawach”, istnieje ryzyko uznania projektu ustawy przez Komisję za niezgodny z art. 11 ust. 1 ww. dyrektywy.

Do wiadomości:
Pan Piotr Naimski
Sekretarz Stanu

Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej

Z poważaniem

z up. Ministra ds. Infrastruktury
Piotr Naimski
Pełnomocnik Rządu